

Spis treści

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2016–2017

Posiedzenia 27 i 28 kwietnia 2016 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 190 z 15.6.2017.

Teksty przyjęte w dniu 28 kwietnia 2016 r. dotyczące absolutoriów z wykonania budżetu za rok 2014 zostały opublikowane w Dz.U. L 246 z 14.9.2016.

TEKSTY PRZYJĘTE

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

2018/C 066/01	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony dobra dziecka w całej UE na podstawie petycji skierowanych do Parlamentu Europejskiego (2016/2575(RSP))	2
2018/C 066/02	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie sprawozdania rocznego Europejskiego Banku Inwestycyjnego za rok 2014 (2015/2127(INI))	6
2018/C 066/03	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie ataków na szpitale i szkoły, stanowiących pogwałcenie międzynarodowego prawa humanitarne (2016/2662(RSP))	17
2018/C 066/04	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów (art. 116 ust. 7 Regulaminu) w latach 2014–2015 (2015/2287(INI))	23
2018/C 066/05	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie kobiet wykonujących pracę domową i opiekuńczą w UE (2015/2094(INI))	30
2018/C 066/06	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie równości płci i wzmocnienia pozycji kobiet w erze cyfrowej (2015/2007(INI))	44

II Komunikaty

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

2018/C 066/07	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Bolesława G. Piechy (2015/2339(IMM))	57
---------------	---	----

III Akty przygotowawcze

PARLAMENT EUROPEJSKI

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

2018/C 066/08	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich Protokołu zmieniającego Umowę o wspólnym obszarze lotniczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Gruzją, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej (12227/2014 – C8-0035/2015 – 2014/0134(NLE))	59
2018/C 066/09	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii i jej państw członkowskich, Protokołu zmieniającego Eurośródziemnomorską umowę dotyczącą usług lotniczych między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a rządem Państwa Izrael, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej (12265/2014 – C8-0102/2015 – 2014/0187(NLE))	60
2018/C 066/10	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie zalecenia dotyczącego decyzji Rady dotyczącej przystąpienia Republiki Chorwacji do Konwencji z dnia 18 grudnia 1997 r. sporządzonej na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi (COM(2015)0556 – C8-0376/2015 – 2015/0261(NLE))	61
2018/C 066/11	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. dotyczącego stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Agencji Kolejowej Unii Europejskiej i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 881/2004 (10578/1/2015 – C8-0415/2015 – 2013/0014(COD))	62
2018/C 066/12	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie interoperacyjności systemu kolei w Unii Europejskiej (wersja przekształcona) (10579/1/2015 – C8-0416/2015 – 2013/0015(COD))	64
2018/C 066/13	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie bezpieczeństwa kolei (wersja przekształcona) (10580/1/2015 – C8-0417/2015 – 2013/0016(COD))	66

Wskaźniki w instrumentach finansowych i umowach finansowych ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki w instrumentach i umowach finansowych (COM(2013)0641 – C7-0301/2013 – 2013/0314(COD))

P8_TC1-COD(2013)0314

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 28 kwietnia 2016 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszu inwestycyjnego i zmieniające dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014

Skróty i symbole

- * Procedura konsultacji
- *** Procedura zgody
- ***I Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie
- ***II Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie
- ***III Zwykła procedura ustawodawcza: trzecie czytanie

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu)

Poprawki Parlamentu:

Nowe fragmenty tekstu zaznacza się **wytłuszczonym drukiem i kursywą**. Fragmenty tekstu, które zostały skreślone, zaznacza się za pomocą symbolu **■** lub przekreśla. Zmianę brzmienia zaznacza się przez wyróżnienie nowego tekstu **wytłuszczonym drukiem i kursywą** i usunięcie lub przekreślenie zastąpionego tekstu.

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2016–2017

Posiedzenia 27 i 28 kwietnia 2016 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 190 z 15.6.2017.

Teksty przyjęte w dniu 28 kwietnia 2016 r. dotyczące absolutorium z wykonania budżetu za rok 2014 zostały opublikowane w Dz.U. L 246 z 14.9.2016.

TEKSTY PRZYJĘTE

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2016)0142

Ochrona dobra dziecka w UE w świetle petycji skierowanych do Parlamentu Europejskiego

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony dobra dziecka w całej UE na podstawie petycji skierowanych do Parlamentu Europejskiego (2016/2575(RSP))

(2018/C 066/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 228 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając art. 81 ust. 3 TFUE,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych UE, w szczególności jej art. 24,
- uwzględniając art. 8 i 20 Konwencji ONZ o prawach dziecka, które podkreślają, że rządy mają obowiązek ochrony tożsamości dziecka, w tym jego stosunków rodzinnych,
- uwzględniając Konwencję wiedeńską o stosunkach konsularnych z 1963 r., w szczególności jej art. 37 lit. b),
- uwzględniając Konwencję haską z 29 maja 1993 r. o ochronie dzieci i współpracy w dziedzinie przysposobienia międzynarodowego,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 ⁽¹⁾ (Bruksela IIa),
- uwzględniając program UE na rzecz praw dziecka (COM(2011)0060),
- uwzględniając wytyczne sformułowane w dokumencie bazowym do dyskusji na 9. posiedzeniu Europejskiego forum na rzecz praw dziecka,
- uwzględniając analizę krajowych systemów ochrony dzieci, przeprowadzoną przez Agencję Praw Podstawowych,
- uwzględniając liczne petycje na temat praktyki organów zajmujących się socjalną ochroną dzieci i ochrony praw dzieci, pieczy, uprowadzania dzieci i opieki nad dziećmi, które w ostatnich latach wpłynęły do Komisji Petycji z różnych państw członkowskich, oraz zalecenia sformułowane w sprawozdaniach w sprawie wizyt informacyjnych w Niemczech (23–24 listopada 2011 r., Jugendamt), w Danii (20–21 czerwca 2013 r., opieka społeczna) i w Zjednoczonym Królestwie (5–6 listopada 2015 r., adopcje bez zgody rodzicielskiej),

⁽¹⁾ Dz.U. L 338 z 23.12.2003, s. 1.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając rolę i działalność mediatora Parlamentu Europejskiego ds. rodzicielskiego uprowadzenia dziecka za granicę,
- uwzględniając art. 216 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że dobro dziecka musi być aspektem nadrzędnym we wszystkich decyzjach dotyczących opieki nad dziećmi na wszystkich szczeblach;
- B. mając na uwadze, że UE może przyjąć środki dotyczące prawa rodzinnego mające skutki transgraniczne (art. 81 ust. 3 TFUE), m.in. w dziedzinie adopcji;
- C. mając na uwadze, że wzrost mobilności w UE doprowadził do wzrostu liczby transgranicznych spraw związanych z ochroną dzieci, w których następuje pozbawienie opieki;
- D. mając na uwadze, że sprawy dotyczące opieki nad dzieckiem mają istotny wpływ na życie każdej zaangażowanej osoby i całego społeczeństwa oraz że rozporządzenie Bruksela IIa nie jest wolne od luk prawnych, zaś jego zbliżający się przegląd jest dobrą okazją do wzmocnienia jego przepisów;
- E. mając na uwadze, że wykonywanie praw podstawowych, takich jak swoboda przemieszczania się i swoboda wyboru miejsca zamieszkania, nie powinno wiązać się z poważniejszym zagrożeniem prawa dziecka do życia rodzinnego;
- F. mając na uwadze, że dzieciom, których rodzice korzystają z prawa do swobodnego przemieszczania się, przysługuje prawo do utrzymywania stałego, osobistego związku i bezpośredniego kontaktu z rodzicami, chyba że jest to sprzeczne z dobrem dziecka, zgodnie z art. 24 Karty praw podstawowych;
- 1. przypomina, że duża liczba petycji otrzymanych w sprawach dotyczących dzieci wskazuje na poważne problemy z wdrażaniem rozporządzenia Bruksela IIa;
- 2. uważa, że wszystkie systemy ochrony dzieci powinny mieć transnarodowe i transgraniczne mechanizmy uwzględniające charakterystyczne cechy sporów transgranicznych;

Ochrona dziecka i współpraca sądowa w UE

- 3. wzywa państwa członkowskie do ustanowienia systemów monitorowania i oceny (z odnośnymi statystykami społeczno-gospodarczymi i z podziałem na obywatelstwo) w ramach krajowych ram koordynacji spraw transgranicznych dotyczących dzieci; zaleca, by Komisja koordynowała przekazywanie informacji między właściwymi organami państw członkowskich;
- 4. apeluje do Rady, by przedstawiała sprawozdania na temat konkretnych działań realizowanych przez państwa członkowskie w celu doprowadzenia do synergii między 28 krajowymi systemami ochrony dzieci;
- 5. domaga się wypracowania jasnej definicji „zwykłego zamieszkania” w zmienionym rozporządzeniu Bruksela IIa;
- 6. podkreśla obowiązek władz krajowych, określonych w rozporządzeniu Bruksela IIa, dotyczący uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych w innym państwie członkowskim w sprawach dotyczących dzieci; wzywa państwa członkowskie do nasilenia i poprawy współpracy organów wymiaru sprawiedliwości w sprawach z udziałem dzieci;
- 7. wzywa Komisję i państwa członkowskie do współfinansowania i wsparcia utworzenia platformy zapewniającej pomoc obywatelom UE niebędącym obywatelami państwa zamieszkania w postępowaniach w sprawach rodzinnych oraz jednolitego europejskiego numeru interwencyjnego w sprawach uprowadzeń dzieci lub nadużyć wobec nich, a także na potrzeby doradztwa w zakresie postępowania w sprawach opieki i adopcji;
- 8. wzywa Komisję do sporządzenia jasnego i łatwo dostępnego przewodnika zawierającego praktyczne informacje dla obywateli na temat rozwiązań instytucjonalnych w kwestii ochrony dzieci, ze szczególnym uwzględnieniem adopcji lub umieszczenia dziecka w placówce bez zgody rodzicielskiej oraz praw rodziców w różnych państwach członkowskich;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

Rola usług socjalnych w ochronie dzieci

9. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia podejścia o charakterze prewencyjnym i zapewnienia odpowiednich strategii politycznych opartych na wystarczających zasobach, które w miarę możliwości pozwolą unikać wszczynania postępowania w sprawie opieki dzięki wprowadzeniu procedur wczesnego ostrzeżenia i mechanizmów monitorowania oraz zapewnieniu odpowiedniego wsparcia rodzinom jako sprawującym opiekę w pierwszym rzędzie, zwłaszcza w społecznościach znajdujących się w trudnym położeniu, w którym istnieje ryzyko wykluczenia społecznego;
10. podkreśla, że właściwej ocenie poszczególnych przypadków w sprawach rodzinnych nie powinny szkodzić cięcia budżetowe, podejmowane w wyniku środków oszczędnościowych, w szczególności jeżeli chodzi o jakość usług socjalnych;
11. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia specjalistycznych szkoleń i kształcenia pracownikom socjalnym i innym specjalistom zajmującym się sprawami transgranicznych z udziałem dzieci;
12. apeluje do właściwych organów państwa członkowskiego, które zamierzają wysłać do innego państwa członkowskiego pracowników socjalnych w celu zbadania sprawy adopcji lub umieszczenia w placówce, by powiadamiały organy danego państwa członkowskiego, że takie badanie zostanie przeprowadzone;

Postępowania sądowe w sprawach opieki nad dzieckiem

13. zwraca się do państw członkowskich, by wyznaczyły wyspecjalizowane izby w sądach rodzinnych lub w organach mediacji transgranicznej, które będą właściwe dla rozpatrywania transgranicznych spraw dotyczących dzieci; podkreśla, że właściwe monitorowanie sytuacji po wydaniu orzeczenia ma kluczowe znaczenie, także w przypadku kontaktu z rodzicami;
14. wzywa państwa członkowskie do systematycznego wdrażania postanowień konwencji wiedeńskiej z 1963 r. oraz do zapewnienia, by ambasady lub placówki konsularne były powiadamiane od początku o wszystkich postępowaniach dotyczących opieki nad dzieckiem, w których biorą udział ich obywatele, oraz by organy te miały pełny dostęp do odnośnych dokumentów; sugeruje, że władze konsularne powinny mieć możliwość udziału w postępowaniu na każdym jego etapie;
15. wzywa państwa członkowskie, by zagwarantowały prawo do regularnych odwiedzin rodziców, z wyjątkiem sytuacji, gdy mogłoby to zaszkodzić dobru dziecka, oraz by umożliwiły rodzicom używanie podczas wizyt języka ojczystego w rozmowie z dziećmi;
16. zaleca państwom członkowskim, by od samego początku i na każdym etapie postępowania dotyczącego dziecka udzielały rodzicom pełnych i jasnych informacji na temat postępowania i jego możliwych skutków; wzywa je do informowania rodziców o przepisach dotyczących wsparcia prawnego i pomocy prawnej, na przykład poprzez dostarczenie im listy wyspecjalizowanych dwujęzycznych prawników i poprzez oferowanie usług tłumaczeniowych, tak aby unikać przypadków, w których rodzice wyrażają zgodę bez pełnego zrozumienia skutków swoich zobowiązań; zaleca również udzielanie odpowiedniego wsparcia rodzicom mającym trudności z czytaniem i pisanem;
17. zaleca ustanowienie w krajowym postępowaniu cywilnym minimalnych norm dotyczących składania zeznań przez dzieci, zgodnie z art. 24 Karty praw podstawowych;
18. zaleca oddzielne przesłuchanie rodziców i dzieci przed sędzią, biegłym lub pracownikiem socjalnym w celu uniknięcia sytuacji, w której dzieci ulegną wpływowi lub popadną w konflikt lojalności;
19. zaleca ustanowienie progów dla czasu trwania każdego etapu postępowania w transgranicznych sprawach opieki nad dzieckiem, tak by członkowie szeroko rozumianej rodziny dziecka mieli wystarczająco dużo czasu na włączenie się do postępowania i złożenie wniosku o adopcję dziecka lub by rodzice mogli rozwiązać swoje problemy i zaproponować trwałe rozwiązania alternatywne przed podjęciem ostatecznej decyzji w sprawie adopcji; uważa, że przed przyjęciem trwałego rozwiązania takiego jak adopcja należy ponownie przeprowadzić odpowiednią ocenę sytuacji rodziny biologicznej;
20. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia rodzicom uzależnionym od alkoholu lub narkotyków rozsądnego czasu dającego realną szansę wyleczenia, zanim sąd podejmie ostateczną decyzję w sprawie adopcji ich dzieci;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

21. wzywa Komisję do zwrócenia szczególnej uwagi na zalecenia dotyczące mediacji transgranicznej, które przekazały wszystkie zainteresowane podmioty na szczeblu krajowym i europejskim;

Umieszczenie dziecka w placówce i adopcja

22. stwierdza, że w UE nie istnieje mechanizm umożliwiający automatyczne uznawanie krajowych orzeczeń o adopcji wydanych w innych państwach członkowskich; wzywa państwa członkowskie i Komisję do uregulowania kwestii uznawania adopcji krajowych, przy uwzględnieniu dobra dziecka i poszanowaniu zasady niedyskryminacji;

23. wzywa państwa członkowskie do zachęcania państw, które nie są jej stronami, do dołączenia do konwencji haskiej z 1993 r., co zagwarantuje, że wszystkie dzieci będą korzystały z tych samych standardów i przyczyni się do uniknięcia równoległego systemu o mniejszych gwarancjach; wzywa państwa członkowskie, by nie dopuściły do nadmiernej biurokracji w procedurze uznawania adopcji międzynarodowych uznanych już w innym państwie członkowskim;

24. podkreśla znaczenie zapewnienia dzieciom – przy wszelkiego rodzaju orzeczeniu o umieszczeniu w placówce lub adopcji – jak najlepszych możliwości utrzymania związków z pochodzeniem kulturowym dziecka oraz nauki i używania języka ojczystego; zwraca się do organów państw członkowskich uczestniczących w postępowaniach w sprawach opieki nad dzieckiem, by dołożyły wszelkich możliwych starań w celu uniknięcia rozdzielania rodzeństwa;

25. wzywa państwa członkowskie do poświęcenia szczególnej uwagi i udzielenia wsparcia rodzicom – zwłaszcza kobietom – którzy padli ofiarą przemocy domowej, jako dzieci lub jako dorośli, w celu uniknięcia ich ponownej wiktymizacji przez automatyczne pozbawienie opieki nad dziećmi;

Transgraniczne uprowadzenie dziecka przez jednego z rodziców

26. wzywa Komisję do upublicznienia rezultatów osiągniętych w propagowaniu współpracy transgranicznej w sprawach o uprowadzenie dziecka, którą Komisja określiła jako priorytetową w agendzie UE na rzecz praw dziecka;

27. wzywa Radę o przedstawienie sprawozdania z wyników osiągniętych w tworzeniu systemów ostrzegania o uprowadzeniach dzieci o skutkach transgranicznych oraz do zawarcia – na podstawie wytycznych Komisji – odnośnych umów o współpracy w transgranicznych sprawach uprowadzeń;

o

o o

28. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0200

Sprawozdanie roczne Europejskiego Banku Inwestycyjnego za rok 2014

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie sprawozdania rocznego Europejskiego Banku Inwestycyjnego za rok 2014 (2015/2127(INI))

(2018/C 066/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając roczne sprawozdanie z działalności Europejskiego Banku Inwestycyjnego za rok 2014,
- uwzględniając sprawozdanie finansowe za 2014 r. i sprawozdanie statystyczne za 2014 r. Europejskiego Banku Inwestycyjnego,
- uwzględniając sprawozdania Europejskiego Banku Inwestycyjnego za 2014 r. w sprawie zrównoważonego rozwoju, w sprawie opartej na trzech filarach oceny operacji EBI w UE oraz w sprawie wyników osiągniętych poza UE,
- uwzględniając sprawozdania roczne Komitetu Kontroli i Audytu EBI za rok 2014,
- uwzględniając sprawozdanie roczne Grupy Europejskiego Banku Inwestycyjnego dotyczące zwalczania nadużyć finansowych w 2014 r.,
- uwzględniając plan operacyjny grupy EBI na okres 2014–2016 (17 grudnia 2013 r.), operacyjny plan działań EFI na okres 2014–2016 (grudzień 2013 r.) oraz plan operacyjny grupy EBI na okres 2015–2017 (21 kwietnia 2015 r.),
- uwzględniając sprawozdanie z realizacji polityki przejrzystości EBI w 2014 r.,
- uwzględniając sprawozdanie z działalności jednostki EBI ds. nadzoru zgodności z prawem za rok 2014,
- uwzględniając art. 3 i 9 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając art. 15, 126, 174, 175, 208, 209, 271, 308 i 309 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz załączony do niego Protokół (nr 5) w sprawie statutu Europejskiego Banku Inwestycyjnego,
- uwzględniając Regulamin wewnętrzny Europejskiego Banku Inwestycyjnego,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie sprawozdania rocznego Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) za rok 2012⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 30 kwietnia 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) za rok 2013⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie długoterminowego finansowania gospodarki europejskiej⁽³⁾ oraz komunikat Komisji z dnia 27 marca 2014 r. w sprawie finansowania długoterminowego gospodarki europejskiej (COM(2014)0168),
- uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1080/2011/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie upoważnienia EBI do prowadzenia działalności zewnętrznej na lata 2007–2013 oraz decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 466/2014/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie udzielenia gwarancji UE dla Europejskiego Banku Inwestycyjnego na pokrycie strat poniesionych w związku z działaniami z zakresu finansowania wspierającymi projekty inwestycyjne poza granicami Unii,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0201.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0183.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0161.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 670/2012 z dnia 11 lipca 2012 r. w sprawie zmiany decyzji nr 1639/2006/WE ustanawiającej Program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji (2007–2013) oraz rozporządzenie (WE) nr 680/2007 ustanawiające ogólne zasady przyznawania pomocy finansowej Wspólnoty w zakresie transeuropejskich sieci transportowych i energetycznych (dotyczące etapu pilotażowego inicjatywy w zakresie obligacji projektowych w ramach strategii „Europa 2020”),
 - uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z października 2014 r. odnoszące się jednoznacznie do zaangażowania EBI na rzecz nowego funduszu ukierunkowanych inwestycji mających na celu poprawę efektywności energetycznej oraz modernizację systemów energetycznych w państwach członkowskich o niższych dochodach,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 listopada 2014 r. pt. „Plan inwestycyjny dla Europy” (COM(2014)0903),
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1017 z dnia 25 czerwca 2015 r. w sprawie Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych, Europejskiego Centrum Doradztwa Inwestycyjnego i Europejskiego Portalu Projektów Inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1291/2013 i (UE) nr 1316/2013 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 22 lipca 2015 r. pt. „Wspólne działania na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia: rola krajowych banków prorozwojowych we wspieraniu planu inwestycyjnego dla Europy” (COM(2015)0361),
 - uwzględniając art.52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Budżetowej, Komisji Gospodarczej i Monetarnej, jak również Komisji Rozwoju Regionalnego (A8-0050/2016),
- A. mając na uwadze, że podstawowym zadaniem EBI, jako banku UE, jest wspieranie finansowe projektów służących interesom Unii, które przyczyniają się do zrównoważonego rozwoju rynku wewnętrznego oraz do spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej, a co za tym idzie – umacniają integrację europejską przyczyniając się do zwiększenia zatrudnienia i sprzyjają konkurencyjności Unii;
- B. mając na uwadze, że wszystkie działania finansowane przez EBI muszą być spójne z traktatami UE, jak również z nadrzędnymi celami i priorytetowymi obszarami działania UE określonymi w strategii „Europa 2020” i w instrumencie na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia;
- C. mając na uwadze, że w celu wykonania swoich zadań EBI, nie dążąc do osiągnięcia zysków, udziela pożyczek i gwarancji, które ułatwiają finansowanie projektów we wszystkich sektorach gospodarki;
- D. mając na uwadze, że kryzys finansowy, gospodarczy i społeczny z 2008 r. doprowadził do pojawienia się poważnej luki inwestycyjnej i skrajnych poziomów bezrobocia, zwłaszcza wśród ludzi młodych, a także przyniósł perspektywę przedłużającej się stagnacji europejskiej gospodarki;
- E. mając na uwadze, że obecnie zarówno poszczególne państwa członkowskie, jak i cała UE stoją przed przytłaczającym wyzwaniem, z jakim nie miały do tej pory do czynienia w całej historii UE i które polega na zarządzaniu masowym napływem migrantów z różnych regionów świata;
- F. mając na uwadze, że w obecnych okolicznościach centralna rola, jaką EBI odgrywa w skutecznym wdrażaniu planu inwestycyjnego dla Europy i w zapewnianiu skutecznego działania Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS), cechuje się teraz nowym pod względem jakościowym stopniem pilności, gdyż fundusz ten stanowi główny mechanizm pobudzania wzrostu, tworzenia godnych miejsc pracy oraz eliminacji podziałów społecznych i terytorialnych w Unii;
- G. mając na uwadze, że Europejski Fundusz Inwestycyjny (EFI) ma do odegrania kluczową rolę w reakcji grupy EBI na bardziej długoterminowe konsekwencje kryzysu, a także przyczynia się do ożywienia gospodarki europejskiej dzięki wsparciu dla MŚP;

⁽¹⁾ Dz.U. L 169 z 1.7.2015, s. 1.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

- H. mając na uwadze, że EBI powinien być nie tylko instytucją finansową, ale także bankiem wiedzy i dobrych praktyk, który doradza państwom członkowskim i podmiotom gospodarczym oraz przyczynia się do maksymalizacji wartości dodanej funduszy UE;
- I. mając na uwadze, że finansowanie przez EBI projektów poza UE ma na celu wspieranie realizacji unijnych celów polityki zagranicznej, zgodnie z wartościami Unii i w oparciu o poszanowanie zrównoważonych standardów społecznych i środowiskowych;
- J. mając na uwadze, że skala i złożony charakter zadań, jakie ma do wykonania obecnie EBI, wymagają odnowionego zobowiązania się do starannego unikania finansowania projektów, które nie są zgodne z podstawowymi standardami należytego zarządzania finansowego, szkodząc tym samym wiarygodności EBI jako publicznej instytucji finansowej z potrójnym „A” i o nieposzlakowanej reputacji;

Program inwestycyjny EBI podstawą realizacji celów polityki UE

Priorytetowe traktowanie inwestycji służących przyspieszeniu ożywienia i zwiększeniu produktywności

1. z zadowoleniem przyjmuje roczne sprawozdania EBI za 2014 r. oraz przedstawione w nich osiągnięcia, a także gorąco zachęca EBI, by kontynuował swoje wysiłki mające na celu podwyższenie niskiego poziomu inwestycji w UE;
2. z zadowoleniem przyjmuje zwłaszcza fakt, że w 2014 r. EBI dofinansował 285 000 małych i średnich przedsiębiorstw i zapewnił dzięki temu 3,6 mln miejsc pracy, a także podpisał umowy dotyczące łącznie 413 projektów w UE o wartości 69 mld EUR oraz 92 nowych projektów poza UE o łącznej wartości 7,98 mld EUR; z zadowoleniem przyjmuje również fakt, że w tym samym roku EBI przeznaczył finansowanie w wysokości 3,3 mld EUR w postaci kapitału własnego i gwarancji dla mniejszych firm, zapewniając w ten sposób pomyślną realizację jednego z najambitniejszych planów działalności EBI, zaś łączna wysokość finansowania zapewnionego przez grupę EBI wyniosła 80,3 mld EUR; z zadowoleniem przyjmuje najwyższy od 2009 r. wolumen zatwierdzonych operacji, jaki EBI osiągnął w 2014 r., ale podkreśla, że może on być jeszcze wyższy; wyraża poparcie dla podwyższenia kapitału EBI o 10 mld EUR, uzgodnionego w 2012 r. przez wszystkie państwa członkowskie;
3. zauważa jednak, że w 2014 r. 59,4% wszystkich projektów wspartych przez EBI było realizowanych w pięciu wiodących gospodarkach UE, podczas gdy udział pozostałych 23 państw członkowskich wyniósł jedynie 30,3%; zachęca EBI do prowadzenia bardziej zrównoważonej polityki pożyczkowej względem państw członkowskich, biorąc pod uwagę znaczenie obecnych i długoterminowych wyzwań, z jakimi zmierzyć się musi Unia;
4. wzywa EBI do zapewnienia państwom członkowskim posiadającym niższy wskaźnik zatwierdzanych wniosków większego wsparcia technicznego na etapie poprzedzającym zatwierdzenie i zachęca EBI do ułatwiania wymiany najlepszych praktyk między państwami członkowskimi w odniesieniu do pomyślnego opracowywania projektów;
5. apeluje do EBI o skoncentrowanie się na inwestycjach w gospodarkę realną, aby pobudzać tworzenie miejsc pracy i wzrost gospodarczy w UE;
6. zwraca uwagę na dramatycznie wysokie wskaźniki bezrobocia w wielu państwach członkowskich, zwłaszcza wśród młodych ludzi, i wzywa EBI do uwzględniania tej sytuacji przy wdrażaniu polityki;
7. wskazuje że operacje, oprócz tego, że muszą uwzględniać dostępność środków, muszą być ukierunkowane na generowanie inwestycji sprzyjających ożywieniu gospodarczemu i produktywnemu zatrudnieniu i musi im towarzyszyć spójne wsparcie dla państw członkowskich mające na celu zwiększenie możliwości absorpcyjnych w razie konieczności, jak również nieustanne zaangażowanie na rzecz unikania ryzyka fragmentacji terytorialnej;
8. zwraca uwagę, że niewystarczająca zdolność do tworzenia projektów w sektorach publicznym i prywatnym oraz niskie poziomy zdolności kredytowej w niektórych państwach członkowskich, w połączeniu z obecnymi warunkami na rynku, stanowią poważne wyzwania dla programu udzielania kredytów EBI; nalega zatem, aby EBI znacznie zintensyfikował swoją pomoc techniczną i doradztwo finansowe we wszystkich kluczowych dziedzinach działalności, aby wszystkie państwa członkowskie mogły łatwo z nich korzystać, co pozwoli uzyskać dużo wyższy poziom zdolności do generowania wzrostu;
9. z zadowoleniem przyjmuje stosowane przez EBI ramy oceny opartej na trzech filarach (3PA) oraz ramy pomiaru wyników do oceny ex ante oczekiwanych wyników projektów inwestycyjnych, zarówno w UE, jak i poza nią;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

10. zwraca się do EBI, aby przy ocenianiu i klasyfikowaniu projektów przyznawał decydujące pierwszeństwo długoterminowym skutkom inwestycji i brał pod uwagę nie tylko wskaźniki finansowe, ale przede wszystkim wkład projektów w zapewnianie zrównoważonego rozwoju i lepszej jakości życia przez wprowadzanie dalszych ulepszeń w dziedzinie zatrudnienia, standardów społecznych i środowiska;

11. podkreśla, że zatwierdzanie finansowania projektów powinno opierać się na odpowiedniej analizie finansowej i analizie ryzyka, rentowności i należytym zarządzaniu budżetem; uważa, że projekty zatwierdzone do finansowania przez EBI powinny zapewniać wyraźną wartość dodaną dla gospodarki europejskiej;

12. ubolewa nad tym, że w sprawozdaniu w sprawie oceny opartej na trzech filarach (3PA) nie przedstawiono informacji, czy to w oparciu o metodę 3PA, czy inne odnośne narzędzia, o wynikach faktycznie osiągniętych dzięki operacjom zrealizowanym w UE w 2014 r. (w odróżnieniu od wyników osiągniętych poza UE), pomimo faktu, że metoda trzech filarów została opracowana w konkretnym celu wzmocnienia zdolności EBI do monitorowania wdrażania poprzez obserwowanie wpływu wywieranego przed dany projekt podczas całego cyklu projektowego; oczekuje, że w rezultacie trwającej harmonizacji między metodą 3PA a ramami pomiaru wyników zostaną wprowadzone na początku roku 2016 i użyte do sporządzenia sprawozdania EBI za 2015 r. nowe zharmonizowane ramy, lepiej dostosowane do oceny ex post i do sporządzania sprawozdań z wyników projektów w UE i poza nią oraz w pełni zgodne z tabelą wyników dla operacji EFIS; apeluje o systematyczne publikowanie ocen poszczególnych projektów;

13. odnotowuje plan operacyjny EBI na lata 2015–2017; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że uznano w nim, iż tempo odbudowy gospodarczej jest różne w poszczególnych państwach członkowskich oraz że przekrojowym celem politycznym ustanowiono w nim spójność gospodarczą i społeczną;

14. bierze pod uwagę fakt, że EBI przeorganizował klasyfikację swoich głównych celów polityki publicznej dla grupy EBI na okres 2015–2017 (innowacje i kapitał ludzki, finansowanie MŚP i spółek o średniej kapitalizacji, efektywna infrastruktura oraz środowisko) w sposób różniący się od klasyfikacji jego celów polityki publicznej na okres 2014–2016 (zwiększenie potencjału wzrostu i zatrudnienia, zrównoważenie środowiskowe, gospodarcza i społeczna spójność i konwergencja oraz działania w dziedzinie klimatu); zauważa, że cele polityki publicznej zostały dostosowane do zmieniających się warunków gospodarczych, i w tym względzie zwraca się do EBI o dopilnowanie, by dwa cele przekrojowe – cel dotyczący spójności gospodarczej i społecznej w UE oraz cel dotyczący działań w dziedzinie klimatu – zostały jeszcze bardziej umocnione, podobnie jak spodziewany odsetek podpisanych projektów realizujących te cele;

15. niemniej jednak uważa, że prezentacja działań EBI w sprawozdaniu z działalności za 2014 r. nie jest w pełni spójna z celami polityki publicznej na 2014 r.; ponadto ubolewa nad brakiem informacji na temat wyników uzyskanych w ramach poszczególnych instrumentów finansowych i inicjatyw EBI, które realizowano w 2014 r.; zaleca, aby EBI, przekazując informacje o swojej działalności, koncentrował się na efekcie poczynionych inwestycji, a nie głównie na ich rozmiarze;

16. oczekuje, że EBI weźmie udział w śródkresowym przeglądzie strategii „Europa 2020”, przedstawiając informacje o swoich działaniach i swoim wkładzie w realizację celów strategii;

17. wzywa EBI, aby rozważył sporządzenie w 2015 r. bardziej kompleksowego i analitycznego sprawozdania dotyczącego rocznej działalności, w którym odpowiednio podsumuje informacje ze sprawozdań tematycznych i który pełniej odpowiadałby wymogom art. 9 statutu EBI;

18. z zadowoleniem przyjmuje nowe informacje zawarte w dokumencie roboczym w sprawie instrumentów finansowych, dołączonym do projektu budżetu; ubolewa jednak nad brakiem globalnego przeglądu rocznych zobowiązań i płatności względem EBI i oczekuje dalszych szczegółów;

19. podkreśla, że częścią ogólnej strategii muszą być inwestycje, reformy strukturalne i polityka zrównoważonego budżetu;

Promowanie zatrudnienia młodzieży, innowacji oraz MŚP

20. z zadowoleniem przyjmuje wdrożenie w 2014 r. inicjatywy EBI „Umiejętności i miejsca pracy – inwestowanie w młodzież” i zachęca EBI do kontynuowania inwestycji w edukację, rozwijanie umiejętności oraz tworzenie miejsc pracy dla ludzi młodych; wzywa EBI do przygotowania kompleksowego sprawozdania dotyczącego wyników uzyskanych w ramach inicjatywy na rzecz inwestowania w młodzież, w tym poprzez zastosowanie takiego wskaźnika jak trwałe zatrudnienie w następstwie konkretnych działań;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

21. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie w 2014 r. nowej gamy produktów w ramach InnovFin (Fundusze unijne dla innowatorów), dostępnych dla innowatorów wszelkich rozmiarów, a także uruchomienie usługi doradztwa InnovFin dla dużych projektów w zakresie badań i rozwoju; odnotowuje również zapoczątkowanie w 2014 r. nowego upoważnienia grupy EBI w zakresie zwiększenia ryzyka;
22. zauważa, że w 2014 r. EBI podpisał łącznie 225 operacji w UE na rzecz promowania innowacji i umiejętności (62 operacje dotyczące innowacji oraz badań i rozwoju o wartości 9,6 mld EUR oraz 25 operacji dotyczących edukacji i umiejętności o wartości 4,4 mld EUR) oraz na rzecz MŚP i spółek o średniej kapitalizacji (138 operacji o wartości 22,2 mld EUR);
23. odnotowuje wzrost kapitału EFI o 1,5 mld EUR w 2014 r. oraz jego rekordowe – wynoszące 3,3 mld EUR – inwestycje na rzecz finansowania ryzyka MŚP, co dzięki efektowi dźwigni przyciągnęło kapitał w wysokości 14 mld EUR; apeluje o włączenie kompleksowego i przejrzystego przeglądu operacji EFI do rocznego sprawozdania EBI;
24. zwraca uwagę, że grupa EBI przekazuje finansowanie MŚP i spółkom o średniej kapitalizacji za pośrednictwem różnych pośredników finansowych, starając się poprawić warunki dostępu do finansowania i zwiększyć ten dostęp; apeluje zatem do EBI, aby ściślej współpracował ze swoimi pośrednikami finansowymi w państwach członkowskich i nakłonił ich do przekazywania odnośnych informacji potencjalnym beneficjentom w celu stworzenia środowiska przyjaznego przedsiębiorcy, które daje MŚP łatwiejszy dostęp do finansowania;
25. zauważa, że MŚP w wielu częściach Europy napotyka skrajne trudności w uzyskiwaniu dostępu do niezbędnego finansowania; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje fakt, że EBI kładzie większy nacisk na wspieranie MŚP; podkreśla istotną rolę EBI w kontekście ułatwiania partnerstw i wzmacniania instrumentów wspierania finansowania działalności mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw oraz wspierania innowacyjnych przedsiębiorstw typu start-up; wzywa ponadto EBI do ściślejszej współpracy z regionalnymi instytucjami publicznymi w celu optymalizacji możliwości finansowania MŚP;
26. z zadowoleniem przyjmuje programy EBI na rzecz ułatwień w handlu, w szczególności instrument finansowania wymiany handlowej dla MŚP, który udziela gwarancji bankom zagranicznym zapewniającym finansowanie wymian handlowych MŚP, a tym samym przyczynia się do ożywienia przepływów handlowych i złagodzenia ograniczeń gotówkowych, a także inne nowe projekty w dziedzinie finansowania wymiany handlowej, skierowane do krajów bardzo mocno dotkniętych kryzysem gospodarczym, lub indywidualne rozwiązania finansowe, takie jak europejski instrument mikrofinansowy Progress poświęcony kwestii włączenia społecznego pod względem finansowym;
27. zwraca się do EBI, by opracował skuteczną politykę komunikacji ukierunkowaną na potencjalnych beneficjentów prywatnych, która stanowiłaby nieodłączny element jego funkcji doradczej; zachęca Bank do umocnienia i poszerzenia jego sieci biur w UE;
28. ubolewa nad tym, że w sprawozdaniu z działalności za 2014 r. brakuje informacji o wdrażaniu porozumienia z lipca 2014 r. między Komisją i EFI w ramach unijnego Programu na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (COSME);

Umocnienie zrównowazenia środowiskowego i działań w dziedzinie klimatu

29. zwraca uwagę, że spośród 84 projektów w dziedzinie środowiska podpisanych w 2014 r. w UE, o łącznej wartości 12,6 mld EUR, wartość projektów dotyczących zrównowazonego transportu wynosiła 5,1 mld EUR, wartość projektów dotyczących energii odnawialnej i efektywności energetycznej wynosiła 3,7 mld EUR, zaś wartość projektów dotyczących ochrony środowiska – 3,8 mld EUR; odnotowuje ponadto, że wartość podpisanych operacji na rzecz horyzontalnego celu dotyczącego działań w dziedzinie klimatu wyniosła 16,8 mld EUR, tj. 24 % łącznego finansowania EBI wewnątrz UE;
30. zauważa, że wsparcie EBI na rzecz rozwijania zdolności w zakresie energii odnawialnej koncentrowało się w 2014 r. głównie na pięciu największych gospodarkach UE, zaś jedynie 42 mln EUR z 4,5 mld EUR na projekty dotyczące energii odnawialnej w UE-28 wydano w trzynastu nowych państwach członkowskich; dodaje, że podobną koncentrację odnotowuje się w sektorze efektywności energetycznej, gdzie z 2 mld EUR jedynie 148 mln EUR przydzielono trzynastu nowym państwom członkowskim; zachęca do stopniowego zwiększania w przyszłości inwestycji w budowanie zdolności w zakresie energii odnawialnej i w sektor efektywności energetycznej w nowych państwach członkowskich, tak by stanowiły one 30 % całkowitych inwestycji w tych dziedzinach do 2020 r.; wzywa do dołożenia większych starań na rzecz zapewniania dalszej pomocy technicznej organom krajowym i regionalnym, aby zwiększać ich zdolność do przygotowywania rentownych projektów umożliwiających większe inwestycje w sektorze energetycznym;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

31. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie w 2014 r. nowych innowacyjnych instrumentów wspierania działań w dziedzinie klimatu, takich jak instrument prywatnego finansowania na rzecz efektywności energetycznej oraz instrument finansowania kapitału naturalnego, a także oczekuje, że EBI przedstawi sprawozdanie o ich wdrażaniu w przyszłych sprawozdaniach z działalności;

32. wspiera zobowiązanie EBI do sprzyjania inicjatywom, które mają pozwolić UE na pozostanie liderem i na realizowanie jej ambitnych długoterminowych celów na rynku emisji w kontekście ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030, strategii niskoemisyjnej na 2050 r. oraz negocjacji klimatycznych na forum ONZ w celu opracowania nowego globalnego porozumienia; wzywa do przeglądu udziału EBI w inwestycjach w działania w dziedzinie klimatu, ponieważ udział na poziomie 25 % został już osiągnięty;

33. odnotowuje pęd ku rozwijaniu rynku obligacji ekologicznych oraz wiodącą rolę EBI w zakresie jego własnych obligacji ekologicznych i obligacji „odpowiedzialnych środowiskowo”, co świadczy o zainteresowaniu inwestorów produktami finansowymi poświęconymi zrównoważonemu, niskoemisyjnemu i odpornemu na zmianę klimatu wzrostowi gospodarczemu; wzywa EBI do dokonania w 2016 r. przeglądu jego normy emisji w świetle unijnej strategii niskoemisyjnej na 2050 r.;

34. z zadowoleniem przyjmuje opublikowanie we wrześniu 2015 r. strategii klimatycznej EBI (Mobilizowanie środków finansowych na przejście do niskoemisyjnej i odpornej na zmianę klimatu gospodarki) oraz sprawozdania podsumowującego ocenę operacji EBI w zakresie finansowania działań w dziedzinie klimatu (łagodzenie) w UE w latach 2010–2014; wzywa do przyjęcia skonkretyzowanego, mierzalnego, osiągalnego, realnego, terminowego podejścia w konkretnych planach działania w ramach strategii klimatycznej EBI do 2017 r.;

Promowanie spójności i konwergencji gospodarczej i społecznej

35. zwraca uwagę, że 19,9 mld EUR, tj. 29 % łącznego finansowania EBI wewnątrz UE w 2014 r., przeznaczono na operacje wspierające spójność; niemniej jednak ubolewa nad tym, że nie przedstawiono informacji o liczbie projektów wspartych przez grupę EBI w odnośnych sektorach lub dzięki instrumentom finansowym czy w ramach realizowanych inicjatyw związanych z tym przekrojowym celem polityki;

36. podkreśla decydującą rolę polityki spójności w zmniejszaniu nierówności między regionami europejskimi oraz wspieraniu integracji europejskiej i w tym kontekście uwypukla kluczowe znaczenie podejścia opartego na wynikach; nalega, aby w przyszłości EBI umieszczał w swoich sprawozdaniach rocznych szczegółowe informacje o wkładzie działań EBI w realizację celów polityki spójności oraz o uzyskanych w tym względzie wynikach;

37. z zadowoleniem przyjmuje większą rolę, jaką odegra grupa EBI we wdrażaniu polityki spójności w okresie programowania 2014–2020; uważa, że jest to słuszny krok na rzecz zwiększania synergii między EBI a europejskimi funduszami strukturalnymi i inwestycyjnymi; wzywa do usprawnienia działalności EBI zgodnie z Protokołem (nr 28) w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej załączonym do TFUE; uważa, że konieczne jest zacieśnienie współpracy między Komisją, EBI oraz organami lokalnymi i regionalnymi, aby w ten sposób zapewniać skuteczne wykorzystywanie instrumentów finansowych na rzecz wspierania rozwoju terytorialnego i spójności terytorialnej; z zadowoleniem przyjmuje partnerstwo między Komisją a EBI w zakresie ustanowienia platformy doradczej fi-compass; jest przekonany, że należy uprościć przepisy dotyczące wsparcia udzielanego za pośrednictwem europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych na rzecz instrumentów finansowych zarządzanych przez EBI;

38. ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje działania EBI w zakresie finansowania na rzecz wspierania projektów w dziedzinie infrastruktury i transportu w regionach europejskich; podkreśla, że takie formy wsparcia finansowego zwiększają w istotny sposób potencjał rozwoju wymian handlowych, poprzez pobudzanie wzrostu i zwiększanie konkurencyjności, zwłaszcza w obszarach charakteryzujących się stałymi ograniczeniami geograficznymi;

39. zauważa, że w 2014 r. EBI podpisał w UE 104 projekty na rzecz rozwijania infrastruktury społecznej i gospodarczej na łączną wartość 20,2 mld EUR, z czego strategiczne projekty transportowe (w tym TEN-T) opiewały na 8,2 mld EUR, projekty dotyczące konkurencyjnej i bezpiecznej energii opiewały na 7,5 mld EUR, a projekty odnowy miejskiej (obejmujące także zdrowie) na 4,5 mld EUR;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

40. podkreśla, że inwestowanie w zrównoważone projekty infrastrukturalne stanowi klucz do poprawy konkurencyjności oraz przywrócenia wzrostu i zatrudnienia w Europie; w związku z tym apeluje, by finansowanie EBI było przeznaczane na obszary najbardziej dotknięte wysokim bezrobociem, a także o więcej projektów na rzecz infrastruktury społecznej; zwraca uwagę, że finansowanie EBI powinno skupiać się przede wszystkim na tych państwach, które pozostają w tyle pod względem jakości i rozwoju infrastruktury, pamiętając jednak o zasadzie należytego zarządzania finansami i rentowności projektów;

41. z niepokojem zauważa tendencję do finansowania infrastruktury takiej jak autostrady, które powodują wzrost zużycia paliwa kopalnego, co stoi w sprzeczności z długoterminowymi celami UE dotyczącymi przejścia na gospodarkę bezemisyjną; zwraca się do EBI o uwzględnienie w procesie selekcji projektów do finansowania w Unii i poza nią obowiązkowej oceny ex ante dotyczącej środowiskowej, gospodarczej i społecznej wartości dodanej oraz o to, by wszelkie oceny ex ante i ex post były dokonywane przy skutecznym zaangażowaniu zainteresowanych podmiotów, organów lokalnych, regionalnych i krajowych oraz przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego; ponadto apeluje, aby wyniki tych ocen i szczegóły dotyczące zastosowanych wskaźników były podane do wiadomości publicznej i w pełni dostępne;

42. podkreśla, że finansowanie wielkich projektów często ułatwia infiltrację spółek powiązanych z przestępczością zorganizowaną; ubolewa, że EBI sfinansował budowę obwodnicy „Passante di Mestre”, w sprawie której prowadzone jest dochodzenie dotyczące oszustw podatkowych; z niepokojem zauważa, że EBI nie uwzględnił żądań w tej kwestii zawartych w sprawozdaniu w sprawie sprawozdania rocznego za rok 2013 dotyczącego ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej – zwalczanie nadużyć finansowych; ponownie wzywa EBI do zawieszenia wszelkiego finansowania projektu;

43. podkreśla znaczenie rozwoju regionalnego i wzywa EBI do intensywniejszego dialogu i współpracy z władzami regionalnymi i lokalnymi, bankami i agencjami; uważa, że w tym kontekście należy też wspierać współpracę transgraniczną;

44. wzywa EBI do zwiększenia wsparcia dla projektów objętych strategiami makroregionalnymi UE; podkreśla znaczenie dalszego wspierania zrównoważonych innowacyjnych, jak i tradycyjnych sektorów gospodarki w UE; zwraca uwagę na konieczność zapewnienia wzajemnych połączeń w Europie dzięki transportowi intermodalnemu oraz inwestycjom lokalnym; ponadto wzywa do ustanowienia platform finansowych i inwestycyjnych, aby umożliwić łączenie funduszy z różnych źródeł oraz uruchomienie inwestycji niezbędnych do realizacji takich projektów makroregionalnych;

Zarządzanie Europejskim Funduszem na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS)

45. z zadowoleniem przyjmuje do wiadomości utworzenie Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS); podkreśla potrzebę działania EFIS w sposób skuteczny, przejrzysty i sprawiedliwy, zgodnie z kryteriami swego mandatu i regulaminu, a także zaleca bliską współpracę Parlamentu i Europejskiego Trybunału Obrachunkowego i kontrolowanie przez te organy operacji EFIS; podkreśla, że jego zasoby powinny wykazać rzeczywistą wartość dodaną względem zwyczajowych operacji finansowanych przez EBI; przypomina, że EFIS musi również przyczynić się do spójności, oraz zwraca się do EBI o zapewnienie spójności i komplementarności w odniesieniu do inwestycji finansowanych z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych oraz innych funduszy publicznych; wzywa EBI do wdrożenia i dalszego rozwijania EFIS w bliskiej współpracy ze współprawodawcami, w tym poprzez terminowe i obowiązkowe zawarcie porozumienia będącego przedmiotem negocjacji między Parlamentem Europejskim a EBI;

46. oczekuje, że cele EFIS będą spójne z celami polityki publicznej EBI oraz że poziomy inwestycji EBI na 2016 r. zostaną dostosowane, aby odzwierciedlać również operacje EFIS;

47. podkreśla, że EFIS powinien przynieść korzyści wszystkim państwom członkowskim, bez wcześniejszego przydziału sektorowego i regionalnego, a także powinien być spójny z realizowanymi obecnie inicjatywami inwestowania regionalnego czy lokalnego; zaznacza, że z finansowania EFIS powinny korzystać również projekty na małą skalę;

48. uznaje wyzwania, jakie wiążą się z utworzeniem i szybkim zapewnieniem operacyjności wykazu strategicznych projektów EFIS; z zadowoleniem przyjmuje utworzenie przez EBI europejskiego centrum doradztwa inwestycyjnego, którego celem jest zapewnianie technicznego wsparcia i ekspertyzy potencjalnym promotorom; oczekuje, że mechanizm technicznego wsparcia będzie działał skutecznie na poziomie lokalnym i regionalnym;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

49. wzywa państwa członkowskie do wyznaczenia krajowych banków prorozwojowych i zaleca bliższą współpracę między EBI i krajowymi bankami prorozwojowymi, instytucjami finansowymi i platformami inwestycyjnymi, aby gromadzić wiedzę fachową i know-how oraz dzielić się nią, a także by lepiej dostosować działania EBI do politycznych priorytetów państw członkowskich; przypomina o potrzebie pełnej przejrzystości i nadania priorytetowego znaczenia ukierunkowaniu na wyniki w odniesieniu do udziału krajowych banków i instytucji prorozwojowych w projektach EFIS;

50. apeluje do EBI o dopilnowanie, aby EFIS nie był pośrednio wykorzystywany do podwyższania kapitału EBI; apeluje zatem do EBI, w przypadku zaangażowania EFIS, o regularną ocenę i wykazywanie, że są spełnione wymogi dotyczące dodatkowości zawarte w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2015/1017, a w szczególności, że nie występuje wypieranie prywatnych źródeł finansowania;

51. wyraża zaniepokojenie, że wiele projektów wybranych w fazie przygotowywania portfela otrzymałoby dostęp do finansowania na normalnych warunkach oraz że nie spełniają one warunku dodatkowości; przypomina, że gwarancja EFIS miała umożliwić EBI podejmowanie większego ryzyka przy jednoczesnym utrzymaniu ratingu potrójnego „A”; podkreśla, że wzmoże czujność, monitorując zgodność z tym kryterium;

52. oczekuje od grupy EBI szczególnie dokładnego obserwowania przestrzegania art. 140 ust. 6 rozporządzenia finansowego, który stanowi, że instrumenty finansowe „nie generują nienależnych korzyści, zwłaszcza w postaci nienależnych dywidend lub zysków dla osób trzecich”, z uwagi na pewne obawy, że EFIS mógłby w pewien sposób przyczynić się do „uspołeczniania ryzyka i prywatyzacji zysków” w świetle doświadczeń związanych z finansowaniem, takich jak projekt Castor w Hiszpanii czy projekt Passante di Mestre we Włoszech;

Rozważenie inicjatywy obligacji projektowych

53. uważa, że należy skrupulatnie ocenić inicjatywę obligacji projektowych pod kątem jej skutków finansowych, społecznych i środowiskowych; zwraca się do Komisji o rozpoczęcie otwartego dla wszystkich procesu konsultacji na szczeblu UE z aktywnym udziałem przedstawicieli Parlamentu Europejskiego w sprawie przyszłości obligacji projektowych na okres 2016–2020, zanim w pełni rozwinię się pilotażowy etap obecnej inicjatywy obligacji projektowych;

Aktualizacja zewnętrznego wymiaru interwencji EBI

54. z zadowoleniem przyjmuje odnowiony mandat EBI w zakresie zewnętrznej działalności pożyczkowej na okres 2014–2020, które zapewnia gwarancję UE obejmującą zewnętrzne operacje EBI na maksymalną kwotę 30 mld EUR, a także jego główne cele, a mianowicie rozwój lokalnego sektora prywatnego, rozwój infrastruktury społecznej i gospodarczej oraz przystosowanie się do zmiany klimatu i jej łagodzenie;

55. apeluje do EBI o zwracanie uwagi na kraje trzecie i regiony spoza UE, które cierpią na skutek konfliktów i skrajnego ubóstwa, z myślą przede wszystkim o ograniczeniu różnic rozwojowych między UE a tymi regionami, jak również o wnoszeniu wkładu do programów wsparcia MŚP w krajach będących partnerami handlowymi, również poprzez wystarczające finansowanie instrumentu finansowania małych i średnich przedsiębiorstw w ramach pogłębionej i kompleksowej strefy wolnego handlu (DCFTA), ze szczególnym uwzględnieniem krajów leżących po południowej stronie Morza Śródziemnego i krajów europejskiego sąsiedztwa wschodniego; wzywa EBI do podejmowania wspólnych działań z Afrykańskim Bankiem Rozwoju (AfDB) w zakresie finansowania długoterminowych inwestycji na rzecz rozwoju gospodarczego; wyraża zadowolenie, że dotacje UE coraz częściej łączy się z kredytami EBI w celu osiągnięcia lepszych wyników w ramach projektów realizowanych w krajach partnerskich UE;

56. wzywa EBI do kontynuowania aktywnego wsparcia na rzecz zrównoważonego wzrostu zarówno w krajach rozwiniętych, jak i rozwijających się, aby przyczynić się do zrównoważonego rozwoju na świecie; podkreśla, że EBI, jako finansowe ramię Unii, musi mieć swój udział w realizacji celów ONZ w zakresie zrównoważonego rozwoju; apeluje o zwrócenie szczególnej uwagi na agendę rozwoju po 2015 roku w ramach przeglądu średnioterminowego mandatu w zakresie zewnętrznej działalności pożyczkowej EBI w 2016 r.;

57. przypomina, że Europejski Bank Inwestycyjny jest największym zagranicznym podmiotem finansującym działającym w Turcji oraz że po otwarciu negocjacji akcesyjnych w 2004 r. EBI zintensyfikował udzielanie pożyczek dla tego kraju i w ciągu ostatnich dziesięciu lat udostępnił około 23 mld EUR; ubolewa nad faktem, że pomimo utrzymującego się kryzysu gospodarczego w UE Turcja zajmuje obecnie pierwszą pozycję wśród państw spoza UE otrzymujących finansowanie EBI i otrzymuje około 3,5 % wszystkich pożyczek EBI (2015); apeluje o to, by przyznawanie finansowania było w większym stopniu uwarunkowane poszanowaniem praw człowieka i wolności wypowiedzi;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

58. zachęca EBI do opracowania i zastosowania niezbędnego kompleksowego podejścia w odpowiedzi na poważne wyzwania spowodowane napływem migrantów do Europy, co obejmuje intensywniejsze działania w krajach, z których migranci przybywają, oraz w krajach graniczących bezpośrednio z krajami pochodzenia;

59. w związku z tym apeluje do EBI, aby w swoich działaniach skupiał się na wspieraniu potrzeb inwestycyjnych w zakresie infrastruktury miejskiej, zdrowotnej, edukacyjnej i społecznej, na pobudzaniu działalności gospodarczej stwarzającej nowe możliwości zatrudnienia i na promowaniu współpracy transgranicznej między państwami członkowskimi a krajami trzecimi;

60. wskazuje, że EBI jest ważnym podmiotem promującym priorytety i cele polityki zagranicznej UE; zaleca wzmocnioną koordynację i zacieśnioną współpracę między EBI a służbami i instrumentami polityki zagranicznej UE; apeluje o kontynuowanie i ulepszenie systematycznej oceny ex ante i ex post dotyczącej gospodarczych, społecznych i środowiskowych skutków projektów wspieranych przez EBI w świetle celów ESDZ i ogólnych zasad określających działania zewnętrzne Unii, o których mowa w art. 21 TUE oraz w ramach strategicznych i planie działania UE na rzecz praw człowieka; wzywa, w odniesieniu do inwestycji poza UE, do sporządzenia szczegółowego sprawozdania na temat ewentualnych strat oraz sposobu i przypadków stosowania instrumentu gwarancyjnego; wyraża zadowolenie, że EBI przeprowadził szereg seminariów poświęconych działalności gospodarczej i prawom człowieka;

61. wzywa EBI do przekazania Parlamentowi i opinii publicznej szczegółowych informacji na temat finansowania przez EBI rzecznika praw przedsiębiorców na Ukrainie oraz na temat wyników jego pracy;

62. wyraża zadowolenie z rozwiązania wypracowanego wraz z Bankiem Światowym, które umożliwia EBI ułatwienie Ukrainie zakupów gazu;

63. wyraża zamiar dokładnego kontrolowania działań podejmowanych na podstawie mandatu EBI w zakresie zewnętrznej działalności pożyczkowej przed przeglądem śródkresowym, mając jednocześnie na uwadze ewentualne uruchomienie dodatkowych 3 mld EUR; potwierdza swoje zobowiązanie do dokładnego zbadania pierwszych „sprawozdań z zakończonych projektów”, które mają zostać opublikowane w ramach mandatu w zakresie zewnętrznej działalności pożyczkowej na lata 2014–2020; zwraca się do Europejskiego Trybunału Obrachunkowego o sporządzenie specjalnego sprawozdania na temat zewnętrznej działalności kredytowej EBI pod kątem jej wyników i dostosowania do polityki UE;

Umacnianie ram zarządzania, przejrzystości i kontroli EBI

64. wyraża zadowolenie z powodu wysokiej jakości aktywów EBI, o której świadczy bliski zeru (0,2 %) odsetek kredytów zagrożonych w ogólnym portfelu kredytowym, oraz z powodu jego ostrożnego zarządzania płynnością; uważa za kluczowe, by EBI utrzymał swój rating kredytowy na poziomie potrójnego „A”, aby utrzymać swój dostęp do międzynarodowych rynków kapitałowych na jak najlepszych warunkach finansowania;

65. sugeruje, aby EBI wzmocnił swoje kompetencje analityczne na poziomie sektorowym i publikował zbiorcze dane statystyczne, a także informacje na temat podprojektów, aby ułatwić podejście ukierunkowane na określone sektory lub rodzaje małych i średnich przedsiębiorstw; podkreśla konieczność włączenia do sprawozdania rocznego EBI bardziej kompleksowej i szczegółowej analizy potrzeb inwestycyjnych poszczególnych sektorów w Unii w celu wskazania obszarów, w których inwestycje nie odpowiadają priorytetom UE; uważa, że EBI powinien dokonywać oceny potencjału swoich instrumentów inwestycyjnych w zakresie korygowania tych niedociągnięć.

66. podkreśla znaczenie, jakie EBI przypisuje swojej polityce zerowej tolerancji dla nadużyć finansowych, korupcji i zmywy oraz swojemu przywiązaniu do surowych zasad etycznych i zasad w zakresie uczciwości; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście zatwierdzenie przez Radę Gubernatorów EBI zaktualizowanej strategii zwalczania nadużyć finansowych oraz roczne sprawozdanie grupy EBI w sprawie zwalczania nadużyć finansowych w 2014 r.; oczekuje, że EBI zaprzestanie dalszych wypłat kredytów na projekty, w odniesieniu do których prowadzone są krajowe lub europejskie dochodzenia dotyczące korupcji;

67. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie w lipcu 2014 r. zmienionych ram grupy EBI dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu (AML-CFT); zachęca EBI do kontynuowania dialogu ze społeczeństwem obywatelskim na temat usprawnienia jego polityki w zakresie jurysdykcji niechętnych współpracy; wzywa EBI, by ustanowił nową politykę odpowiedzialnego opodatkowania, rozpoczynając od przeglądu polityki w zakresie jurysdykcji niechętnych współpracy w 2016 r.; wzywa EBI, aby uzależnił zarówno finansowanie bezpośrednie, jak i finansowanie poprzez pośredników finansowych od ujawnienia istotnych danych podatkowych z podziałem na poszczególne kraje zgodnie z przepisami pakietu CRD IV/CRR odnoszącymi się do instytucji kredytowych, a także od ujawnienia informacji na temat rzeczywistej własności;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

68. wzywa EBI, w kontekście ocen ex ante przedsiębiorstw, wobec których toczy się postępowanie sądowe, do aktualizacji jego polityki w zakresie walki z praniem pieniędzy oraz zwalczania finansowania terroryzmu i przestępczości zorganizowanej;

69. przyjmuje do wiadomości sprawozdanie w sprawie realizacji polityki przejrzystości EBI w 2014 r.; nalega na potrzebę osiągnięcia najwyższych poziomów przejrzystości i rozliczalności instytucjonalnej poprzez zapewnienie proaktywnego publicznego ujawniania wyczerpujących i rzetelnych informacji budżetowych oraz dostępu do danych finansowych związanych z projektami finansowanymi przez EBI;

70. zwraca się o jak największą przejrzystość i publiczny charakter systemu zamówień i podwykonawstwa, a także o zagwarantowanie Parlamentowi dostępu w każdym przypadku do informacji i dokumentacji finansowej w tym zakresie;

71. zachęca EBI do ścisłego spełniania wymogów w zakresie publicznego rejestru dokumentów dotyczących środowiska, na mocy rozporządzenia Aarhus (rozporządzenie (WE) nr 1367/2006), a także do kontynuowania regularnego składania sprawozdań dotyczących swojej działalności kredytowej poza UE zgodnie ze standardami międzynarodowej inicjatywy na rzecz przejrzystości pomocy (IATI);

72. powtarza, że EBI powinien umocnić swoje działania w zakresie należytej staranności, tak by poprawić jakość informacji o beneficjentach ostatecznych oraz skuteczniej zapobiegać transakcjom z pośrednikami finansowymi, którzy mają na swoim koncie uchybienia w zakresie przejrzystości, nadużyć finansowych, korupcji, przestępczości zorganizowanej, prania pieniędzy lub szkodliwych skutków społecznych i środowiskowych bądź którzy są zarejestrowani w centrach offshore lub rajach podatkowych, które uciekają się do agresywnego planowania podatkowego; zwraca się do EBI o niewykorzystywanie inicjatywy w zakresie obligacji projektowych do finansowania działalności infiltrowanej przez przestępczość zorganizowaną; ponownie podkreśla potrzebę sporządzenia przez EBI wspólnie z Komisją publicznego wykazu rygorystycznych kryteriów selekcji pośredników finansowych;

73. apeluje do EBI o opracowanie bardziej rygorystycznych zasad dotyczących konfliktów interesów oraz jasnych, rygorystycznych i przejrzystych kryteriów dla partnerstw publiczno-prywatnych otrzymujących finansowanie w celu zapewnienia sprawiedliwego podziału nie tylko części inwestycyjnej projektów między publicznych i prywatnych partnerów, lecz także ryzyka związanego z inwestycjami, aby chronić interes publiczny; wzywa EBI do poszerzania zasobów wiedzy umożliwiających udział rządów, regionów i gmin w strukturach partnerstwa publiczno-prywatnego, również poprzez udostępnianie im wytycznych;

74. apeluje do EBI o zadbanie o to, aby przedsiębiorstwa uczestniczące w projektach współfinansowanych przez EBI przestrzegały zasady równości i przejrzystości wynagrodzeń oraz zasady równego traktowania mężczyzn i kobiet, określonych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/54/WE z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy; ponadto podkreśla, że podejmując decyzje o finansowaniu projektów, EBI powinien uwzględnić środki w zakresie społecznej odpowiedzialności biznesu przedsięwzięte przez kandydujące przedsiębiorstwa;

75. uważa ponadto, że użyteczne byłoby regularne przekazywanie aktualnych informacji o wysokości kosztów zarządzania i opłat ponoszonych przez EBI oraz o wpływie finansowanych projektów na zatrudnienie, a także o ich gospodarczej wartości dodanej;

76. zaleca publikowanie na stronie internetowej EBI dokumentów, które nie są poufne, takich jak operacyjne plany działań dotyczące poprzednich lat, międzyinstytucjonalne porozumienia i memoranda oraz inne odnośne porozumienia, i regularne ujawnianie protokołów posiedzeń organów zarządzających EBI począwszy od stycznia 2016 r.; uważa, że lepszy publiczny dostęp do dokumentów jest kluczowym elementem zapewniania przejrzystości, rozliczalności i uczciwości instytucji;

77. z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęty we wrześniu 2015 r. przegląd strategii EBI w zakresie mechanizmu rozpatrywania skarg, a także konsultacje publiczne otwarte dla odnośnych zainteresowanych stron; oczekuje, że trwający przegląd mechanizmu rozpatrywania skarg zwiększy i umocni jego niezależność i skuteczność oraz przyczyni się do większej skuteczności i efektywności biura ds. mechanizmu rozpatrywania skarg; wzywa Komitet Zarządzający EBI do przyjęcia zaleceń tego biura i do podjęcia działań w związku z opiniami Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich; apeluje o stały przepływ informacji między biurem ds. mechanizmu rozpatrywania skarg EBI a Radą Dyrektorów EBI; uważa, że należy uaktualnić protokół ustaleń między EBI a Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich, aby Rzecznik mógł aktywniej sprawować kontrolę nad EBI oraz aby poprawić procedury monitorowania i zwiększyć jeszcze rozliczalność EBI;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

78. z zadowoleniem przyjmuje roczne sprawozdania Komitetu Kontroli i Audytu EBI za rok budżetowy 2014 i nalega, aby właściwe organy EBI zapewniły pełną zgodność z najlepszymi ostrożnościowymi praktykami bankowymi w obszarach, w których nie osiągnięto pełnej zgodności w 2014 r.; przyjmuje do wiadomości, że kierownictwo EBI zamierza przeorganizować funkcje kontroli w Banku; popiera wniosek Komitetu Kontroli i Audytu dotyczący odpowiedniego planu wdrażania oraz jego zamiar dokładnego monitorowania dalszego rozwoju sytuacji; zgadza się z Komitetem Kontroli i Audytu, który zwrócił uwagę kierownictwu i służbom EBI, że EBI powinien utrzymać zdolności, nie osłabiając obecnych ram kontroli wewnętrznej;

79. uważa, że w sprawozdaniach rocznych EBI należy kłaść większy nacisk na wyniki zakończonych projektów; w tym kontekście apeluje do EBI, aby we współpracy z partnerami projektów opracował zestaw rezultatów każdego zakończonego projektu oceniający skuteczność finansowania EBI;

80. zwraca uwagę, że dnia 27 października 2015 r. wygasa trójstronna umowa wspomniana w art. 287 ust. 3 TFUE, która reguluje współpracę między EBI, Komisją i Trybunałem Obrachunkowym w zakresie metod kontroli sprawowanej przez Trybunał w odniesieniu do zarządzania przez EBI funduszami Unii i państw członkowskich; wzywa te trzy instytucje do współpracy przy odnowieniu i uaktualnieniu tej umowy oraz do dopilnowania, by odnowiona umowa obejmowała już istniejące oraz wszelkie nowe instrumenty i inicjatywy EBI angażujące środki publiczne z UE czy z Europejskiego Funduszu Rozwoju; w tym kontekście apeluje o przyznanie Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu szerszych uprawnień, aby dokładniej oceniał praktyki udzielania pożyczek, instrumenty i inicjatywy EBI, gdy odnoszą się one bezpośrednio do wykorzystania środków z budżetu UE, oraz składał dokładniejsze sprawozdania w tym względzie;

Ku kompleksowej rozliczalności parlamentarnej

81. uważa, że rosnąca złożoność i liczba działań EBI oraz stała niepewność na rynkach finansowych powodują, że tym bardziej konieczne jest znalezienie rozwiązań umożliwiających wprowadzenie rzeczywistego ostrożnościowego nadzoru bankowego nad EBI; w związku z tym ubolewa nad tym, że przedstawione wcześniej wnioski Parlamentu dotyczące wprowadzenia regulacyjnego zewnętrznego nadzoru ostrożnościowego nie zostały uwzględnione ani przez Komisję, ani przez EBI;

82. wspiera podejmowane przez zainteresowane strony starania w celu sporządzenia porozumienia międzyinstytucjonalnego między Parlamentem Europejskim a EBI przewidującego zacieśnioną współpracę między tymi dwiema instytucjami; ponadto apeluje o regularny, zorganizowany dialog między prezesem EBI a Parlamentem Europejskim, aby zapewnić zwiększony nadzór parlamentarny nad działalnością EBI; ponadto apeluje do EBI, aby w ramach wspomnianego porozumienia międzyinstytucjonalnego wyraził zgodę na podpisanie porozumienia z Parlamentem umożliwiającego posłom do Parlamentu Europejskiego zadawanie prezesowi EBI bezpośrednich pytań z ustalonym terminem udzielania odpowiedzi, jak ma to już miejsce w przypadku prezesa EBC;

o

o o

83. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0201

Ataki na szpitale i szkoły jako pogwałcenie międzynarodowego prawa humanitarnego**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie ataków na szpitale i szkoły, stanowiących pogwałcenie międzynarodowego prawa humanitarnego (2016/2662(RSP))**

(2018/C 066/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konwencje genewskie i inne instrumenty prawne dotyczące międzynarodowego prawa humanitarnego,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka oraz inne instrumenty Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) dotyczące praw człowieka,
- uwzględniając Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego,
- uwzględniając konkluzje Rady z 10–11 grudnia 2015 r. w sprawie procesu przygotowań do Światowego Szczytu Humanitarnego,
- uwzględniając art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), który odnosi się do spójności polityki na rzecz rozwoju,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 8 grudnia 2009 r. w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego,
- uwzględniając uaktualnione wytyczne Unii Europejskiej w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego ⁽¹⁾,
- uwzględniając zasady partnerstwa (zatwierdzone przez światową platformę pomocy humanitarnej) z dnia 12 lipca 2007 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ na Światowy Szczyt Humanitarny zatytułowane „One humanity, shared responsibility” („Jedna ludzkość, wspólna odpowiedzialność”) z dnia 2 lutego 2016 r.,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1998 przyjętą dnia 12 lipca 2011 r. oraz rezolucję nr 2143 przyjętą dnia 7 marca 2014 r., które dotyczą ochrony dzieci dotkniętych konfliktem zbrojnym,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 64/290 z dnia 9 lipca 2010 r. w sprawie prawa do nauki w sytuacjach nadzwyczajnych,
- uwzględniając rezolucję z dnia 25 lutego 2016 r. w sprawie sytuacji humanitarnej w Jemenie ⁽²⁾, rezolucję z dnia 4 lutego 2016 r. w sprawie systematycznego masowego mordowania mniejszości religijnych przez tzw. „ISIS/Daisz” ⁽³⁾, rezolucję z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie edukacji dzieci w sytuacjach nadzwyczajnych i w czasie przedłużających się kryzysów ⁽⁴⁾, rezolucję z dnia 27 lutego 2014 r. w sprawie wykorzystywania uzbrojonych dronów ⁽⁵⁾ oraz rezolucję z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie przygotowań do Światowego Szczytu Humanitarnego: wyzwania i szanse w zakresie pomocy humanitarnej ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1502 (2003) w sprawie przemocy wobec pracowników humanitarnych oraz rezolucję nr 2175 (2014) w sprawie ochrony ludności cywilnej podczas konfliktu zbrojnego,
- uwzględniając deklarację w sprawie bezpiecznych szkół z maja 2015 r., przedstawioną do podpisania na konferencji w Oslo w sprawie bezpiecznych szkół, zwołanej przez norweskie ministerstwo spraw zagranicznych w maju 2015 r., a także powiązane wytyczne w sprawie ochrony szkół i uniwersytetów przed wykorzystaniem do celów wojskowych podczas konfliktów zbrojnych,

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 15.12.2009, s. 12.⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0066.⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0051.⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0418.⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0172.⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0459.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając wytyczne dotyczące ataków na szkoły i szpitale, które mają stanowić pomoc dla wszystkich osób zaangażowanych w monitoring, sprawozdawczość i rzecznictwo, wydane w dniu 21 maja 2014 r. przez specjalną przedstawiciel Sekretarza Generalnego ONZ ds. dzieci w konflikcie zbrojnym,
 - uwzględniając rezolucję przyjętą na 32. konferencji Międzynarodowego Ruchu Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy w dniu 10 grudnia 2015 r. w sprawie wzmocnienia przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego,
 - uwzględniając sprawozdanie Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża (MKCK) w sprawie projektu dotyczącego opieki zdrowotnej w warunkach zagrożenia oraz sprawozdanie Komitetu w sprawie przemocy wobec zakładów opieki zdrowotnej i ich pracowników,
 - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w ostatnich kilku latach społeczność międzynarodowa jest świadkiem coraz większej liczby ataków na szpitale i szkoły na całym świecie, takich jak ataki na ośrodki zdrowia prowadzone przez organizację Lekarze bez Granic w Kunduzie (Afganistan) w dniu 3 października 2015 r., ataki przeprowadzone w Razah (Jemen) w dniu 10 stycznia 2016 r. oraz ataki w wielu syryjskich miastach, przeprowadzone w ciągu całego trwającego tam konfliktu; mając na uwadze, że w bezprecedensowy sposób nasiliło się zjawisko odmowy przyjęcia pomocy humanitarnej i udzielenia dostępu do takiej pomocy, egzekucji przeprowadzanych na ludności cywilnej i pracownikach humanitarnych, więzienia w ciężkich warunkach oraz wykorzystywania osób cywilnych jako zakładników czy niewolników; mając na uwadze, że rosnące potrzeby i wyzwania, brak podtrzymywanego zaangażowania oraz zwiększające się koszty pomocy humanitarnej przyczyniły się do wyczerpania możliwości systemu pomocy humanitarnej, oraz mając na uwadze, że zmusiło to organizacje do tymczasowego zawieszenia wsparcia żywnościowego, udzielania schronienia oraz innych ratujących życie działań humanitarnych;
- B. mając na uwadze, że w dniach 23–24 maja 2016 r. w Stambule odbędzie się pierwszy Światowy Szczyt Humanitarny; mając na uwadze, że Sekretarz Generalny ONZ w swoim sprawozdaniu przygotowanym na Światowy Szczyt Humanitarny zatytułowanym „One humanity, shared responsibility” zwraca uwagę na „zuchwałą i bezwzględną utratę szacunku dla międzynarodowych praw człowieka i prawa humanitarnego” w sytuacjach konfliktu zbrojnego, co grozi powrotem do czasów wojny totalnej; mając na uwadze, że w sprawozdaniu odnotowano, że do wspomnianej erozji przyczyniają się brak domagania się i propagowania przestrzegania tych norm oraz wspierania istniejących mechanizmów egzekwowania, monitorowania i rozliczalności;
- C. mając na uwadze, że międzynarodowe prawo humanitarne, nazywane również prawem konfliktów zbrojnych, ma na celu złagodzenie skutków konfliktów zbrojnych poprzez ochronę podmiotów, które nie biorą udziału w konflikcie, i poprzez regulowanie środków i metod prowadzenia wojny;
- D. mając na uwadze, że Rada Bezpieczeństwa ONZ ma do odegrania istotną rolę w zapewnieniu poszanowania prawa międzynarodowego dotyczącego ochrony wszystkich pracowników humanitarnych;
- E. mając na uwadze, że istnieje potrzeba zwiększenia ochrony pracowników humanitarnych bez różnicowania uregulowań dotyczących bezpieczeństwa w odniesieniu do pracowników międzynarodowych i miejscowych;
- F. mając na uwadze, że coraz większy udział podmiotów niepaństwowych, ugrupowań terrorystycznych i innych podmiotów w konfliktach zbrojnych utrudnia stosowanie międzynarodowego prawa humanitarnego; mając na uwadze, że wszystkie strony zaangażowane w konflikt, w tym państwowe i niepaństwowe siły zbrojne, muszą gwarantować podmiotom udzielającym pomocy humanitarnej konieczny dostęp, aby mogły pomagać zagrożonej, dotkniętej konfliktem ludności cywilnej;
- G. mając na uwadze, że zasady humanitarne człowieczeństwa, neutralności, bezstronności i niezależności oraz podstawowe przepisy w dziedzinie międzynarodowego prawa humanitarnego i praw człowieka zawarte w konwencjach genewskich i ich protokołach dodatkowych muszą być podstawą wszystkich działań humanitarnych; mając na uwadze, że osobom wysiedlonym należy zapewnić ochronę i że konieczne jest zapewnienie niezależności pomocy;
- H. mając na uwadze, że szpitale i personel medyczny podlegają szczególnej ochronie na mocy międzynarodowego prawa humanitarnego oraz że każdy zamierzony atak skierowany przeciwko ludności cywilnej i infrastrukturze cywilnej jest jednoznacznie zabroniony na mocy międzynarodowego prawa humanitarnego i uważany za poważne pogwałcenie tego prawa;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

- I. mając na uwadze, że Statut Rzymski Międzynarodowego Trybunału Karnego kwalifikuje ataki na pracowników humanitarnych jako zbrodnię wojenną; mając na uwadze, że statut podkreśla również, że umyślne kierowanie ataków na budynki przeznaczone na cele religijne, edukacyjne, artystyczne, naukowe lub charytatywne, czy też na pomniki historyczne stanowi zbrodnię wojenną;
- J. mając na uwadze, że budynki i aktywa ONZ, w tym szkoły i zakłady opieki zdrowotnej, są nienaruszalne i podlegają ochronie na mocy Konwencji z 1946 r. dotyczącej przywilejów i immunitetów Organizacji Narodów Zjednoczonych;
- K. mając na uwadze, że MKCK oświadczył, iż obowiązek ścigania podejrzanych o zbrodnie wojenne jest regułą zwyczajowego międzynarodowego prawa humanitarnego, które stosuje się do międzynarodowych i niemiędzynarodowych konfliktów zbrojnych;
- L. mając na uwadze, że niektóre grupy zbrojne sprzeciwiają się świeckiemu kształceniu i kształceniu dziewcząt, a także leczeniu dziewcząt przez personel medyczny płci męskiej, i w związku z tym utrudniają dostęp do tych usług; mając na uwadze, że ogólny klimat braku bezpieczeństwa będący skutkiem konfliktu uniemożliwia także dzieciom, nauczycielom i personelowi medycznemu uczęszczanie do szkół lub korzystanie z pomocy medycznej; mając na uwadze, że kobiety i dzieci narażone są na podwyższone ryzyko z powodu wysiedlenia oraz załamania się normalnych struktur ochrony i wsparcia; mając na uwadze, że międzynarodowe prawo humanitarne wymaga, aby wszelka dostępna opieka lekarska była udzielana bez dyskryminacji kobietom i dziewczętom, które padły ofiarą gwałtu w czasie wojny; mając na uwadze, że niebezpieczna aborcja znajduje się w wykazie Światowej Organizacji Zdrowia jako jedna z trzech głównych przyczyn umieralności matek; mając na uwadze, że zapewnienie opieki zdrowotnej matkom, opieki psychologicznej kobietom zgwałconym, edukacji i edukacji szkolnej dzieciom wysiedlonym stanowią znaczące wyzwania w warunkach obozów dla uchodźców;
- M. mając na uwadze, że na dzień 14 marca 2016 r. 52 państwa – w tym kilka państw członkowskich UE, lecz nie wszystkie – zatwierdziły deklarację w sprawie bezpiecznych szkół wynikającą z konferencji w Oslo dotyczącej bezpiecznych szkół zorganizowanej w maju 2015 r.;
- N. mając na uwadze, że przyjmując wytyczne UE w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego, Rada do Spraw Zagranicznych podkreśliła znaczenie skutecznego zajęcia się skutkami poważnych naruszeń przez wspieranie odpowiednich mechanizmów rozliczalności oraz kluczową rolę, jaką może odegrać Międzynarodowy Trybunał Karny (MTK) w sprawach, w których dane państwo lub państwa nie są w stanie lub nie chcą sprawować swojej jurysdykcji; mając na uwadze, że w wytycznych UE zobowiązuje się „odpowiednie grupy robocze Rady” do monitorowania sytuacji, w których mogłoby być stosowane międzynarodowe prawo humanitarne, oraz do zalecania działań mających na celu promowanie przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego (ust. 15 lit. a));
- O. mając na uwadze, że w latach 2012–2015 MKCK zorganizował szerokie konsultacje w sprawie sposobu wzmocnienia ochrony prawnej ofiar konfliktów zbrojnych i sposobu zwiększenia skuteczności mechanizmów przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego;
- P. mając na uwadze, że w uaktualnionych wytycznych UE w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego czyni się odwołanie do zróżnicowanych środków działania, którymi dysponuje UE w swoich stosunkach z państwami trzecimi w tym zakresie, a które obejmują dialog polityczny, ogólne oświadczenia publiczne, środki ograniczające, współpracę z innymi organami międzynarodowymi, operacje zarządzania kryzysowego, odpowiedzialność indywidualną, szkolenia i kontrolę wywozu broni (ust. 16);
- Q. mając na uwadze, że państwa uczestniczące w 32. międzynarodowej konferencji Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycyca w grudniu 2015 r. nie zdołały ostatecznie dojść do porozumienia w sprawie nowego mechanizmu zaproponowanego przez MKCK i rząd Szwajcarii w celu wzmocnienia przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego; mając na uwadze, że uczestniczące państwa zgodziły się na wszczęcie nowego międzyrządowego procesu w celu znalezienia sposobów na wzmocnienie wdrażania międzynarodowego prawa humanitarnego, z założeniem że wynik tego procesu zostanie zaprezentowany podczas następnej konferencji międzynarodowej w 2019 r.;
- R. mając na uwadze, że udzielana przez UE pomoc humanitarna, której wysokość sięgnęła w 2015 r. 909 mln euro, stanowi mniej niż 1 % całkowitego budżetu Unii; mając na uwadze, że lepsze powiązanie pomocy doraźnej ze wsparciem długoterminowym stanowi jeden z elementów służących zmniejszeniu obecnych rozbieżności pomiędzy ogromnymi potrzebami humanitarnymi a dostępnymi zasobami;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

1. potwierdza istotny wkład, jaki międzynarodowe prawo humanitarne wnosi w nowożytną historię ludzkości oraz wzywa wszystkie państwa członkowskie ONZ do wykorzystania oferowanej przez Światowy Szczyt Humanitarny możliwości potwierdzenia centralnego znaczenia międzynarodowego prawa humanitarnego i zapewnianej przez nie ochrony;
2. głęboko ubolewa nad brakiem poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego oraz wyraża oburzenie i poważne zaniepokojenie z powodu tragicznych w skutkach ataków na szpitale, szkoły i inne cele cywilne, których liczba podczas konfliktów zbrojnych na całym świecie rośnie w alarmującym tempie i których celami oraz ofiarami stają się pacjenci, uczniowie, personel medyczny i dydaktyczny, pracownicy organizacji humanitarnych, dzieci oraz członkowie rodzin; wyraża opinię, że po międzynarodowym potępieniu muszą nastąpić niezależne dochodzenia i musi dojść do faktycznego prawdziwego pociągnięcia do odpowiedzialności; wzywa państwa członkowskie, instytucje UE oraz wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel do dostrzeżenia prawdziwej skali tej sytuacji wyjątkowej oraz do wykorzystania wszystkich instrumentów znajdujących się w ich dyspozycji w celu zajęcia się tą kwestią;
3. potępia ataki na szpitale i szkoły, które to ataki są zakazane na mocy prawa międzynarodowego, zauważając, że tego rodzaju działania mogą stanowić poważne naruszenie konwencji genewskich z 1949 r. oraz zbrodnie wojenne w rozumieniu Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego; jest przekonany, że należy dopilnować, aby placówki ochrony zdrowia i placówki edukacyjne były w sytuacji konfliktów zbrojnych miejscami neutralnymi i chronionymi, za pomocą przejrzystych, niezależnych i bezstronnych dochodzeń w sprawie przeprowadzonych brutalnych ataków oraz w drodze zapewnienia rzeczywistej rozliczalności za przestępstwa popełnione przez wszystkie zaangażowane strony; podkreśla, jak ważne jest utrzymanie rozróżnienia podmiotów udzielających pomocy humanitarnej i podmiotów wojskowych oraz podkreśla konieczność powstrzymywania się od wykorzystywania operacji humanitarnych do celów wojskowych lub politycznych, co osłabia znaczenie prawdziwych działań humanitarnych oraz ich personelu i zagraża im;
4. potępia wykorzystywanie szpitali i szkół przez strony konfliktów zbrojnych, co faktycznie czyni z nich cele ataków; przypomina, że osoby wykorzystujące osoby lub mienie objęte ochroną jako żywe tarcze lub kamuflaż również są winne łamania międzynarodowego prawa humanitarnego;
5. wzywa strony konfliktów do poszanowania podstawowych zasad międzynarodowego prawa humanitarnego oraz do powstrzymania się od celowych ataków na infrastrukturę cywilną; podkreśla znaczenie poprawy bezpieczeństwa pracowników organizacji pomocowych, aby mogli reagować skuteczniej na te ataki; zwraca się zatem o to, by UE i państwa członkowskie zaapelowały do ONZ i Rady Bezpieczeństwa ONZ o zagwarantowanie ochrony zarówno lokalnych, jak i międzynarodowych pracowników organizacji humanitarnych;
6. składa hołd międzynarodowemu i lokalnemu personelowi medycznemu, pracownikom dydaktycznym i pracownikom organizacji niosących pomoc humanitarną działającym w rejonach ogarniętych konfliktami za ich godną podziwu odwagę i poświęcenie;
7. zwraca uwagę, że prawo do zdrowia jest prawem człowieka, a także wzywa strony zaangażowane w konflikt zbrojny do zagwarantowania dostępności, akceptowalności i jakości opieki medycznej w trakcie konfliktów zbrojnych; wzywa do globalnego zaangażowania na rzecz zapewnienia, by kobiety i dziewczęta były bezpieczne od początku każdej sytuacji nadzwyczajnej lub kryzysu poprzez zajęcie się zwiększonym ryzykiem przemocy seksualnej i związanej z płcią, podnoszenie świadomości, podjęcie działań w celu ścigania sprawców takich aktów przemocy oraz zapewnienie w sytuacjach kryzysu humanitarnego kobietom i dziewczętom – czego wymaga międzynarodowe prawo humanitarne i co przewidziane jest w konwencjach genewskich i ich protokołach dodatkowych – dostępu do pełnego zakresu usług w dziedzinie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, w tym bezpiecznych aborcji, zamiast utrzymywania stanu, który jest równoznaczny z nieludzkim traktowaniem;
8. zwraca uwagę, że zwiększenie komplementarności pomocy humanitarnej i rozwojowej w celu zajęcia się kwestiami skuteczności oraz likwidacji luk w finansowaniu pomocy humanitarnej jest konieczne i powinno iść w parze ze zwiększonym finansowaniem pomocy rozwojowej i pomocy humanitarnej; wzywa UE, jej państwa członkowskie i innych darczyńców międzynarodowych do pełnego zobowiązania się w ramach Światowego Szczytu Humanitarnego do wypełnienia wszystkich zaproponowanych podstawowych zobowiązań zawartych w programie działań na rzecz ludzkości, który koncentruje się na ograniczeniu wpływu działań wojennych na ludność i na umożliwieniu działań humanitarnych;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

9. wzywa UE i jej państwa członkowskie do zaapelowania do Rady Bezpieczeństwa ONZ o wykorzystanie wszelkich dostępnych narzędzi, takich jak stosowanie ukierunkowanych środków, ustanowienie misji informacyjnych czy komisji śledczych, oraz mechanizmów sądowych, takich jak wnoszenie spraw do Międzynarodowego Trybunału Karnego; domaga się, aby w Radzie Bezpieczeństwa nie korzystano z prawa weta przy podejmowaniu decyzji dotyczących kwestii związanych z działaniami humanitarnymi, aby zwiększono poszanowanie norm prawa międzynarodowego przewidujących ochronę pracowników organizacji humanitarnych, aby działania mogące stanowić naruszenie tych norm były systematycznie przedmiotem dochodzeń oraz by osoby podejrzane o to, że ponoszą za nie odpowiedzialność, były stawiane przed sądem;

10. ubolewa nad faktem, że szereg partnerów UE i jej państw członkowskich jest zaangażowanych w poważne naruszenia międzynarodowego prawa humanitarne; wzywa UE do skorzystania ze wszystkich narzędzi dwustronnych, którymi dysponuje, aby skutecznie promować przestrzeganie międzynarodowego prawa humanitarne przez swoich partnerów, w tym w drodze dialogu politycznego, a gdy taki dialog nie przyniesie skutków, do rozważenia innych środków zgodnie z Wytycznymi Unii Europejskiej w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarne;

11. wzywa wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel do podjęcia inicjatywy ukierunkowanej na nałożenie embarga EU na dostawy broni do krajów, które są odpowiedzialne za poważne naruszenia międzynarodowego prawa humanitarne, w szczególności za umyślne ataki na infrastrukturę cywilną; podkreśla, że dalsze zezwalanie na sprzedaż broni takim krajom stanowi naruszenie wspólnego stanowiska Rady 2008/944/WPZiB z dnia 8 grudnia 2008 r. ⁽¹⁾;

12. wzywa Radę do Spraw Zagranicznych i wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel do zwrócenia się do szefów misji UE i odnośnych przedstawicieli UE (szefowie operacji cywilnych UE, dowódcy operacji wojskowych UE i specjaliści przedstawiciele UE) o składanie sprawozdań z przypadków rażącego naruszenia międzynarodowego prawa humanitarne;

13. zachęca UE i jej państwa członkowskie do pełnego poparcia apelu skierowanego przez Sekretarza Generalnego ONZ do wszystkich państw członkowskich ONZ o wykorzystanie szansy, jaką daje Światowy Szczyt Humanitarny, w celu ponownego zaciągnięcia zobowiązań w zakresie ochrony ludności cywilnej i zagwarantowania praw człowieka przysługujących wszystkim ludziom dzięki poszanowaniu zasad, na które już przystały, oraz ich wdrażanie i propagowanie; podkreśla wagę przywiązywaną przez Sekretarza Generalnego ONZ do wzmocnienia międzynarodowych systemów dochodzeniowych i sądowych, w tym MTK, z myślą o uzupełnieniu ram krajowych, w celu położenia kresu bezkarności sprawców naruszeń międzynarodowego prawa humanitarne;

14. uznaje znaczenie Wytycznych Unii Europejskiej w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarne, ponieważ żadne inne państwa ani organizacje nie przyjęły równoważnego dokumentu; apeluje do UE i jej państw członkowskich o skuteczne wdrożenie tych wytycznych;

15. wzywa Radę do Spraw Zagranicznych i wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel do zapewnienia, aby polityka i działania UE dotyczące międzynarodowego prawa humanitarne były rozwijane w spójny i skuteczny sposób oraz aby wdrażanie wytycznych dotyczących międzynarodowego prawa humanitarne należało przede wszystkim do kompetencji Grupy Roboczej Rady ds. Międzynarodowego Prawa Publicznego, której przewodniczy prezydencja Rady; podkreśla w związku z tym, że wytyczne UE zobowiązują „odpowiednie grupy robocze Rady” do monitorowania sytuacji, w których mogłoby być stosowane międzynarodowe prawo humanitarne, oraz do zalecania w takich przypadkach działań mających na celu promowanie przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarne; wzywa UE i państwa członkowskie do przedstawiania – w szczególności w ramach corocznego sprawozdania UE na temat praw człowieka i demokracji – bardziej szczegółowych sprawozdań z wdrażania tych wytycznych w konkretnych konfliktach;

16. przypomina o stanowisku przyjętym w wytycznych UE, zgodnie z którym we właściwych przypadkach rozważy się korzystanie z usług Międzynarodowej Komisji Humanitarnej ds. Ustalania Faktów (IHFFC), utworzonej na mocy dodatkowego protokołu I do konwencji genewskich z 1949 r., która – mając możliwości ustalania faktów i pełniąc funkcję pośrednika – może pomóc w promowaniu przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarne; ubolewa, że dotychczas nie skorzystano z usług IHFFC oraz wzywa zaangażowane strony do rozważenia jej zaangażowania; wzywa wszystkie państwa członkowskie UE do uznania kompetencji IHFFC;

⁽¹⁾ Dz.U. L 335 z 13.12.2008, s. 99.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

17. apeluje o udoskonaloną przestrzeń instytucjonalną umożliwiającą rozwiązywanie przez społeczność międzynarodową wspólnych problemów dotyczących wdrażania międzynarodowego prawa humanitarnego; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE i jej państw członkowskich wobec MKCK do zdecydowanego wsparcia utworzenia skutecznego mechanizmu wzmocnienia przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego, ale wzywa wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel do przedstawienia Parlamentowi celów i strategii w zakresie realizacji tego zobowiązania w ramach nadchodzącego procesu międzyrządowego, tak aby znaleźć sposoby udoskonalenia wdrażania międzynarodowego prawa humanitarnego, w myśl uzgodnień dokonanych na 32. Międzynarodowej Konferencji Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca w grudniu 2015 r., co mogłoby wzmocnić system zarządzania w ramach międzynarodowego prawa humanitarnego;
 18. z zadowoleniem przyjmuje praktykę UE i jej państw członkowskich obejmującą zaciąganie zobowiązań w ramach konferencji MKCK; wzywa wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel do regularnego składania sprawozdań z realizacji tych zobowiązań, w szczególności przez włączenie szczegółowego ustępu do rozdziału poświęconego międzynarodowemu prawu humanitarnemu w corocznym sprawozdaniu Rady na temat praw człowieka;
 19. wzywa ONZ i UE do wspierania kampanii w celu dopilnowania, by wszystkie podmioty, w tym zbrojne grupy niepaństwowe, były świadome swoich obowiązków na mocy prawa międzynarodowego, a także do wywiązywania się z zobowiązań dotyczących ułatwiania pomocy humanitarnej i ochrony osób znajdujących się pod ich wpływem;
 20. wzywa państwa członkowskie do dawania przykładu i wywiązania się ze swojego zobowiązania do ratyfikowania podstawowych instrumentów międzynarodowego prawa humanitarnego i innych odpowiednich instrumentów prawnych, które mają wpływ na międzynarodowe prawo humanitarne;
 21. ponownie wyraża głębokie zaniepokojenie użyciem uzbrojonych bezzałogowych statków powietrznych wykraczającym poza ramy prawa międzynarodowego oraz podtrzymuje swoje wezwanie do Rady o przyjęcie wspólnego stanowiska UE w sprawie stosowania uzbrojonych bezzałogowych statków powietrznych;
 22. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, Specjalnemu Przedstawicielowi UE ds. Praw Człowieka, rządów i parlamentom państw członkowskich, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, przewodniczącemu Zgromadzenia Ogólnego ONZ oraz rządów państw członkowskich ONZ.
-

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0202

Publiczny dostęp do dokumentów w latach 2014–2015**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów (art. 116 ust. 7 Regulaminu) w latach 2014–2015 (2015/2287(INI))**

(2018/C 066/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 1, 10, 11 i 16 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), a także art. 15 i 298 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając art. 41 i 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoje stanowisko z dnia 15 grudnia 2011 r. dotyczącą wniosku w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (przekształcenie) ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów (art. 104 ust. 7 Regulaminu) w latach 2011-2013 ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 17 października 2013 r. w sprawie C-280/11 P, *Rada UE przeciwko Access Info Europe*,
 - uwzględniając pakiet „Lepsze stanowienie prawa” przedstawiony przez Komisję w maju 2015 r.,
 - uwzględniając wytyczne polityczne przewodniczącego J.-C. Junckera dla Komisji,
 - uwzględniając sprawozdania Komisji, Rady i Parlamentu w sprawie stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 w latach 2013–2014,
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji z 2007 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów instytucji Wspólnoty Europejskiej,
 - uwzględniając sprawozdanie roczne Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich za 2014 r.,
 - uwzględniając art. 52 i art. 116 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Prawnej (A8-0141/2016),
- A. mając na uwadze, że pełna przejrzystość jest podstawą zaufania obywateli do instytucji Unii, przyczynia się do uświadomienia sobie praw wynikających z systemu prawnego Unii oraz do zaznajomienia się z procesem decyzyjnym UE, łącznie z właściwym przebiegiem procedur administracyjnych i ustawodawczych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

⁽²⁾ Dz.U. L 264 z 25.9.2006, s. 13.

⁽³⁾ Dz.U. C 168 E z 16.6.2013, s. 159.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0203.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

- B. mając na uwadze, że prawo do dostępu do dokumentów jest prawem podstawowym gwarantowanym Kartą praw podstawowych i traktatami, wykonywanym na mocy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 w celu zagwarantowania w szczególności możliwie najłatwiejszego korzystania z tego prawa i promowania dobrych praktyk administracyjnych dotyczących dostępu do dokumentów, zapewniając demokratyczną kontrolę działalności instytucji i jej zgodności z zasadami zapisanymi w traktatach;

Przejrzystość i demokracja

1. zauważa, że trzy instytucje nie zastosowały się odpowiednio do wielu zaleceń zawartych w swojej rezolucji w sprawie publicznego dostępu do dokumentów w latach 2011–2013; ubolewa zwłaszcza nad faktem, że instytucje i organy UE nie wyznaczyły w ramach swoich istniejących struktur zarządzania urzędnika ds. przejrzystości, odpowiedzialnego za zapewnienie zgodności z zasadami i za wprowadzenie ulepszeń do tych zasad; wzywa instytucje, aby uczyniły to jak najszybciej;

2. przypomina, że działania i strategie polityczne instytucji UE muszą opierać się na demokracji przedstawicielskiej, zgodnie z art. 10 ust. 1 TUE i być zgodne z zasadami pełnej przejrzystości, udostępniania, poprawnego i terminowego informowania obywateli; podkreśla, że art. 10 ust. 3 TUE uznaje demokrację uczestniczącą za jedną z głównych zasad demokratycznych Unii i w ten sposób podkreśla, że decyzje muszą być podejmowane na poziomie jak najbliżej obywateli, podkreśla, że kiedy udział obywateli w procesie decyzyjnym przybiera postać konsultacji publicznych, instytucje muszą uwzględniać ich wyniki;

3. przypomina, że zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 zasadą powinna być przejrzystość i dostęp do wszystkich dokumentów przechowywanych przez instytucje i że, jak już zostało ustalone przez utrwalone orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE, wyjątki w nim przewidziane muszą być ściśle interpretowane i wyważone względem nadrzędnego interesu publicznego, jakim jest jawność, wymogi demokracji, w tym większego udziału obywateli w procesie decyzyjnym, legalności administracji, skuteczności i odpowiedzialności przed obywatelami;

4. uważa, że instytucje, agencje i inne organy Unii Europejskiej, stosując rozporządzenie (WE) nr 1049/2001, wciąż w pełni nie uwzględniają zmian wprowadzonych traktatem lizbońskim i Kartą praw podstawowych ani nie zapewniają zgodności z tymi przepisami, w szczególności w odniesieniu do demokracji uczestniczącej; odnotowuje i z zadowoleniem przyjmuje niedawne wyroki wielkiej izby Trybunału Sprawiedliwości w sprawach *Digital Rights Ireland* ⁽¹⁾ i *Schrems* ⁽²⁾, w których Trybunał, stwierdzając nieważność odpowiednio dyrektywy w sprawie zatrzymania danych ⁽³⁾ i decyzji w sprawie ochrony prywatności w ramach bezpiecznej przystani ⁽⁴⁾, oparł się na Karcie praw podstawowych; podkreśla, że faktyczny publiczny dostęp do dokumentów i zarządzanie rejestrami dokumentów powinny opierać się na standardach, które są w odpowiednim stopniu zgodne z art. 41 i art. 42 Karty;

5. zaznacza, że należy respektować prywatność i ochronę danych przy jednoczesnym zapewnieniu przejrzystości;

6. przypomina, że jakakolwiek decyzja o odmowie przyznania publicznego dostępu do dokumentów musi opierać się na precyzyjnie i ściśle określonych odstępstwach prawnych, uzupełnionych o uzasadnioną i konkretną motywację, która umożliwi obywatelom zrozumienie podstaw odmowy dostępu oraz zapewni skuteczność zastosowania dostępnych środków prawnych;

7. przypomina, że aby zapewnić odpowiedzialność, prawowitość i demokratyczny charakter systemu politycznego szanującego praworządność, obywatele mają prawo do otrzymywania informacji dotyczących:

— działalności swoich przedstawicieli, wybranych lub mianowanych do pełnienia obowiązków w organach publicznych;

— procesu podejmowania decyzji (łącznie z rozpowszechnionymi dokumentami, zaangażowanymi podmiotami, odbytymi głosowaniami itp.);

⁽¹⁾ Sprawy połączone C-293/12 oraz C-594/12. Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 kwietnia 2014 r.

⁽²⁾ Sprawa C-362/14. Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 października 2015 r.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/24/WE z dnia 15 marca 2006 r.

⁽⁴⁾ Decyzja Komisji 2000/520/WE z dnia 26 lipca 2000 r.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

— sposobu, w jaki rozdysponowane są publiczne pieniądze, tego, na co są wydawane i uzyskanych wyników, a także do sprawowania kontroli w tych dziedzinach;

uważa w związku z tym za konieczne opublikowanie komputerowego rejestru obejmującego wszystkie ww. kwestie;

8. wzywa Komisję do wyznaczenia jednego komisarza odpowiedzialnego za przejrzystość i za publiczny dostęp do dokumentów; wzywa wiceprzewodniczącego Komisji, aby w międzyczasie jak najszybciej przedstawił ambitny plan działań dotyczących przejrzystości i publicznego dostępu do dokumentów, co wynika z faktu, że przejrzystość leży u podstaw lepszego stanowienia prawa;

9. żąda, że obywatele mają nadal utrudniony dostęp do informacji posiadanych przez instytucje UE ze względu na brak wspólnego podejścia instytucji ukierunkowanego na ułatwianie obywatelowi dostępu do dokumentów i opartego na pełnej przejrzystości, komunikacji i demokracji bezpośredniej; zachęca instytucje, organy, biura i agencje UE do dalszego rozwijania bardziej aktywnego podejścia do przejrzystości poprzez aktywne rozpowszechnianie jak największej liczby dokumentów, w sposób jak najbardziej prosty, przystępny i dostępny dla użytkowników, poprzez zapewnienie tłumaczenia na życzenie na inne języki urzędowe UE oraz poprzez ustanowienie odpowiednich, prostych i niedrogich sposobów dostępu do informacji, również drogą cyfrową i za pomocą środków elektronicznych, uwzględniających potrzeby osób niepełnosprawnych; uważa w szczególności, że dostęp do informacji należy poprawić za pomocą łatwych do stosowania interfejsów i systemów wyszukiwania informacji; apeluje o opracowanie wspólnego punktu dostępu do portali trzech instytucji w oparciu o projekt pilotażowy dotyczący platformy internetowej dla proaktywnego publikowania dokumentów instytucji UE oraz o ujednoczenie portali wyszukujących informacje między jednostkami organizacyjnymi tej samej instytucji (zwłaszcza dyrekcjami generalnymi Komisji); wzywa ponadto instytucje do kontynuacji i wzmocnienia prac na rzecz popularyzacji prawa i polityki Unii; jest zdania, że Unia powinna w tym celu w pełni wykorzystać potencjał nowych technologii (sieci społecznościowych, aplikacji do smartfonów itp.), aby zapewnić całkowity i wygodny dostęp do informacji;

10. z żalem zauważa, że oficjalne dokumenty są często nadmiernie utajniane; przypomina swoje stanowisko, zgodnie z którym należy określić jasne i jednolite przepisy dotyczące utajniania i odtajniania dokumentów; żąda, że instytucje wnoszą o możliwość prowadzenia obrad przy drzwiach zamkniętych bez odpowiedniego uzasadnienia; ponownie wzywa instytucje do oceny i publicznego uzasadniania wniosków o prowadzenie obrad przy drzwiach zamkniętych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001; uważa, że wnioski o prowadzenie obrad przy drzwiach zamkniętych w Parlamencie powinny być rozpatrywane indywidualnie w każdym przypadku; uważa, że procedury utajniania i odtajniania powinien nadzorować niezależny organ nadzorczy;

11. wzywa instytucje, organy i jednostki organizacyjne UE do przyjęcia szybszych, mniej uciążliwych oraz bardziej dostępnych procedur rozpatrywania skarg w odniesieniu do odmów przyznania dostępu; uważa, że bardziej proaktywne podejście pomoże zapewnić faktyczną przejrzystość, a także zapobiegać niepotrzebnym sporom prawnym, które mogłyby powodować niepotrzebne koszty i obciążenia zarówno dla instytucji, jak i dla obywateli;

12. wzywa wszystkie instytucje, aby do czasu przeprowadzenia oczekiwanego przeglądu stosowały rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 i wynikające z niego orzecznictwo, w pełni i zgodnie z ich literą i duchem, z uwzględnieniem zmian wynikających z Traktatu z Lizbony oraz Karty praw podstawowych; apeluje w szczególności do Rady, w tym do jej organów przygotowujących, aby publikowała protokoły posiedzeń grup roboczych Rady i inne dokumenty, w świetle sprawy dotyczącej Access Info Europe, interweniujących państw członkowskich i ich wniosków; wzywa Parlament, aby udostępnił porządki dzienne i notatki zawierające informacje zwrotne z posiedzeń koordynatorów komisji, Prezydium i Konferencji Przewodniczących oraz, co do zasady, wszystkie dokumenty wymienione w porządkach dziennych, zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, publikując je na swojej stronie internetowej;

13. apeluje do wszystkich instytucji o stosowanie bardziej rygorystycznych przepisów dotyczących przejrzystości zawartych w rozporządzeniu (WE) nr 1367/2006, gdy żądane informacje dotyczą środowiska, oraz o wypełnianie obowiązków dotyczących proaktywnego publikowania informacji dotyczących środowiska;

14. wzywa wszystkie instytucje do oceny oraz, w zasadnych przypadkach, zmiany wewnętrznych ustaleń w zakresie zgłaszania nadużyć, a także do ochrony osób zgłaszających nieprawidłowości; wzywa w szczególności Komisję, aby zdała Parlamentowi sprawę z doświadczeń związanych z nowymi przepisami dla pracowników UE dotyczącymi zgłaszania nieprawidłowości, przyjętymi w 2012 r., oraz ze środkami wykonawczymi do nich;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

Przegląd rozporządzenia (WE) nr 1049/2001

15. przypomina, że w związku z wejściem w życie TUE i TFUE, prawo dostępu do dokumentów odnosi się do wszystkich instytucji, organów i agencji UE; uważa w związku z tym, że należy pilnie uaktualnić i wprowadzić istotne zmiany do rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 w świetle postanowień traktatów i stosownego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka; uważa za szczególnie ważne rozszerzenie zakresu stosowania w celu objęcia nim wszystkich instytucji europejskich, które dotychczas nie wchodziły w ten zakres, a więc Rady Europejskiej, Europejskiego Banku Centralnego, Trybunału Sprawiedliwości oraz wszystkich organów i agencji UE;

16. ubolewa nad faktem, że przegląd rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 jest nadal blokowany w Radzie, i wyraża nadzieję, że postępy w tym zakresie zostaną poczynione jak najszybciej; apeluje do Rady, aby przyjęła konstruktywne stanowisko, uwzględniające wyżej wymienione stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady określającego ogólne zasady i ograniczenia regulujące prawo dostępu do dokumentów instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii;

17. zaleca stworzenie, w tym na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 i rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, jednego zbioru zasad regulujących dostęp do dokumentów, umożliwiające zapewnienie obywatelom większej przejrzystości;

18. wyraża ubolewanie z powodu niewielkich postępów we wdrażaniu rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 w zakresie obowiązkowego prowadzenia przez instytucje, agencje i inne organy kompletnych rejestrów dokumentów, zgodnie z art. 11 i 12 tego rozporządzenia oraz zgodnie z traktatem lizbońskim i Kartą praw podstawowych; wzywa do stworzenia wspólnego podejścia w zakresie rejestrów i wzywa te instytucje UE, które jeszcze tego nie uczyniły, do stworzenia rejestrów dokumentów i do wdrożenia środków na rzecz ujednoczenia klasyfikacji i prezentacji dokumentów różnych instytucji; w kontekście wspólnego punktu dostępu do unijnych dokumentów za pomocą portali trzech instytucji, ponawia swój apel o opracowanie wspólnych procedur i kryteriów rejestracji oraz nadawanie międzyinstytucjonalnego kodu każdemu dokumentowi, tak aby ostatecznie mógł powstać wspólny rejestr międzyinstytucjonalny zawierający specjalną wspólną bazę danych na temat stanu prac nad dossier ustawodawczymi;

19. przypomina, że na mocy art. 1 lit. c) oraz art. 15 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 instytucje są zobowiązane do „promowania dobrych praktyk administracyjnych w odniesieniu do dostępu do dokumentów” oraz do „tworzenia dobrych praktyk administracyjnych w celu ułatwienia wykonania praw dostępu zagwarantowanych (niniejszym) rozporządzeniem”; podkreśla, że przejrzystość jest blisko związana z prawem do dobrej administracji, o którym mowa w art. 298 TFUE oraz art. 41 Karty praw podstawowych, oraz ponownie podkreśla swoje wezwanie do przyjęcia regulacji w zakresie postępowania administracyjnego w odniesieniu do administracji UE ⁽¹⁾;

20. przypomina, że po wejściu w życie Traktatu z Lizbony odniesienie do ochrony skuteczności procesu decyzyjnego zostało usunięte w odniesieniu do aktów ustawodawczych;

Przejrzystość procesu ustawodawczego

Rozmowy trójstronne

21. przypomina, że przejrzystość procesu ustawodawczego jest kwestią o najwyższym znaczeniu dla obywateli; zwraca się do instytucji, aby udostępniały dokumenty będące częścią procesu ustawodawczego lub z nim związane; uważa w szczególności, że instytucje UE powinny udostępniać jak największą liczbę dokumentów na swoich stronach internetowych oraz rozważyć wykorzystywanie portalu Twoja Europa jako jednego wspólnego ogólnodostępnego portalu UE w celu ułatwienia poszukiwania informacji;

22. odnotowuje dochodzenie Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich mające na celu monitorowanie praktyki tzw. „rozmów trójstronnych” będącej rutynową procedurą, za pomocą której przyjmuje się większość ustawodawstwa UE; apeluje do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, aby w pełni korzystał ze swoich uprawnień dochodzeniowych w ramach swoich kompetencji zgodnie z traktatami oraz zgodnie ze statutem Rzecznika Praw Obywatelskich;

⁽¹⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2013 r. zawierająca zalecenia dla Komisji w sprawie prawodawstwa dotyczącego postępowania administracyjnego w Unii Europejskiej (Dz.U. C 440 z 30.12.2015, s. 17).

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

23. przypomina, że praktyka stosowania rozmów trójstronnych, pomimo iż nie jest oficjalnie przewidziana w traktatach, stała się uznanym sposobem na osiągnięcie konsensusu między współprawodawcami i przyspieszenie procedury ustawodawczej przewidzianej w traktacie; zauważa, że w związku z tym komitety pojednawcze są powoływane jedynie na etapie trzeciego czytania i jako ostateczność;

24. wyraża ubolewanie, że obywatele nie mają żadnych uprawnień w zakresie kontroli negocjacji w ramach rozmów trójstronnych; wyraża zaniepokojenie potencjalnymi nadużyciami, z jakimi wiąże się stosowanie tej praktyki ustawodawczej, w szczególności w odniesieniu do wprowadzania nowych elementów ustawodawczych podczas rozmów trójstronnych, bez podstawy w postaci wniosku Komisji lub w postaci poprawek parlamentarnych, co pozwala na obchodzenie zwykłej procedury ustawodawczej i kontroli publicznej;

25. ubolewa nad faktem, że z powodu wycieku dokumentów dotyczących formalnych i nieformalnych rozmów trójstronnych dobrze poinformowane i ustosunkowane grupy interesu korzystają z nierównego dostępu do dokumentów, a tym samym do procesu ustawodawczego; zauważa, że skala wycieku dokumentów byłaby mniejsza, gdyby dokumenty dotyczące rozmów trójstronnych były praktycznie i natychmiastowo publikowane za pośrednictwem łatwo dostępnej platformy;

26. przypomina, że orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej uznaje ryzyko zewnętrznych nacisków oraz że może ono stanowić uzasadniony powód do ograniczenia dostępu do dokumentów związanych z procesem podejmowania decyzji, pod warunkiem że istnienie takich nacisków zewnętrznych zostanie dokładnie ustalone, a dowody będą wskazywały, że istnieje możliwe do przewidzenia zagrożenie, iż na decyzję, która ma zostać podjęta, mogłyby w istotny sposób wpłynąć naciski zewnętrzne⁽¹⁾; niepokoi się, że obecna praktyka faworyzuje szerszy dostęp lobbystów, a nie społeczeństwa do etapów, na których podejmowane są decyzje w procesie ustawodawczym;

27. zauważa, że o ile rozmowy trójstronne są istotne i skuteczne, dotyczące ich obecnie procedury wzbudzają obawy co do przejrzystości procedury ustawodawczej; wzywa zaangażowane instytucje do zapewnienia większej przejrzystości nieformalnych rozmów trójstronnych w celu umocnienia demokracji poprzez umożliwienie obywatelom skontrolowania wszelkich istotnych informacji, które legły u podstaw aktu prawnego, jak stwierdził Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach połączonych Szwecja i Maurizio Turco przeciwko Radzie, jednocześnie zapewniając wystarczającą przestrzeń na zastanowienie się dla współprawodawców; wzywa instytucje UE do częstszego składania sprawozdań we właściwej komisji parlamentarnej na temat rozwoju sytuacji negocjacji trójstronnych; uważa, że kiedy dokumenty są sporządzane w ramach rozmów trójstronnych, takie jak porządki dzienne, podsumowania wniosków, protokoły i ogólne podejścia Rady, w formie dostępnej, są to dokumenty dotyczące procedur ustawodawczych i zasadniczo nie mogą być traktowane odrębnie od innych dokumentów ustawodawczych; jest zdania, że wykaz posiedzeń trójstronnych oraz wyżej wspomnianych dokumentów powinien zostać bezpośrednio udostępniony na stronie internetowej Parlamentu; przypomina, że międzyinstytucjonalne porozumienie w sprawie lepszego stanowienia prawa obejmować będzie bazę danych zawierającą dokumenty ustawodawcze i jeśli zostanie przyjęte, będzie również zawierać zasady właściwego prowadzenia rozmów trójstronnych;

Poprawki składane na posiedzeniu plenarnym

28. ubolewa nad tym, że w przypadku poprawek składanych na posiedzeniu plenarnym, pod którymi podpis musi złożyć co najmniej 40 posłów, publikuje się nazwiska tylko kilku posłów; uważa, że powinno się publikować nazwiska wszystkich posłów;

Obowiązkowy rejestr lobbystów

29. wzywa Komisję do bezwzględnego przedstawienia wniosku dotyczącego porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie utworzenia obowiązkowego rejestru lobbystów, a także organów lokalnych i organizacji regionalnych w instytucjach i wzywa do nadania tej inicjatywie priorytetowego charakteru; apeluje, aby w rejestrze umieszczać szczegółowe informacje dotyczące tego, kto reprezentuje który lobbying, w jakim celu, za pomocą jakich zasobów i środków finansowych;

30. zachęca posłów do PE i przedstawicieli Rady, by stosowali praktykę przyjętą przez Komisję w drodze decyzji z dnia 25 listopada 2014 r., polegającą na publikowaniu informacji dotyczących posiedzeń, w których uczestniczą z jednej strony oni sami lub ich pracownicy, a z drugiej zainteresowane strony i przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego;

⁽¹⁾ Sprawa T-144/05 Pablo Muñoz przeciwko Komisji, ustęp 86.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

31. wzywa Parlament, aby dokonał pierwszego kroku w tym zakresie, udostępniając posłom chcącym zdawać sprawę z kontaktów z lobbystami szablon dla sprawozdawców, który mogliby oni załączać do sprawozdań, a także miejsce na tego rodzaju informacje na stronach internetowych Parlamentu dotyczących poszczególnych posłów;

Akty delegowane

32. przypomina, że zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 i w celu zapewnienia pełnego i przejrzystego systemu kontroli parlamentarnej i demokratycznej należy zapewnić dostęp również do dokumentów powstałych w ramach procedury przekazania uprawnień (akty delegowane), w ramach której powstaje istotna część europejskiego ustawodawstwa, dla którego należy w pełni zapewnić stosowną przejrzystą kontrolę parlamentarną i demokratyczną, szczególnie ubolewa w tym kontekście nad brakiem przejrzystości w obrębie europejskich organów kontrolnych (EBA, EIOPA, ESMA) z powodu braku zaangażowania ze strony współustawodawców; z żalem stwierdza, że nie został jeszcze utworzony jednolity rejestr zawierający całe ustawodawstwo drugiego stopnia i wzywa Komisję, aby niezwłocznie go utworzyła;

Umowy międzynarodowe

33. przypomina o wiążącym skutku i wpływie umów międzynarodowych na przepisy UE oraz podkreśla konieczność zapewnienia przejrzystości negocjacji podczas trwania całego procesu, co sprawia, że instytucje mają obowiązek publikowania mandatu negocjacyjnego przyznanego negocjatorowi z ramienia UE bez podważania stanowiska negocjacyjnego UE; uważa, że dokumenty dotyczące umów międzynarodowych zasadniczo należy podawać do wiadomości publicznej, z zastrzeżeniem uzasadnionych wyjątków i nie podważając zaufania między zainteresowanymi stronami niezbędnego do zapewnienia skutecznych negocjacji; żałuje, że Komisja i Rada rutynowo utajniają wszystkie dokumenty dotyczące negocjacji, co ogranicza dostęp obywateli do informacji; utrzymuje swoje stanowisko, zgodnie z którym należy zapewnić publiczny dostęp do wszelkich odpowiednich dokumentów negocjacyjnych, w tym do dokumentów, co do których strony osiągnęły już porozumienie, z wyjątkiem dokumentów uznanych za poufne, po podaniu jasnego uzasadnienia dla każdego przypadku z osobna, zgodnie z art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001;

34. przypomina Komisji, że zgodnie z art. 218 TFUE ma ona obowiązek pełnego informowania Parlamentu w trybie natychmiastowym na wszystkich etapach negocjacji; wzywa Komisję do oceniania na każdym etapie, które dokumenty i informacje można proaktywnie podać do wiadomości publicznej;

Przejrzystość procesu administracyjnego

35. przypomina, że przejrzystość wzmacnia zasadę dobrego zarządzania przewidzianą w art. 41 Karty i art. 298 TFUE i przyczynia się do wdrożenia tej zasady; wzywa zatem instytucje UE do zadbania o to, by ich wewnętrzne procedury administracyjne prowadziły do realizacji tego celu;

36. wzywa instytucje UE do określenia wspólnych zasad dotyczących sposobu stosowania procedur administracyjnych oraz składania, utajniania, odtajniania, rejestrowania i rozpowszechniania dokumentów administracyjnych; wyraża życzenie, aby w krótkim czasie przedstawiono wniosek legislacyjny w tym duchu;

Postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego

37. ubolewa z powodu braku przejrzystości procedur wezwania do usunięcia uchybienia i postępowań w sprawie uchybienia wszczynanych przeciwko państwom członkowskim; wzywa w szczególności do zapewnienia publicznego dostępu do dokumentów przesłanych przez Komisję państwom członkowskim w ramach tych procedur, a także do odnośnych odpowiedzi; apeluje ponadto, aby informacje dotyczące wykonywania wyroków Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości były proaktywnie upubliczniane;

Zarządzanie funduszami strukturalnymi i inne sprawy

38. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia pełnej dostępności i rzeczywistej przejrzystości informacji dotyczących negocjacji na temat krajowych i regionalnych programów operacyjnych;

39. uważa, że aby zapobiegać wszelkim nadużyciom i oszustwom, niezbędna jest pełna przejrzystość i dostępność danych; w związku z tym apeluje do Komisji o uczynienie obowiązkowym publikowania danych wszystkich beneficjentów funduszy strukturalnych, w tym podwykonawców; powtarza, że pełna przejrzystość wydatków publicznych w UE ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia rozliczalności i dla zwalczania korupcji;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

40. wzywa Komisję, aby monitorowała przestrzeganie przez państwa członkowskie obowiązków w zakresie sprawozdawczości i ujawniania informacji określonych w rozporządzeniu (UE) nr 1303/2013 oraz aby w razie konieczności nakładała sankcje w przypadku naruszenia tych obowiązków;

41. przypomina, że pomimo postępu w udostępnianiu w witrynie internetowej Parlamentu informacji na temat poszczególnych świadczeń przysługujących posłom do Parlamentu Europejskiego oraz zasad je regulujących, polityka ta powinna być realizowana z uwzględnieniem najlepszych praktyk stosowanych przez parlamenty krajowe, jak również działań podjętych już przez poszczególnych posłów; zachęca w związku z tym wszystkich posłów do zaangażowania się w to przedsięwzięcie poprzez aktywność w zakresie ujawniania informacji dotyczących ich konkretnych działań oraz wydatków, aby Parlament zachował pozycję unijnego lidera w dziedzinie przejrzystości i otwartości, a także w celu zwiększenia odpowiedzialności wobec opinii publicznej za wydawanie środków publicznych;

42. przyjmuje do wiadomości zmianę polityki przejrzystości prowadzonej przez EBC, w ramach której przewiduje się publikowanie protokołów posiedzeń Zarządu EBC, ale ubolewa, że bank ten pozostaje w tej kwestii wciąż w tyle za innymi bankami centralnymi na świecie; oczekuje wdrożenia dalszych przepisów w celu poprawy przejrzystości kanałów komunikacji;

43. wyraża ponadto nadzieję, że w przyszłości upubliczniane będą wszystkie dokumenty dotyczące decyzji podjętych w ramach procesu oceny jakości aktywów w celu zagwarantowania równych warunków na szczeblu europejskim; wyraża nadzieję, że wymogi przejrzystości stosowane będą również do jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami rozporządzenia dotyczącego tego mechanizmu, obowiązującymi od dnia 1 stycznia 2016 r.;

44. zwraca się do komitetu międzyinstytucjonalnego ustanowionego na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 o większą aktywność i zdawanie właściwym komisjom sprawy z omawianych kwestii; wzywa ten komitet, aby regularnie odbywał posiedzenia oraz zapewnił jawność dyskusji i debat wewnętrznych, zapraszając do udziału społeczeństwo obywatelskie, Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich i Europejskiego Inspektora Ochrony Danych oraz uwzględniając ich opinie; wzywa ten komitet do pilnego zajęcia się kwestiami wymienionymi w niniejszej rezolucji;

45. uważa, że podstawowe znaczenie ma stosowanie przez agencje UE wspólnej polityki dotyczącej konfliktu interesów; podkreśla, że w niektórych przypadkach stosowana dotychczas polityka przewiduje postanowienia dotyczące publikowania CV i deklaracji o braku konfliktu interesów przez dyrektora i kierownictwo wysokiego szczebla; zauważa jednak z niepokojem, że obowiązek publikacji CV i deklaracji o braku konfliktu interesów nie dotyczy ekspertów; apeluje do agencji o rozszerzenie tego obowiązku na ekspertów;

Działania następcze

46. apeluje do Komisji i zwraca się do sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego o poinformowanie Parlamentu o wdrożeniu zaleceń zawartych w niniejszej rezolucji;

47. zwraca się do Komisji o zharmonizowanie kryteriów dotyczących publikowania wykazu beneficjentów funduszy strukturalnych;

o

o o

48. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich, Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych, Radzie Europy oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0203

Kobiety wykonujące pracę domową i opiekuńczą w UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie kobiet wykonujących pracę domową i opiekuńczą w UE (2015/2094(INI))

(2018/C 066/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego preambułę oraz art. 3 i 6,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 1, 3, 5, 27, 31, 32, 33 i 47,
- uwzględniając Konwencję Rady Europy w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej,
- uwzględniając europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w szczególności jej art. 4 ust. 1 zakazujący niewolnictwa i poddaństwa oraz art. 14 zakazujący dyskryminacji,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych z dnia 18 grudnia 1979 r. w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (konwencja CEDAW),
- uwzględniając Europejską kartę społeczną z dnia 3 maja 1996 r., w szczególności jej część I oraz część II art. 3,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 czerwca 2014 r. w sprawie strategicznych ram UE dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy na lata 2014–2020 (COM(2014)0332),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 października 2010 r. w sprawie kobiet w niepewnej sytuacji zawodowej⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2010 r. w sprawie nietypowych umów o pracę, pewnej ścieżki kariery, flexicurity oraz nowych form dialogu socjalnego⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 września 2001 r. w sprawie nękania w miejscu pracy⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (Eurofound) z 2013 r. pt. „Kobiety i mężczyźni a warunki pracy w Europie”,
- uwzględniając sprawozdania Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy z 2008 r. pt. „Środki zwalczania pracy nierejestrowanej w Unii Europejskiej” oraz z 2013 r. pt. „Rozwiązywanie problemu pracy nierejestrowanej w 27 państwach członkowskich UE i w Norwegii: podejścia i środki od 2008 r.”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie upowszechniania godnej pracy dla wszystkich⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 24 maja 2006 r. pt. „Upowszechnianie godnej pracy dla wszystkich – wkład Unii w realizację programu godnej pracy na świecie” (COM(2006)0249),
- uwzględniając sprawozdanie Agencji Praw Podstawowych z 2015 r. pt. „Poważny wyzysk pracowników: pracownicy przemieszczający się w ramach UE i przybywający do UE. Obowiązki państw i prawa osób poszkodowanych”,

⁽¹⁾ Dz.U. C 70 E z 8.3.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 351 E z 2.12.2011, s. 39.

⁽³⁾ Dz.U. C 77 E z 28.3.2002, s. 138.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 321.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając sprawozdanie Agencji Praw Podstawowych z 2011 r. pt. „Migranci o nieuregulowanym statusie zatrudnieni w gospodarstwach domowych: wyzwania w zakresie praw podstawowych dla UE i jej państw członkowskich”,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/54/WE z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy ⁽¹⁾,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 16 października 2014 r. w sprawie rozwijania usług dla rodzin w celu podniesienia poziomu zatrudnienia i propagowania równości płci w miejscu pracy,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 czerwca 2015 r. w sprawie strategii UE na rzecz równości kobiet i mężczyzn w okresie po 2015 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie postępów w dążeniu do równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej – 2013 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 listopada 2008 r. zawierającą zalecenia dla Komisji dotyczące stosowania zasady równości wynagrodzeń dla mężczyzn i kobiet ⁽⁴⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy z 2007 r. pt. „Warunki pracy w Unii Europejskiej: perspektywa płci”,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy z 2014 r. pt. „Sektor ośrodków opieki: warunki pracy i jakość zatrudnienia”,
- uwzględniając rezolucję z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie migrantek nieposiadających dokumentów w Unii Europejskiej ⁽⁵⁾,
- uwzględniając Międzynarodową konwencję o ochronie praw wszystkich pracowników migrujących i członków ich rodzin z dnia 18 grudnia 1990 r.,
- uwzględniając Europejską konwencję o statusie prawnym pracowników migrujących z dnia 24 listopada 1977 r.,
- uwzględniając Konwencję wiedeńską o stosunkach dyplomatycznych z dnia 18 kwietnia 1961 r.,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych z dnia 13 grudnia 2006 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy z 2011 r. pt. „Inicjatywy przedsiębiorstw skierowane do pracowników odpowiedzialnych za opiekę nad niepełnosprawnymi dziećmi i dorosłymi”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 września 2011 r. w sprawie sytuacji kobiet w wieku przedemerytalnym ⁽⁶⁾,
- uwzględniając wspólne sprawozdanie Komitetu Ochrony Socjalnej i Komisji Europejskiej z dnia 10 października 2014 r. zatytułowane „Odpowiednia ochrona socjalna wobec potrzeb w zakresie opieki długoterminowej w starzejącym się społeczeństwie”,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy z 2015 r. pt. „Środki służące pogodzeniu pracy i obowiązków opiekuńczych w czasie przemian demograficznych”,

⁽¹⁾ Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 23.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0218.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0050.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 16 E z 22.1.2010, s. 21.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0068.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 51 E z 22.2.2013, s. 9.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając opinię Sekcji Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Obywatelstwa Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 26 maja 2010 r. pt. „Profesjonalizacja prac domowych” ⁽¹⁾,
 - uwzględniając konwencję Międzynarodowej Organizacji Pracy nr 189 oraz zalecenie nr 201 dotyczące godnej pracy dla osób pracujących w gospodarstwie domowym, przyjęte w dniu 16 czerwca 2011 r. przez Międzynarodową Konferencję Pracy,
 - uwzględniając decyzję Rady 2014/51/UE upoważniającej państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej godnej pracy dla osób pracujących w gospodarstwie domowym z 2011 r. (Konwencja nr 189) ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie proponowanej konwencji MOP uzupełnionej o zalecenie w sprawie pracowników domowych ⁽³⁾,
 - uwzględniając sprawozdania MOP nr IV(1) i IV(2) pt. „Godna praca dla osób pracujących w gospodarstwie domowym”, sporządzone z myślą o 99. posiedzeniu Międzynarodowej Konferencji Pracy, które odbyło się w czerwcu 2010 r., oraz sprawozdania nr IV(1) i IV(2) (opublikowane w dwóch częściach) pt. „Godna praca dla osób pracujących w gospodarstwie domowym”, sporządzone z myślą o 100. posiedzeniu Międzynarodowej Konferencji Pracy, które odbyło się w czerwcu 2011 r.,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A8-0053/2016),
- A. mając na uwadze, że zgodnie z konwencją MOP nr 189 „pracownikiem domowym” jest każda osoba wykonująca pracę domową na podstawie stosunku pracy w co najmniej jednym gospodarstwie domowym, ale osoba wykonująca pracę domową tylko dorywczo lub sporadycznie i nie zawodowo nie jest pracownikiem domowym;
- B. mając na uwadze, że „opieka” oznacza pracę wykonywaną w instytucjach publicznych lub prywatnych lub w prywatnych gospodarstwach domowych i polegającą na zapewnianiu indywidualnej opieki nad dziećmi, osobami starszymi, chorymi lub niepełnosprawnymi; mając na uwadze, że praca ta może być wykonywana przez zawodowych opiekunów, którzy mogą być zatrudniani przez podmioty publiczne lub prywatne, przez rodziny lub na zasadzie samozatrudnienia, ale również przez opiekunów niemających przygotowania zawodowego, którymi zwykle są członkowie rodziny;
- C. mając na uwadze, że pojęcie pracowników domowych i opiekunów obejmuje różne grupy pracowników, których warunki i charakter pracy mogą znacznie się różnić – zaliczają się do nich między innymi pracownicy, którzy mieszkają w miejscu wykonywania pracy, pracownicy zewnętrzni, pracownicy wynagradzani w oparciu o stawkę godzinową i pracujący w kilku gospodarstwach domowych, pracownicy będący członkami rodziny, opiekunowie dzienni lub nocni, osoby zatrudnione do opieki nad dziećmi, pracownicy au pair i ogrodnicy;
- D. mając na uwadze, że w 2010 r. w sektorze prac domowych na całym świecie zatrudnionych było ponad 52 mln osób (według danych MOP) oraz kolejnych 7,4 mln pracowników domowych poniżej 15. roku życia, co stanowiło 5–9 % wszystkich zatrudnionych w krajach uprzemysłowionych; mając na uwadze, że zgodnie z MOP większość pracowników zatrudnionych w tym sektorze stanowią kobiety, których odsetek w 2010 r. wyniósł 83 % światowej siły roboczej, a w UE liczba takich pracowników wyniosła 2,5 mln, przy czym 88 % stanowiły kobiety; mając na uwadze, że sektor ten jest znacznie sfeminizowany; mając na uwadze, że pracownicy domowi i opiekunowie w znacznej mierze przyczyniają się do osiągnięcia celów strategii „Europa 2020”, jeśli chodzi o równouprawnienie płci, gdyż skutecznie zapewniają wielu rodzinom w UE infrastrukturę pozwalającą na osiągnięcie równowagi między życiem zawodowym a prywatnym;

⁽¹⁾ SOC/372 – CESE 336/2010 fin..

⁽²⁾ Dz.U. L 32 z 1.2.2014, s. 32.

⁽³⁾ Dz.U. C 377 E z 7.12.2012, s. 128.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

- E. mając na uwadze, że profesjonalizacja oznacza przyznanie pracownikom danego sektora praw pracowniczych i ochrony socjalnej; mając na uwadze, że profesjonalizację w sektorze pracy i opieki w gospodarstwie domowym można przeprowadzić, łącząc publiczne środki finansowe (ulgi podatkowe), środki socjalne (zasiłki rodzinne, pomoc dla przedsiębiorstw, towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych i ubezpieczenia zdrowotne, rady zakładowe itp.) oraz prywatne (wynagradzanie usługodawców przez osoby prywatne);
- F. mając na uwadze, że w obu sektorach szeroko rozpowszechniona jest praca nielegalna i wyzysk;
- G. mając na uwadze, że pracę domową i opiekuńczą charakteryzuje przede wszystkim: niestabilność zatrudnienia, mobilność geograficzna, nieprzewidywalne godziny pracy, sezonowość, zmienność, niepewność zatrudnienia, dorywczość i zazwyczaj brak rejestracji pracownika;
- H. mając na uwadze, że zgodnie z MOP 29,9 % pracowników domowych w ogóle nie podlega krajowemu prawu pracy oraz że jak dotąd praca pracowników domowych i opiekunów jest w państwach członkowskich UE uregulowana w nielicznych przypadkach i bardzo nierównomiernie, co powoduje, że często nie uważa się ich za typowych czy zwykłych pracowników i z tego względu przysługują im jedynie poważnie ograniczone prawa pracownicze i ochrona socjalna ⁽¹⁾;
- I. mając na uwadze, że pracownicy domowi i opiekunowie, którzy nie są objęci prawem pracy, mogą nie uzyskać gwarancji dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy i są narażeni na poważną dyskryminację, jeśli chodzi o poziom przysługujących im praw i ochrony w porównaniu z ogólnymi normami w danym kraju; ponadto mając na uwadze, że nie są oni uprawnieni do wstępowania do związków zawodowych ani do udziału w innych formach negocjacji zbiorowych lub też nie wiedzą, w jaki sposób korzystać z takiego prawa bądź doświadczają trudności przy próbie skorzystania z niego, co stawia ich w szczególnie niekorzystnej sytuacji ze względu na ograniczony zakres zabezpieczenia społecznego (zwłaszcza jeśli chodzi o zasiłki dla bezrobotnych, zasiłki chorobowe i wypadkowe oraz urlop macierzyński i wychowawczy i inne urlopy opiekuńcze), a także częste wykluczanie tych pracowników z ochrony przed zwolnieniem z pracy;
- J. mając na uwadze, że dla niektórych państw członkowskich nadal problematyczne jest egzekwowanie i stosowanie obowiązujących przepisów krajowych dotyczących ochrony praw pracowniczych przysługujących pracownikom domowym i opiekunom;
- K. mając na uwadze, że odpowiednie uregulowanie tego sektora przyczyniłoby się do walki ze zjawiskiem pracy nierejestrowanej;
- L. mając na uwadze, że pewne sektorowe środki wsparcia, takie jak szwedzka ulga podatkowa dla usług świadczonych w gospodarstwach domowych, francuski system bonów, którymi klient płaci pracownikowi za wykonane usługi, lub belgijskie bony usługowe okazały się skuteczne w zmniejszaniu zjawiska pracy nierejestrowanej, poprawie warunków pracy oraz przyznawaniu zwyczajowych praw pracowniczych pracownikom domowym i opiekunom;
- M. mając na uwadze, że według szacunków większość usług opieki w UE obecnie świadczonych jest przez nieoficjalnych i nieopłacanych opiekunów, którzy sami mogą zostać uznani za grupę szczególnie wrażliwą ze względu na rosnącą presję na świadczenie bardziej wyspecjalizowanej i technicznie zaawansowanej opieki; mając na uwadze, że 80 % wszystkich opiekunów stanowią kobiety, co wpływa na poziom zatrudnienia wśród kobiet, równowagę między pracą a życiem prywatnym, równość kobiet i mężczyzn oraz starzenie się w dobrym zdrowiu;
- N. mając na uwadze, że sektor pracy domowej, w którym zatrudnione są głównie kobiety, sprzyja wykorzystywaniu pracowników; mając na uwadze, że zjawisko to stanowi pogwałcenie praw podstawowych, przed którym chronieni powinni być tak pracownicy o nieregulowanym statusie, jak i obywatele UE;
- O. mając na uwadze, że Agencja Praw Podstawowych uznała sektor pracy domowej i opiekuńczej za jeden z sektorów UE charakteryzujących się najwyższym ryzykiem poważnego wyzysku pracowników; mając na uwadze, że wyzysk ten często objawia się brakiem formalnej umowy lub umowami, które nie odpowiadają rzeczywistości wykonywanym zadaniom, niskim wynagrodzeniem, nieregularnymi wypłatami lub często nawet brakiem wynagrodzenia, zbyt długimi godzinami pracy, brakiem urlopów, niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych, dyskryminacją rasową lub postawami seksistowskimi;

⁽¹⁾ Pracownicy domowi na świecie: globalne i regionalne dane statystyczne oraz zakres ochrony prawnej, Międzynarodowe Biuro Pracy, Genewa: MOP, 2013 r.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

- P. mając na uwadze, że od pracowników domowych często wymaga się przepracowywania zbyt wielkiej liczby godzin, a 45 % z nich nie przysługują cotygodniowe dni wolne lub płatny urlop wypoczynkowy⁽¹⁾; mając na uwadze, że zwłaszcza pracownicy wykonujący pracę domową i opiekuńczą mieszkający w miejscu wykonywania pracy wypełniają obowiązki i zadania, które nie pozwalają im na wystarczający nieprzerwany czas wypoczynku;
- Q. mając na uwadze, że ponad jedna trzecia pracowników domowych nie jest uprawniona do urlopu macierzyńskiego oraz związanych z tym praw i świadczeń,⁽²⁾ a w niektórych państwach członkowskich pracownicy domowi i opiekunowie nie mają prawa do zasiłku dla bezrobotnych;
- R. mając na uwadze, że wielu pracowników w sektorze opieki zdrowotnej i usług opiekuńczych w niektórych państwach członkowskich nadal otrzymuje niewielkie wynagrodzenie, często nie otrzymuje formalnych umów o pracę i nie ma dostępu do innych podstawowych praw pracowniczych, a wiele miejsc pracy jest mało atrakcyjnych z powodu wysokiego ryzyka związanego z obciążeniem fizycznym i emocjonalnym, zagrożenia wczesnym wypaleniem zawodowym oraz braku możliwości rozwoju zawodowego; mając na uwadze, że sektor ten oferuje niewiele możliwości w zakresie szkoleń, a zatrudnienie znajdują w nim głównie osoby starsze, kobiety i pracownicy migrujący;
- S. mając na uwadze, że pracownicy domowi często pracują w opłakanych bądź niebezpiecznych warunkach lub też nie są odpowiednio przeszkoleni do wykonywania konkretnych zadań mogących skutkować wypadkami w miejscu pracy; mając na uwadze, że te same przepisy dotyczące zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy należy zapewnić wszystkim pracownikom domowym i opiekunom niezależnie od formy ich zatrudnienia, tzn. zarówno formalnie zatrudnionym pracownikom, jak i tym, którzy są zatrudnieni bezpośrednio przez prywatne gospodarstwa domowe;
- T. mając na uwadze, że miejsce pracy pracowników domowych i opiekunów nie zwalnia pracodawcy z obowiązku przestrzegania wymogów bezpieczeństwa i higieny pracy, zapobiegania zagrożeniom oraz poszanowania prywatności osób nocujących w jego domu;
- U. mając na uwadze, że opiekunki au pair to grupa pracowników gospodarstw domowych, której w rzeczywistości często nie postrzega się jako pracowników; mając na uwadze, że z wielu sprawozdań wynika, iż może to prowadzić do nadużyć, np. do narzucania opiekunkom au pair nadmiernie długiego czasu pracy; mając na uwadze, że opiekunki au pair muszą otrzymać taką samą ochronę, jak pozostali pracownicy gospodarstw domowych,
- V. mając na uwadze, że większość osób wykonujących pracę domową i opiekuńczą to migrantki, których znaczna liczba ma nieuregulowany status, a wiele z nich jest niepełnoletnich lub wykonuje prace dorywcze bądź też są pracownikami, których prawa i kwalifikacje nie są uznawane i którzy często nie znają swoich praw, dysponują ograniczonym dostępem do usług publicznych lub doświadczają problemów z dostępem do tych usług, w ograniczonym zakresie znają miejscowy język i nie mogą uczestniczyć w życiu społecznym;
- W. mając na uwadze, że pracownicy migrujący, np. pracownicy domowi, mogą być narażeni na dyskryminację z wielu przyczyn jednocześnie, a szczególnie narażeni są na formy przemocy i dyskryminacji ze względu na płeć, gdyż często pracują w złych i nieuregulowanych warunkach; mając na uwadze, że należy poczynić konkretne wysiłki, aby zapobiec złemu traktowaniu, nieregularnemu wynagradzaniu i niesprawiedliwemu zwalnianiu takich pracowników, a także popełnianym wobec nich aktom przemocy i wykorzystywania seksualnego;
- X. mając na uwadze, że zwłaszcza migrantki o nieuregulowanym statusie, które decydują się na pracę domową, narażone są szczególnie na dyskryminację i wykorzystywanie; mając na uwadze, że ze względu na swój nieuregulowany status osoby te odstępują od prób obrony i wnoszenia o pomoc, bojąc się, iż zostaną wykryte i wydalone; mając na uwadze, że ten stan rzeczy wykorzystują pozbawieni skrupułów pracodawcy;
- Y. mając na uwadze niepokojący poziom dyskryminacji, jakiej doświadczają pracownice migrantki o nieuregulowanym statusie, które nie zgłaszają nadużyć, niesprawiedliwego zwalniania z pracy, niewypłacania wynagrodzenia oraz przemocy, gdyż nie znają przysługujących im praw, napotykają barierę językową i inne bariery oraz obawiają się zatrzymania lub utraty pracy;
- Z. mając na uwadze, że migrantki często dobrowolnie lub z konieczności decydują się na poszukiwanie zatrudnienia w sektorze pracy domowej i opiekuńczej, gdyż takie miejsca pracy traktowane są jako tymczasowe i niewymagające wysokich kwalifikacji;

⁽¹⁾ Tamże.

⁽²⁾ Tamże.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

- AA. mając na uwadze, że rosnące zapotrzebowanie na pomoc w gospodarstwach domowych oraz na opiekę nad dziećmi, osobami niepełnosprawnymi i starszymi doprowadziło do rosnącej feminizacji migracji do Europy;
- AB. mając na uwadze, że migranci często zmuszone są do uciekania się do pracy nierejestrowanej;
- AC. mając na uwadze, że agencje pośrednictwa pracy w krajach trzecich w niektórych przypadkach powiązane są z sieciami, które prowadzą handel kobietami i organizują pracę przymusową lub trudnią się innego rodzaju działalnością przestępczą, obejmującą nielegalne pozyskiwanie kobiet do pracy i różne formy wykorzystywania; mając na uwadze, że dane Eurostatu wykazują, że 80 % zarejestrowanych ofiar handlu ludźmi to kobiety, z czego 19 % pada ofiarą wyzysku pracowników, w tym dla celów pracy domowej;
- AD. mając na uwadze, że należy skoncentrować się na kwestiach pracy dzieci, molestowania i powszechnej odmowy uznania praw pracowniczych w sektorze pracy domowej;
- AE. mając na uwadze, że integracja migrantów na rynku pracy jest istotnym krokiem w kierunku integracji społecznej i kulturowej;
- AF. mając na uwadze, że ciężar odpowiedzialności za pracę w gospodarstwie domowym jest o wiele większy w przypadku kobiet niż mężczyzn i nie jest oceniany w kategoriach finansowych ani postrzegany jako zasługujący na uznanie ze względu na jego wartość; mając na uwadze, że istnieje korelacja między wskaźnikiem zatrudnienia kobiet a ich obowiązkami rodzinnymi; mając na uwadze, że ponad 20 mln Europejczyków (z czego dwie trzecie stanowią kobiety) opiekuje się dorosłymi osobami niesamodzielnymi, co uniemożliwia im podjęcie pracy w pełnym wymiarze godzin, zwiększając tym samym zróżnicowanie wynagrodzenia ze względu na płeć i prowadząc do sytuacji, w której kobiety bliskie wieku emerytalnego w większym stopniu zagrożone są ubóstwem w starszym wieku;
- AG. mając na uwadze, że pomimo powszechnie znanych tendencji, zgodnie z którymi prawie 20 % Europejczyków to osoby w wieku powyżej 65 lat, oraz pomimo szacunków, według których odsetek ten osiągnie w 2050 r. 25 %, około 80 % czasu poświęconego opiece nad starszą osobą lub nad osobą niepełnosprawną – tj. kilka dni w tygodniu lub wszystkie dni w tygodniu – w dalszym ciągu przepracowywanych jest przez nieformalnych opiekunów lub opiekunów będących członkami rodziny, a pomimo rosnącej liczby opiekunów, w UE nieformalna opieka świadczona jest głównie przez kobiety (zwykle żony, córki w średnim wieku lub synowe) w wieku 45–75 lat;
- AH. mając na uwadze, że kryzys doprowadził do zmniejszenia inwestycji publicznych w sektorze opieki, co zmusiło wiele osób, głównie kobiet, do skrócenia czasu pracy lub jej zaniechania w celu zaopiekowania się osobami niesamodzielnymi, starszymi i chorymi lub dziećmi;
- AI. mając na uwadze, że rosnąca liczba osób starszych, malejąca liczba osób w wieku produkcyjnym oraz ograniczenia w budżecie publicznym w istotny sposób wpływają na usługi społeczne, oraz mając na uwadze, że będzie to także wpływać na osoby muszące łączyć pracę zawodową z obowiązkami opiekuńczymi, często w trudnych okolicznościach;
- AJ. mając na uwadze, że kryzys finansowy i społeczny poważnie wpłynął na jej obywateli i mieszkańców, powiększając niepewność zatrudnienia, ubóstwo, bezrobocie i wykluczenie społeczne oraz prowadząc do ograniczenia lub braku dostępu do usług publicznych i społecznych;
- AK. mając na uwadze, że obecne modele polityki dotyczące opieki długoterminowej w większości państw członkowskich nie są odpowiednie do spełnienia potrzeb naszych starzejących się społeczeństw, oraz mając na uwadze, że jak dotąd większość państw członkowskich w swoich inicjatywach politycznych nie rozwiązała problemu przemian demograficznych;
- AL. mając na uwadze, że zwyczaje, tradycje i formy życia rodzinnego znacznie się zmieniły i wymagają większej liczby pracowników w sektorze pracy domowej, co nieuchronnie prowadzi do powstawania nowych potrzeb w zakresie opieki i pomocy w nowoczesnych gospodarstwach domowych, zwłaszcza w przypadku kobiet pracujących poza domem i rodzin niepełnych;
- AM. mając na uwadze, że wiele niesamodzielnymi osób mieszka również na obszarach charakteryzujących się brakiem dostępu do usług publicznych, na obszarach odizolowanych i obszarach, na których występują inne okoliczności utrudniające dostęp do zawodowych opiekunów lub publicznych czy prywatnych instytucji opiekuńczych, oraz mając na uwadze, że tymi wymagającymi opieki osobami mogą zająć się wyłącznie opiekunowie niemający przygotowania zawodowego, którymi bardzo często, choć nie zawsze, są członkowie rodziny;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

- AN. mając na uwadze, że w niektórych państwach członkowskich brakuje wysokiej jakości usług opieki, które byłyby dostępne dla wszystkich bez względu na dochody, tj. usług, które muszą być dostępne – także pod względem finansowym – dla wszystkich użytkowników oraz ich rodzin;
- AO. mając na uwadze, że wraz z wydłużeniem się czasu oczekiwania na usługi wsparcia i opieki zwiększa się zakres korzystania z usług pracowników domowych i opiekunów, skazując często osoby zależne od tych usług na ubóstwo i wykluczenie społeczne;
- AP. mając na uwadze, że zapewnienie odpowiedniej ochrony osobom niepełnosprawnym, starszym, chorym, niesamodzielnym i niepełnoletnim należy do podstawowych zasad UE, a praca domowa i opiekuńcza to sektor kluczowy dla przestrzegania tej zasady;
- AQ. mając na uwadze, że w art. 19 i art. 26 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych określono prawo dostępu do szerokiego zakresu usług świadczonych w domu, w miejscu zamieszkania i innych usług wsparcia świadczonych w ramach społeczności lokalnej, w tym do pomocy osobistej;
- AR. mając na uwadze, że kobiety wykonujące pracę domową i opiekuńczą za przystępne wynagrodzenie odgrywają istotną rolę zarówno pod względem gospodarczym, jak i społecznym, gdyż odciążają w dużej mierze inne kobiety, umożliwiając im prowadzenie życia zawodowego i społecznego, a także pozwalając swoim pracodawcom lepiej godzić życie zawodowe i prywatne, a wielu osobom zapewniając dyspozycyjność niezbędną do wejścia na rynek pracy;
- AS. mając na uwadze, że sektor ten ma znaczenie gospodarcze i zapewnia możliwości zatrudnienia dla dużego odsetka siły roboczej, zwłaszcza osób o niskich kwalifikacjach;
- AT. mając na uwadze, że sektor pracy domowej i opiekuńczej to sektor, w którym powstają nowe miejsca pracy; mając na uwadze, że te miejsca pracy powinny charakteryzować wysoka jakość, gdyż praca wykonywana przez pracowników tego sektora pozwala wielu osobom na aktywność zawodową i społeczną poza domem;
- AU. mając na uwadze, że w niektórych państwach członkowskich powszechną praktyką przy zatrudnianiu pracowników wykonujących pracę domową i opiekuńczą są umowy dwustronne między pracownikiem a właścicielem gospodarstwa domowego lub osobą niesamodzielną, nie zaś korzystanie z dróg formalnych, takich jak struktury państwowe lub firmy z przedsiębiorstwa;
- AV. mając na uwadze, że pracownikom wykonującym pracę domową i opiekuńczą przysługuje prawo do godnego życia, z uwzględnieniem ich potrzeby zachowania właściwej równowagi między życiem zawodowym, rodzinnym i prywatnym, zwłaszcza w przypadku pracowników domowych, którzy mieszkają w miejscu wykonywania pracy, oraz mając na uwadze, że muszą oni mieć możliwość korzystania z tych samych praw socjalnych i praw pracowniczych co inni pracownicy;
- AW. mając na uwadze, że konwencja MOP nr 189 oraz zalecenie nr 201 dotyczące godnej pracy dla osób pracujących w gospodarstwie domowym to mający historyczne znaczenie zestaw międzynarodowych norm mających poprawiać warunki pracy dziesiątków milionów pracowników domowych na całym świecie; mając na uwadze, że większość pracowników domowych to kobiety oraz że nowe normy określone w konwencji MOP nr 189 to ważny krok na drodze do równouprawnienia płci w świecie pracy, zapewniający kobietom równe prawa i ochronę na mocy prawa; mając jednak na uwadze, że spośród 22 państw, które dotychczas ratyfikowały tę konwencję, jedynie sześć to państwa członkowskie UE (Belgia, Finlandia, Niemcy, Irlandia, Włochy i Portugalia);
- AX. mając na uwadze, że celem konwencji nr 189 MOP jest zapewnienie prawnego uznawania pracy domowej, przyznanie praw wszystkim pracownikom domowym oraz zapobieganie naruszeniom i nadużyciom;
- AY. mając na uwadze, że Międzynarodową konwencję o ochronie praw wszystkich pracowników migrujących i członków ich rodzin (1990 r.) ratyfikowało już 48 państw, a 18 innych podpisało ją, jednak dotychczas nie podpisało jej ani nie ratyfikowało żadne państwo członkowskie UE;
- AZ. mając na uwadze, że pracownicy domowi i opiekunowie wnoszą znaczący wkład do systemów zabezpieczenia społecznego, jednak ich rola jest często niedoceniana, źle pojmowana lub nieuwzględniana, a nawet ignorowana w debatach na temat reform dotyczących tych kwestii;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

- BA. mając na uwadze, że warunki pracy pracowników domowych i opiekunów znacznie różnią się od siebie w poszczególnych państwach członkowskich: w niektórych przypadkach prace te wykonują zbyt nisko opłacani i niezgłoszeni migranci o nieregulowanym statusie, niemający żadnej umowy, w innych sytuacjach praca i opieka w gospodarstwie domowym jest świadczona jako publiczna usługa socjalna lub wykonywana jako prywatna usługa socjalna przez przedsiębiorstwa, agencje, stowarzyszenia i spółdzielnie albo przez bezpośrednio zatrudnione osoby prywatne;
- BB. mając na uwadze, że w sektorze pracy domowej, a zwłaszcza pracy opiekuńczej w UE pracują także mężczyźni, którzy wymagają takiej samej ochrony i wsparcia, by uniknąć wszelkiego rodzaju dyskryminacji ze względu na płeć i zagwarantować równość szans na rynku pracy zgodnie z art. 19 i 153 TFUE;
- BC. mając na uwadze, że osoby zatrudniające pracowników domowych nie znają przeważnie ich obowiązków i praw;
- BD. mając na uwadze, że inspekcja pracy często nie obejmuje pracy w gospodarstwie domowym ze względu na brak kontroli tego sektora w większości państw członkowskich;
- BE. mając na uwadze, że dostęp do mechanizmów wymiaru sprawiedliwości jest często trudny w przypadku naruszeń prawa pracy, a także dla ofiar wyzysku i nadużyć; mając na uwadze, że strach przed izolacją w miejscu pracy oraz trudności z dostępem do pomocy prawnej mogą stanowić przeszkodę przesądającą o sytuacji migrujących pracowników domowych i opiekunów o nieregulowanym statusie;
- BF. mając na uwadze, że obowiązująca dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (dyrektywa 89/391/EWG) obejmuje oficjalnie zatrudnionych pracowników domowych i opiekunów z wyjątkiem pracowników zatrudnionych bezpośrednio przez prywatne gospodarstwa domowe;
1. uważa, że istnieje potrzeba wspólnego uznania na szczeblu UE zawodu oraz wartości pracy domowej i opiekuńczej jako rzeczywistej pracy, ponieważ uznanie tego sektora działalności zawodowej prawdopodobnie ograniczy zjawisko pracy nierejestrowanej i przyczyni się do integracji społecznej; apeluje w związku z tym do UE i jej państw członkowskich o ustanowienie wspólnych przepisów w dziedzinie pracy domowej i opiekuńczej;
 2. wzywa Komisję do opracowania szeregu instrumentów politycznych, dotyczących pracy domowej i opiekuńczej, ustanawiających wysokiej jakości wytyczne dla obu sektorów; uważa, że takie inicjatywy powinny koncentrować się na następujących kwestiach:
 - a) ustanowienie ogólnych ram profesjonalizacji pracy domowej i opiekuńczej, co doprowadzi do uznawania i standaryzacji odpowiednich zawodów i umiejętności, a także rozwijania kariery, w tym uprawnień nabytych zgodnie z uwarunkowaniami państw członkowskich;
 - b) przedstawienie w trybie pilnym wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie urlopów dla opiekunów oraz ram uznawania statusu opiekunów niezawodowych, które to ramy zapewnią im wynagrodzenie i normy minimalne w zakresie ochrony socjalnej podczas wykonywania przez nich zadań opiekuńczych oraz wsparcie w zakresie szkolenia i konkretnych działań pomagających im poprawić własne warunki życia i pracy;
 3. z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie Komisji na rzecz inicjatywy dotyczącej „nowego startu dla pracujących rodziców i opiekunów”;
 4. apeluje do państw członkowskich, by wymagały stosownych kwalifikacji zawodowych dla niektórych typów prac domowych (opieka nad osobami starszymi, dziećmi, osobami niepełnosprawnymi), do wykonywania których niezbędne są szczególne umiejętności;
 5. uważa, że sektor pracy domowej i opiekuńczej, a także jego profesjonalizacja może tworzyć miejsca pracy oraz przyczynić się do wzrostu gospodarczego, w związku z czym niezbędne jest sprawiedliwe wynagrodzenie; uważa, że takie rozwiązania mogą być częścią modelu innowacji społecznej;
 6. uważa, że profesjonalizacja pracowników świadczących usługi w gospodarstwach domowych poprawi atrakcyjność tego sektora, jakość świadczonych usług oraz będzie wspierać godną i uznawaną pracę;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

7. podkreśla znaczenie wspierania profesjonalnego uznania umiejętności i kwalifikacji pracowników domowych i opiekunów w tym sektorze, by dać im lepsze perspektywy rozwoju zawodowego, a także specjalnych szkoleń dla osób pracujących z osobami starszymi i dziećmi, by wspierać tworzenie miejsc pracy dobrej jakości, prowadzących do zatrudnienia dobrej jakości i lepszych warunków pracy, w tym zapewnienia oficjalnych umów, dostępu do szkoleń i większego uznania społecznego; uznaje znaczenie zapewnienia zatwierdzania i certyfikacji zdobytych umiejętności, kwalifikacji i doświadczenia oraz wspierania rozwoju kariery; uważa, że fundamentalne znaczenie dla osiągnięcia tego celu ma prowadzenie szkoleń i kursów podnoszenia kwalifikacji;
8. wzywa Komisję, by zachęcała państwa członkowskie do wprowadzenia systemów profesjonalizacji, szkoleń, ustawicznego rozwoju kompetencji i uznawania kwalifikacji pracowników domowych i opiekunek, w tym (w stosownych przypadkach) ich alfabetyzacji, by zwiększyć ich szanse na rozwój osobisty i zawodowy oraz rozwój kariery;
9. zwraca się do państw członkowskich, aby w międzyczasie uregulowały wszelkie stosunki pracy między gospodarstwami domowymi – działającymi w charakterze pracodawców – a osobami zatrudnionymi / pracownikami świadczącymi usługi za wynagrodzenie w gospodarstwie domowym pracodawcy;
10. wzywa państwa członkowskie, aby opracowały specjalne ramy prawne umożliwiające legalne i zorganizowane zatrudnienie pracowników domowych i opiekunów i określające prawa i obowiązki zainteresowanych osób, by zapewnić pewność prawa zarówno pracownikom tego sektora, jak i ich potencjalnym pracodawcom; apeluje o odpowiednie uwzględnienie specyfiki umowy o pracę oraz faktu, że wielu pracodawców to osoby prywatne niezaznajomione z przepisami prawnymi;
11. wzywa państwa członkowskie do podjęcia zdecydowanych działań w sektorze pracy domowej i opieki, który przynosi znaczną wartość dodaną w gospodarce, przez uznanie tej pracy za pełnoprawny zawód i zapewnienie pracownikom domowym i opiekunom prawdziwych praw pracowniczych i ochrony socjalnej w prawie pracy i porozumieniach zbiorowych;
12. popiera konwencję nr 189 MOP dotyczącą godnej pracy dla osób pracujących w gospodarstwie domowym, uzupełnioną zaleceniem nr 201, gdyż kompleksowo zajęto się w niej koniecznością objęcia pracowników prawem pracy oraz zwrócono się o zapewnienie praw socjalnych, niedyskryminacji i równego traktowania;
13. zachęca wszystkie państwa członkowskie, by w trybie pilnym ratyfikowały konwencję MOP nr 189, a także zapewniły jej rygorystyczne stosowanie, by poprawić warunki pracy i zapewnić zgodność z artykułami tej konwencji MOP oraz zaleceniem MOP nr 201 z 2011 r.; przypomina, że zgodnie z konstytucją MOP rządy mają obowiązek przedłożyć wspomnianą konwencję i związane z nią zalecenie krajowej władzy ustawodawczej z myślą o wsparciu środków służących wdrożeniu tych instrumentów oraz że w przypadku konwencji procedura przedkładania ma na celu także ratyfikację;
14. uważa, że ratyfikacja konwencji przez wszystkie państwa członkowskie byłaby istotnym krokiem na drodze do propagowania i ochrony praw człowieka oraz wyraźnym sygnałem politycznym, że nie ma zgody na żadne formy nadużyć, molestowania i przemocy wobec jakichkolwiek pracowników, a zwłaszcza wobec pracowników domowych;
15. wzywa państwa członkowskie, aby objęły pracowników wykonujących pracę domową i opiekuńczą wszystkimi krajowymi przepisami dotyczącymi pracy, opieki zdrowotnej i socjalnej, ubezpieczenia i zapobiegania dyskryminacji, uznając ich wkład na rzecz gospodarki i społeczeństwa; w konsekwencji wzywa Komisję Europejską do rozważenia dokonania przeglądu wszelkich dyrektyw unijnych, które wykluczają w przypadku pracowników domowych i opiekunów możliwość korzystania z praw przysługujących innym kategoriom pracowników;
16. rozumie niechęć niektórych państw członkowskich do przyjmowania przepisów dotyczących sfery prywatnej; uważa jednak, że brak działań w tej dziedzinie będzie oznaczał wysokie koszty dla społeczeństwa i zainteresowanych pracowników; podkreśla, że prognozowany wzrost popytu na pracę opiekunów, zwłaszcza w prywatnych gospodarstwach domowych, sprawia, że takie przepisy są niezbędne, by zapewnić pełną ochronę takich pracowników; apeluje w związku z tym do państw członkowskich i partnerów społecznych o przyjęcie środków służących utworzeniu wystarczającego i odpowiedniego systemu inspekcji, spójnego z art. 17 konwencji MOP nr 189, oraz odpowiednich kar za naruszenie przepisów ustawowych i wykonawczych dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

17. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia i egzekwowania odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa i higieny pracy, np. ochrony macierzyństwa, oraz do podejmowania działań służących zapobieganiu wypadkom przy pracy oraz zagrożeniu urazami i chorobami zawodowymi; podkreśla, że należy podwyższyć standardy dla osób pracujących już w tym sektorze za sprawą systemów praktycznych szkoleń i kursów podnoszenia kwalifikacji zawodowych; jest zdania, że takie szkolenia powinny obejmować zarządzanie zagrożeniami związanymi z nieodpowiednią postawą i zadaniami wymagającymi ruchu, a także zagrożeniami biologicznymi i chemicznymi oraz stosowaniem technologii wspomagających;

18. uważa za istotne, aby zwalczać niepewne formy zatrudnienia i pracę nierejestrowaną, ponieważ zjawisko to wywiera poważny wpływ na pracowników domowych, w tym przede wszystkim na pracownice będące migrantkami, pogarszając w ten sposób ich już i tak niekorzystną sytuację; podkreśla znaczenie eliminowania i ścigania takich praktyk, w tym pracy dzieci; w związku z powyższym popiera wysiłki na rzecz przeciwdziałania niepewnej sytuacji pracowników domowych i opiekunów w ramach europejskiej platformy zapobiegania pracy nierejestrowanej; przypomina, że praca nierejestrowana pozbawia ich ubezpieczenia społecznego i ma negatywny wpływ na bezpieczeństwo i higienę pracy; oczekuje zatem, że europejska platforma zapobiegania pracy nierejestrowanej będzie uniemożliwiać wykonywanie takiej pracy i będzie do niej zniechęcać, ponieważ szara strefa gospodarki zagraża bezpieczeństwu zatrudnienia, obniża jakość opieki i warunki pracy wielu niezgłoszonych opiekunów, zagraża zrównoważonemu charakterowi systemu zabezpieczenia społecznego oraz grozi zmniejszeniem kwot wpływających do skarbu państwa z podatków;

19. wzywa państwa członkowskie, by lepiej i na więcej sposobów inwestowały w zapobieganie przybierającej znaczne rozmiary pracy nierejestrowanej w sektorze pracy domowej i opieki, w wykrywanie takiej pracy i zwalczanie jej, zwłaszcza w przypadku handlu ludźmi i łamania praw pracowniczych oraz w przypadku przedsiębiorstw świadczących usługi opiekuńcze i wykonujących prace domowe z wykorzystaniem pracy nierejestrowanej i fikcyjnego samozatrudnienia – inwestycje te powinny służyć ochronie pracowników i wspierać przechodzenie od pracy nierejestrowanej do pracy rejestrowanej dzięki lepszej ochronie i lepszym, sprawniejszym mechanizmom kontroli i inspekcji pracy;

20. apeluje do państw członkowskich o zapewnienie dostępności legalnych dróg migracji do UE oraz o wprowadzenie ukierunkowanych programów legalnej migracji; podkreśla, że państwa członkowskie powinny zawrzeć dwustronne umowy z tymi państwami, które według statystyk są państwami wysyłającymi pracowników domowych i opiekunów, tak by regulować przepływy osób wysyłanych i przyjmowanych, w ten sposób przyczyniając się do zwalczania sieci parających się handlem ludźmi i pracą przymusową, zniechęcając jednak do rozprzestrzeniania się zjawiska dumpingu socjalnego; wzywa państwa członkowskie do ratyfikowania Międzynarodowej konwencji o ochronie praw wszystkich pracowników migrujących oraz członków ich rodzin, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 18 grudnia 1999 r.;

21. apeluje do Komisji i państw członkowskich o wspieranie programów służących uregulowaniu statusu, opartych na wnioskach wyciągniętych z doświadczeń z przeszłości w celu ograniczenia narażenia pracowników migrujących o nieuregulowanym statusie na wyzysk i nadużycia; domaga się, by państwa członkowskie wspierały i chroniły nierejestrowanych pracowników wykonujących pracę domową lub opiekuńczą, gdy postanawiają oni wyostać się z błędnego koła nielegalnej pracy;

22. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania dochodzeń w sprawie handlu ludźmi do celów ich wyzysku, w szczególności do pracy domowej, tak by usprawnić mechanizm identyfikacji i ochrony tych ofiar i zaangażować organizacje pozarządowe, związki zawodowe, władze publiczne oraz wszystkich obywateli w wykrywanie procederu handlu ludźmi i poważnego wyzysku;

23. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o rozbudowanie instrumentów i mechanizmu ustanowionych w celu zwalczania handlu ludźmi, takich jak mechanizmy ukierunkowanej pomocy lub zezwolenia na pobyt tymczasowy, a także o dokonanie ich przeglądu w celu poszerzenia ich zakresu stosowania do przypadków poważnego wyzysku pracowników, które nie są powiązane z handlem ludźmi;

24. wzywa państwa członkowskie, by zgodnie z art. 17 konwencji MOP nr 189 wprowadziły skuteczne i dostępne mechanizmy składania skarg i środki zapewniające zgodność z krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi dotyczącymi ochrony pracowników domowych; ponadto wzywa państwa członkowskie do opracowania i wdrożenia środków dotyczących inspekcji pracy, egzekwowania przepisów i sankcji, z odpowiednim uwzględnieniem specyfiki pracy domowej, zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi; apeluje, by – bez uszczerbku dla krajowych przepisów ustawowych i wykonawczych – środki te określały warunki, na jakich można zezwolić na wstęp do gospodarstw domowych przy należnym poszanowaniu prywatności; wzywa państwa członkowskie, by zgodnie z przepisami krajowymi rozważyły wprowadzenie mechanizmów skutecznego zwalczania nadużyć, np. inspekcji w domach prywatnych w razie uzasadnionych podejrzeń, że doszło do nadużycia;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

25. wyraża zaniepokojenie brakiem inspekcji, które powinny kontrolować, monitorować i nadzorować zatrudnianie pracowników domowych i opiekunek przez przedsiębiorstwa lub agencje zatrudnienia, oraz ponownie podkreśla konieczność zwiększenia liczby inspektorów publicznych i inspekcji, aby zapewnić zgodność z prawem;

26. apeluje do państw członkowskich o podjęcie niezbędnych wysiłków na rzecz wzmocnienia inspekcji oraz znalezienie innowacyjnych metod inspekcji szanujących prywatność, w szczególności w przypadku domów prywatnych, do których inspektorzy nie mogą wejść bez nakazu sądowego, a także o odpowiednie informowanie i szkolenie inspektorów, aby wyeliminować złe traktowanie, wykorzystywanie, w tym wyzysk finansowy pracowników domowych, oraz popełniane wobec nich akty przemocy lub wykorzystywania seksualnego;

27. domaga się, by państwa członkowskie przeprowadziły kampanie mające zwiększać widoczność oraz wiedzę wśród podmiotów publicznych i prywatnych na temat korzyści płynących z uregulowanej pracy domowej, by zapewnić godność w tym zawodzie oraz uznanie dla ważnej pracy i wkładu pracowników domowych i opiekunek w funkcjonowanie społeczeństwa; apeluje jednocześnie do państw członkowskich o podnoszenie świadomości na temat istniejącego procederu poważnego wyzysku w prywatnych gospodarstwach domowych, wyznaczając cel zerowej tolerancji dla wyzysku takich pracowników;

28. domaga się, by państwa członkowskie zorganizowały kampanie uświadamiające na temat praw i obowiązków pracowników domowych i opiekunów oraz ich pracodawców, a także na temat zagrożeń i wpływu wykorzystywania w sektorze pracy domowej oraz promowania uznania pracy domowej i opiekuńczej; sugeruje państwom członkowskim opracowanie programów dalszych działań;

29. zwraca się do państw członkowskich o wprowadzenie i usprawnienie, we współpracy z partnerami społecznymi, kanałów informacji na temat praw pracowników domowych i opiekunów, a także o zapewnienie wszystkim pracownikom jak największej dostępności informacji; zaleca, by w tym celu utworzono punkty informacyjne na szczeblu regionalnym i lokalnym, zgodnie z najlepszymi praktykami stosowanymi w państwach członkowskich, a także informacji telefonicznej i stron internetowych udzielających pomocy, informacji również w formie kampanii poświęconych prawom pracowników domowych i opiekunów w poszczególnych państwach członkowskich, prowadzonych w języku danego państwa i w innych odpowiednich językach; podkreśla, że informacje te powinny otrzymywać również organizacje społeczeństwa obywatelskiego, np. działające w obronie kobiet i migrantów; podkreśla, że narzędzia te należy opracować również tak, by umożliwić potencjalnym pracodawcom, w tym rodzinom i agencjom, zapoznanie się z najlepszymi praktykami oraz uzyskanie odpowiednich porad i wskazówek, oraz że należy udostępniać modele umów o pracę, by zapewnić wywiązywanie się z obowiązków przez pracodawców;

30. wzywa do zdecydowanych działań przeciwko przedsiębiorstwom z dowolnego sektora, których model działalności opiera się na wyzysku nielegalnych pracowników w celu zminimalizowania kosztów operacyjnych, maksymalizacji zysków i wyparcia z rynku przedsiębiorstw działających legalnie;

31. zwraca uwagę na ważną rolę, jaką związki zawodowe mogą odgrywać w zakresie informowania pracowników o ich prawach i obowiązkach; uważa, że jest to sposób, aby pracownicy domowi posiadali reprezentację przemawiającą jednym głosem, mogli prowadzić negocjacje zbiorowe w sprawie swoich umów oraz bronić swoich praw i interesów;

32. apeluje o należyłą reprezentację partnerów społecznych na szczeblu europejskim i krajowym, zwłaszcza jeśli chodzi o związki zawodowe, oraz o zintensyfikowanie sektorowych rokowań zbiorowych zgodnie z praktykami krajowymi w celu skutecznego usprawniania i egzekwowania godziwych warunków pracy w tych sektorach; apeluje również o należyłą reprezentację organizacji branżowych, organizacji pracujących z pracownikami domowymi i opiekunami oraz w ich imieniu, a także innych odpowiednich organizacji społeczeństwa obywatelskiego, oraz o zapewnienie im pełnej świadomości wyzwań, jakie wynikają z ochrony praw pracowniczych przysługujących kobietom zatrudnionym przy pracach domowych i opiekuńczych;

33. ubolewa, że pracownicy domowi i opiekunowie nadal są słabo reprezentowani w organizacjach związkowych w poszczególnych państwach członkowskich, i podkreśla, że należy zachęcać pracownice do wstępowania do związków;

34. zwraca też uwagę na znaczenie grupowania pracodawców w federacje lub innego rodzaju organizacje na szczeblu krajowym, gdyż uważa, że bez takich organizacji pracodawców wysiłki mające na celu legitymizację pracy domowej i opiekuńczej, a także poprawę warunków pracy i atrakcyjności takich miejsc pracy będą daremne;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

35. zauważa, że prywatne gospodarstwa domowe będące pracodawcami odgrywają pierwszorzędną rolę pod względem przestrzegania należytych norm pracy oraz praw pracowniczych; wzywa państwa członkowskie, aby zapewniły pracodawcom i pracownikom dostęp do odpowiednich informacji;
36. wzywa Komisję, aby poczyniła niezbędne kroki, aby lepiej monitorować i dokumentować trudny i niedoceniany zawód pracownika domowego i opiekuna oraz proponować działania mające na celu rozwiązanie problemów związanych z obecną sytuacją;
37. zwraca się do Komisji i właściwych agencji europejskich o przeprowadzenie analizy porównawczej różnych systemów uregulowanej pracy domowej oraz gromadzenie danych dotyczących analizowanej sytuacji w państwach członkowskich; uważa, że dane te powinny służyć wymianie dobrych praktyk między państwami członkowskimi, zwłaszcza w celu usprawnienia walki z wyzyskiem pracowników i pracownic domowych; wzywa także Komisję do przeprowadzenia badania na temat wkładu wnoszonego przez opiekunów i pracowników domowych do systemów zabezpieczeń społecznych i gospodarki państw członkowskich;
38. zachęca do wymiany najlepszych praktyk między państwami członkowskimi w celu zintensyfikowania działań i zwiększenia ich wpływu;
39. uważa, że przyjęcie i dostosowanie najlepszych praktyk z niektórych państw członkowskich mogłoby doprowadzić do uregulowanych form zatrudniania pracowników wykonujących pracę domową i opiekuńczą;
40. wzywa Komisję i państwa członkowskie do gromadzenia, analizowania i publikowania wiarygodnych danych statystycznych w podziale na wiek, płeć i narodowość, aby umożliwić merytoryczne dyskusje przy poszukiwaniu najlepszych rozwiązań służących profesjonalizacji sektora pracy domowej, a także wzywa do powierzenia fundacji Eurofound i agencji EU-OSHA opracowania metod zapewniania ochrony, składania skarg i podnoszenia świadomości;
41. wzywa Komisję do włączenia dyskusji na temat sytuacji w sektorze pracowników domowych i opiekunów do programu prac Komitetu ds. Zatrudnienia (EMCO);
42. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by dokonując przeglądu, składając wnioski dotyczące stosownych aktów prawnych lub przedstawiając projekty przepisów krajowych, zapewniały odpowiednio uwzględnienie interesów pracowników domowych i opiekunów, przy poszanowaniu właściwości krajowych;
43. uznaje ogromny wkład społeczny i gospodarczy członków rodzin pełniących funkcję opiekunów i wolontariuszy (opieka nieformalna) oraz coraz większą liczbę obowiązków, jakimi są oni obarczani w wyniku ograniczeń w świadczeniu usług lub w wyniku wzrostu kosztów tych usług;
44. zwraca uwagę, że zwiększyła się liczba osób długoterminowo przebywających w ośrodkach opiekuńczych oraz że pogłębia się wykluczenie społeczne osób niepełnosprawnych w UE, co stanowi bezpośrednie naruszenie zobowiązań UE podjętych na mocy Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych oraz europejskiej strategii w sprawie niepełnosprawności 2010–2020;
45. uważa, że należy zachęcać do pośrednich domowych usług opiekuńczych poprzez wspieranie projektów w zakresie samodzielnego życia, które dają osobom niepełnosprawnym możliwość wyboru i zwrócenia się o wykwalifikowanych specjalistów, przy czym – zwłaszcza w przypadkach poważnej niepełnosprawności – osoby te będą mogły pozostać w domu;
46. podkreśla, że państwa członkowskie – za pomocą odpowiedniego finansowania – powinny zapewnić szerszy i łatwy dostęp do przystępnych cenowo, wysokiej jakości placówek opieki nad dziećmi sprzyjających włączeniu społecznemu, a także nad osobami niepełnosprawnymi i osobami starszymi, w ten sposób do minimum ograniczając przyczyny podejmowania takich obowiązków w ramach nieformalnych i niepewnych form zatrudnienia oraz poprawiając uznawanie wartości pracy podejmowanej przez zawodowych opiekunów; podkreśla, że państwa członkowskie powinny rozwijać usługi wsparcia dla rodzin, opiekunów formalnych i nieformalnych;
47. wzywa państwa członkowskie do wspierania zatrudnienia w sektorze socjalnych usług opiekuńczych oraz działań mających na celu zwiększenie atrakcyjności tego sektora jako wartej uwagi ścieżki zawodowej;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

48. wzywa państwa członkowskie do inwestowania w celu stworzenia stałych miejsc pracy wysokiej jakości w sektorze pracy domowej i opiekuńczej, między innymi za pośrednictwem funduszy UE, takich jak Europejski Fundusz Społeczny (EFS) oraz Europejski program na rzecz zatrudnienia i innowacji społecznych (EaSI);
49. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania i promowania innowacyjnych rozwiązań i inwestycji w usługi socjalne i zdrowotne, które mają duży potencjał tworzenia miejsc pracy, są kluczowe dla zaspokojenia potrzeb naszych starzejących się społeczeństw oraz dla ogólnej zmiany struktury demograficznej, a także są konieczne, aby powstrzymać negatywne skutki społeczne kryzysu;
50. zwraca się do Komisji o wymianę informacji i najlepszych praktyk stosowanych przez stowarzyszenia i spółdzielnie pracowników domowych i opiekunów działające w ramach modelu gospodarki społecznej w UE;
51. wzywa państwa członkowskie, by wspierały tworzenie spółdzielni pracowniczych w sektorze usług opiekuńczych i prac domowych, zwracając szczególną uwagę na obszary wiejskie ze względu na pozytywne skutki, jakie przyniesie to pod względem tworzenia wysokiej jakości, zrównoważonych miejsc pracy, zwłaszcza dla pracowników mających trudności z wejściem na rynek pracy;
52. wzywa państwa członkowskie, aby zadbały o to, by młodzi pracownicy domowi nie porzucali szkoły celem podjęcia pracy;
53. apeluje do Komisji o wprowadzenie zmian do dyrektywy 2006/54/WE w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy, wzywa także państwa członkowskie do spójnego wdrażania tej dyrektywy;
54. zwraca się do państw członkowskich, aby rozważyły wprowadzenie zachęt do korzystania z usług zarejestrowanych pracowników domowych i opiekunów; zachęca państwa członkowskie do wprowadzenia prostych systemów deklaracji, aby zniechęcać do pracy na czarno i zwalczać tę formę zatrudnienia, zgodnie z zaleceniem Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego zawartym w opinii w sprawie rozwijania usług dla rodzin w celu podniesienia poziomu zatrudnienia i propagowania równości płci w miejscu pracy (SOC/508); zaleca Komisji wspieranie wymiany najlepszych praktyk między państwami członkowskimi w postaci sprawdzonych modeli, które przyniosły temu sektorowi pozytywne skutki społeczne i poprawę warunków pracy, np. systemu „bonów za usługi” (service voucher) stosowanych w Belgii lub „uniwersalnych czeków zapłaty za usługi” (CESU) we Francji;
55. uważa, że użyteczne byłoby dostosowanie prawodawstwa w celu wprowadzenia elastycznych ustaleń umownych między pracownikami wykonującymi pracę domową i opiekuńczą a gospodarstwami domowymi występującymi w charakterze pracodawców, aby pomóc obu stronom w jak najdogodniejszym korzystaniu z usług / świadczeniu usług w zakresie pracy domowej, jednocześnie gwarantując ochronę pracowników;
56. zaleca państwom członkowskim, aby wspierały jasne uregulowania dotyczące legalnego zatrudniania pracowników domowych i opiekunów poprzez zachęty kierowane do pracowników domowych, a także do ich potencjalnych pracodawców, aby wybierali legalną formę zatrudnienia; wzywa także państwa członkowskie do wyeliminowania przeszkód prawnych, które obecnie znacznie ograniczają zarejestrowane bezpośrednie zatrudnienie pracowników przez rodziny;
57. powtarza swój apel o podjęcie zorganizowanego dialogu w sektorze usług opieki⁽¹⁾;
58. wzywa państwa członkowskie do równego traktowania pracowników au pair pochodzących z UE i spoza jej obszaru, poprzez przyznanie im łączonego pozwolenia na pobyt i pracę, określającego godziny pracy, rodzaj umowy i warunki wynagrodzenia; wzywa państwa członkowskie do ratyfikowania porozumienia Rady Europy o zatrudnianiu au pair; apeluje do państw członkowskich o usprawnienie systemu akredytacji i mechanizmów kontroli agencji pośrednictwa pracy au pair;
59. przypomina o konieczności formalnego uznania zatrudnienia w charakterze pracownika au pair, zgodnie z Europejskim porozumieniem o zatrudnianiu au pair, a także o konieczności zwiększenia kontroli, by pracownicy ci nie stali się nieformalnym i tanim zastępstwem dla pracowników domowych i opiekunów;

⁽¹⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2013 r. (Dz.U. C 75 z 26.2.2016, s. 130.)

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

60. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia pracownikom domowym i opiekunom w Europie traktowania z szacunkiem jako istoty ludzkie, a także możliwości osiągnięcia równowagi między życiem zawodowym a prywatnym, w tym przez objęcie ich dyrektywą w sprawie czasu pracy (2003/88/WE), by pracownicy ci mogli korzystać z niezbędnych okresów odpoczynku i nie byli zmuszani do pracy przez zbyt długi czas;
 61. zwraca się do państw członkowskich o przyjęcie środków służących pogodzeniu życia zawodowego i rodzinnego, gdyż wpłynie to korzystnie na wspieranie kobiet w utrzymaniu płatnego zatrudnienia oraz zmniejszy na późniejszym etapie niekorzystną dla nich lukę emerytalną;
 62. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia, aby za pracowników domowych i opiekunów odprowadzane były składki emerytalne zgodnie z ustawodawstwem krajowym;
 63. wzywa państwa członkowskie, w których obowiązuje minimalne wynagrodzenie za pracę, do dopilnowania, by wszyscy opiekunowie i pracownicy domowi otrzymywali wynagrodzenie odpowiadające przynajmniej tej stawce;
 64. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i Międzynarodowej Organizacji Pracy.
-

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0204

Równość płci i wzmocnienie pozycji kobiet w erze cyfrowej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie równości płci i wzmocnienia pozycji kobiet w erze cyfrowej (2015/2007(INI))

(2018/C 066/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2 i art. 3 ust. 3 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz art. 8 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając art. 23 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając pekińską deklarację i platformę działania przyjętą na IV światowej konferencji w sprawie kobiet w 1995 r., a w szczególności obszar „Kobiety a media”,
- uwzględniając dokument końcowy 23. sesji specjalnej Zgromadzenia Ogólnego ONZ w 2000 r., w którym uznano technologie informacyjno-komunikacyjne (ICT) za osiągnięcia oferujące nowe możliwości w sferze wzmocnienia pozycji kobiet, ale również wspomniano o wiążących się z nimi zagrożeniach,
- uwzględniając deklarację zasad i genewski plan działania przyjęte podczas pierwszej fazy Światowego Szczytu Społeczeństwa Informacyjnego (WSIS), który odbył się w Genewie w 2003 r.,
- uwzględniając zobowiązanie z Tunisu i program z Tunisu na rzecz społeczeństwa informacyjnego, który wyszczególnia mechanizmy finansowe i międzynarodowe służące wdrażaniu planów działania WSIS przyjętych podczas drugiej fazy WSIS w Tunisie w dniach 16–18 listopada 2005 r.,
- uwzględniając odniesienia do praw kobiet i równości płci w oświadczeniu na temat wdrażania wyników WSIS oraz powiązanych WSIS+10 Vision for WSIS Beyond 2015,
- uwzględniając wyniki forum WSIS, które odbyło się w Genewie w dniach 25–29 maja 2015 r. pod hasłem „Wspólne innowacje: wykorzystywanie ICT z myślą o zrównoważonym rozwoju”, w którym udział wzięła delegacja Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia,
- uwzględniając linie działania na rok 2014 wytyczone przez Światowy Szczyt Społeczeństwa Informacyjnego, które zostały połączone z celami zrównoważonego rozwoju, aby do 2030 r. zwiększyć synergię między tymi ogólnoswiatowymi strategiami, uwzględniając działania służące wzmocnieniu pozycji wszystkich obywateli i promowaniu ich integracji społecznej, gospodarczej i politycznej, bez względu na wiek, niepełnosprawność, cechy genetyczne, płeć, orientację seksualną, tożsamość płciową, rasę, pochodzenie społeczne lub etniczne, religię lub przekonania, czy też status ekonomiczny lub inny,
- uwzględniając strategię Komisji na rzecz równości kobiet i mężczyzn 2010–2015 (SEC(2010)1079), która obejmuje szereg działań związanych z kobietami i internetem, zwłaszcza w odniesieniu do ICT, a także przegląd śródkokresowy tej strategii,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 czerwca 2015 r. w sprawie strategii UE na rzecz równości kobiet i mężczyzn w okresie po 2015 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 września 2015 r. wzmocnienia pozycji dziewcząt poprzez edukację w UE ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020: Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0218.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0312.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając konkluzje Rady ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Ochrony Konsumentów (EPSCO) z czerwca 2014 r. pod hasłem „Kobiety i gospodarka: niezależność ekonomiczna z perspektywy pracy w niepełnym wymiarze godzin i samozatrudnienia”, zgodnie z którymi w strategii „Europa 2020” określono szereg priorytetowych obszarów wzrostu gospodarczego, łącznie z sektorem usług zdrowotnych (tzw. białą gospodarką) oraz sektorami nauki i technologii. Aby w pełni wykorzystać potencjał wzrostu gospodarczego Europy w tych dziedzinach, ważne jest przewyższenie stereotypów dotyczących płci oraz zwalczanie segregacji w zakresie kształcenia i segregacji rynku pracy.”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 października 2015 r. dotyczącą stosowania dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania mężczyzn i kobiet w dziedzinie zatrudnienia i pracy ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 maja 2012 r. z zaleceniami dla Komisji w sprawie stosowania zasady równości wynagrodzeń dla pracowników płci męskiej i żeńskiej za taką samą pracę lub pracę tej samej wartości ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 marca 2013 r. w sprawie eliminowania stereotypów dotyczących płci w UE ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 września 2013 r. w sprawie agendy cyfrowej na rzecz wzrostu, mobilności i zatrudnienia ⁽⁴⁾, a w szczególności Wielką koalicję na rzecz cyfrowych umiejętności i miejsc pracy,
- uwzględniając Działanie nr 60 agendy cyfrowej polegające na zachęcaniu kobiet do wybierania zawodów związanych z ICT i zwiększaniu uczestnictwa kobiet w sektorze ICT,
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Strategia jednolitego rynku cyfrowego dla Europy” (COM(2015)0192),
- uwzględniając II filar strategii jednolitego rynku cyfrowego Komisji, który ma na celu stworzenie odpowiednich warunków oraz równych szans i otoczenia dla sieci rozwoju sieci i usług cyfrowych, a także III filar, wspierający integracyjne społeczeństwo cyfrowe, w którym obywatele posiadają odpowiednie umiejętności, by skorzystać z możliwości oferowanych przez internet i zwiększyć swoje szanse na znalezienie zatrudnienia,
- uwzględniając studium Departamentu Tematycznego C Parlamentu zatytułowane „Wzmacnianie pozycji kobiet w internecie” opublikowane w 2015 r.,
- uwzględniając art. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ⁽⁵⁾ w sprawie promowania równości między mężczyznami a kobietami i niedyskryminacji,
- uwzględniając Konwencję Rady Europy w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (konwencję stambulską),
- uwzględniając deklarację pekińską i pekińską platformę działania, a w szczególności ich cele w obszarze „Kobiety i media”, w których wezwano do zwiększenia udziału kobiet w procesach decyzyjnych w mediach oraz dostępu kobiet do mediów i nowych technologii komunikacyjnych, jak również do promowania zrównoważonego i niestereotypowego wizerunku kobiet w mediach,
- uwzględniając opracowany przez Komisję „Kodeks najlepszych praktyk dla kobiet w branży teleinformatycznej” („Code of Best practices for Women and ICT”) z 2013 r.,
- uwzględniając pogłębioną analizę z 2012 r. pod tytułem „Kobiety w ICT” (Women in ICT),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0351.

⁽²⁾ Dz.U. C 264 E z 13.9.2013, s. 75.

⁽³⁾ Dz.U. C 36 z 29.1.2016, s. 18.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 93 z 9.3.2016, s. 120.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając sprawozdanie Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA) zatytułowane „Przemoc wobec kobiet – ankieta ogólnoeuropejska. Główne wyniki”, opublikowane w marcu 2014 r.,
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/36/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, zastępującą decyzję ramową Rady 2002/629/WSiSW ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komisijną strategię UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi na lata 2012–2016 oraz sprawozdanie śródkresowe z jej realizacji,
 - uwzględniając cykl polityki unijnej dotyczącej poważnej i zorganizowanej przestępczości, który rozpoczął się w 2014 r. oraz priorytetowy obszar handlu ludźmi,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A8-0048/2016),
- A. mając na uwadze, że digitalizacja zrewolucjonizowała i zasadniczo zmieniła sposób, w jaki ludzie docierają do informacji i ich dostarczają, komunikują, utrzymują kontakty, studiują i pracują, dzięki stworzeniu nowych możliwości uczestnictwa w dyskusjach publicznych i politycznych, w szkoleniach oraz w rynku pracy, otwarciu nowych perspektyw dla samodzielnie określanego sposobu życia oraz dzięki ogromnemu potencjałowi gospodarstwu w Unii Europejskiej i poza nią; mając na uwadze, że digitalizacja wywiera wpływ nie tylko na rynki, ale na ogół społeczeństwa;
- B. mając na uwadze, że społeczeństwo informacyjne napędzane technologiami informacyjno-komunikacyjnymi (ICT) niesie ze sobą szerokie możliwości w zakresie wytwarzania i dystrybucji dóbr i wiedzy, jak o tym świadczy np. sektor wolnego i otwartego oprogramowania, który zmienił sposób, w jaki oprogramowanie to jest produkowane, rozpowszechniane, wspierane i wykorzystywane, umożliwiając powszechniejszy udział cyfrowy; mając na uwadze, że digitalizacja stwarza ponadto możliwości w zakresie bardziej elastycznego i zróżnicowanego wykorzystania czasu i przestrzeni, zmierzającego w kierunku bardziej sprawiedliwych modeli społecznych; mając na uwadze, że jednocześnie digitalizacja rynku pracy może stworzyć nowy wymiar wykluczenia, np. ryzyko segregacji gospodarczej, społecznej, kulturowej i płciowej;
- C. mając na uwadze, że w Europie tylko dziewięciu programistów na stu to kobiety, że jedynie 19 % menedżerów w sektorze ICT jest płci żeńskiej (w porównaniu z 45 % w innych sektorach usługowych) oraz że wśród przedsiębiorców jest tylko 19 % kobiet (w porównaniu z 54 % w innych sektorach usługowych) ⁽²⁾;
- D. mając na uwadze, że taki rozwój sytuacji niesie ze sobą potężny potencjał wzmocnienia pozycji kobiet, umożliwiając dostęp do informacji i wiedzy wykraczający poza konwencjonalne środki oraz zapewniając platformę formułowania opinii, która może pobudzać innych do działania, otwierając nowe możliwości wzajemnego oddziaływania i prowadzenia kampanii z myślą o obronie praw i wolności kobiet, dziewcząt i osób LGBTI, lecz także osób o specjalnych potrzebach, takich jak osoby niepełnosprawne; mając na uwadze, że czynne uczestnictwo kobiet w społeczeństwie informacyjnym jest nie tylko kwestią sprawiedliwości i równości, ale przyczyni się też do poprawy warunków socjalnych i gospodarczych w społeczeństwie oraz konkurencyjności UE;
- E. mając na uwadze, że istnieją znaczne różnice pod względem płci w dostępie do możliwości zawodowych i edukacyjnych, jeśli chodzi o technologie informacyjno-komunikacyjne i umiejętności komputerowe; mając na uwadze, że digitalizacja wywiera duży wpływ na korzystanie z mediów i ich rozpowszechnianie, w szczególności przez młodszych użytkowników, otwierając nowe kanały i umożliwiając stworzenie mniej zhierarchizowanego krajobrazu mediów; mając na uwadze, że digitalizacja może ułatwić wzmocnienie pozycji kobiet, lecz także postawić nowe wyzwania poprzez negatywne, poniżające i stereotypowe przedstawianie kobiet;

⁽¹⁾ Dz.U. L 101 z 15.4.2011, s. 1.

⁽²⁾ <https://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/women-active-ict-sector>

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

- F. mając na uwadze, że cyfrowe kanały komunikacji i sieci społecznościowe mają szczególne znaczenie dla matek i ojców wychowujących dzieci oraz dla osób pracujących z domu;
- G. mając na uwadze, że digitalizacja ma ogromny wpływ na rynek pracy dzięki zmianie łańcucha wartości i tworzeniu nowych możliwości pracy oraz bardziej elastycznych sposobów organizacji pracy; mając na uwadze, że możliwości w zakresie elastycznych rozwiązań dotyczących pracy oraz pracy na odległość, jakie niesie ze sobą digitalizacja, mogą posłużyć jako istotne narzędzie pozwalające zarówno kobietom, jak i mężczyznom na lepsze pogodzenie obowiązków zawodowych i domowych; mając na uwadze, że elastyczne rozwiązania dotyczące pracy mogą odegrać pozytywną rolę w przyczynianiu się do włączenia na rynek pracy grup kobiet znajdujących się w trudniejszej sytuacji; mając jednak na uwadze, że możliwe są również negatywne konsekwencje, które mogą w szczególności odbijać się na kobietach, takie jak erozja praw pracowniczych czy ograniczenia czasu pracy, a także granice odpowiedzialności zawodowej i prywatnej, co zwiększa słabo płatne i oferujące mniejsze bezpieczeństwo rodzaje zatrudnienia;
- H. mając na uwadze, że doskonalenie umiejętności cyfrowych i znajomości ICT stanowi jedyną w swoim rodzaju szansę na zwiększenie włączenia na rynku pracy kobiet i dziewcząt, lecz również osób o specjalnych potrzebach, takich jak osoby niepełnosprawne; mając na uwadze, że rosnąca liczba kobiet w sektorze ICT, który jest jednym z sektorów o najwyższych płacach, mogłaby przyczynić się do poprawy pozycji finansowej kobiet i zwiększenia ich niezależności, prowadząc do zmniejszenia ogólnego zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć;
- I. mając na uwadze, że na cyfrowym rynku pracy odpowiedzialność jest w coraz większym stopniu przenoszona z firmy na osobę, co prowadzi do zmiany warunków przynależności do systemu zabezpieczeń społecznych osób samozatrudnionych i pracujących na własny rachunek; mając na uwadze, że decyzje polityczne wyraźnie kształtują wynik tych zmian;
- J. mając na uwadze, że w przypadku wielu indywidualnych umów z różnymi przedsiębiorstwami i instytucjami monitorowanie zasady równego wynagrodzenia za taką samą pracę w tym samym miejscu pracy, która ma pierwszorzędną znaczenie dla prawdziwie równego społeczeństwa, stanowi większe wyzwanie;
- K. mając na uwadze, że uczestnictwo większej liczby kobiet w sektorze ICT napędziłoby rynek, na którym przewiduje się braki w sile roboczej i gdzie równy udział kobiet doprowadziłby do zysków w PKB UE w wysokości ok. 9 mld EUR rocznie; mając na uwadze, że kobiety są nadal zdecydowanie niedostatecznie reprezentowane jako absolwentki wydziałów ICT, gdyż stanowią jedynie około 20 % absolwentów w tej dziedzinie, przy czym tylko 3 % wszystkich absolwentek studiów posiada dyplom w dziedzinie ICT; mając na uwadze znaczne trudności napotymane przez kobiety przy wchodzeniu do sektora ICT i pozostawaniu w nim; mając na uwadze, że zdominowane przez mężczyzn środowisko pracy, gdzie jedynie 30 % siły roboczej stanowią kobiety, przyczynia się do tendencji prowadzących do opuszczania sektora ICT przez wiele kobiet w kilka lat po zakończeniu studiów uniwersyteckich;
- L. mając na uwadze, że zgodnie z badaniem zatytułowanym „Kobiety aktywne zawodowo w sektorze ICT” („Women active in the ICT sector”) Europa będzie musiała zmierzyć się z niedoborem 900 tys. pracowników w sektorze ICT do 2020 r.; mając na uwadze, że sektor ICT szybko rośnie: co roku powstaje 120 tys. nowych miejsc pracy;
- M. podkreśla fakt, że sektor ICT cechuje niezwykle duża segregacja, zarówno pozioma, jak i pionowa, oraz przepaść między kwalifikacjami kobiet uzyskanymi w ramach kształcenia a ich pozycją w sektorze ICT; mając na uwadze, że mniej niż 20 % przedsiębiorców w sektorze ICT to kobiety; mając na uwadze, że większość (54 %) kobiet zatrudnionych w sektorze ICT zajmuje gorzej płatne stanowiska wymagające niższego poziomu kwalifikacji oraz że tylko niewielka ich część (8 %) zajmuje stanowiska inżynierów oprogramowania wymagające wysokiego poziomu kwalifikacji; mając na uwadze, że kobiety są także niedostatecznie reprezentowane w procesie podejmowania decyzji w sektorze ICT, w którym są przełożonymi jedynie 19,2 % pracowników, podczas gdy w innych sektorach wartość ta wynosi 45,2 %;
- N. mając na uwadze, że kobiety, które ukończyły 55 lat, są szczególnie zagrożone bezrobociem i brakiem aktywności na rynku pracy, przy czym średnia stopa zatrudnienia kobiet w wieku 55–64 lat w UE wynosi jedynie 42 % w porównaniu z 58 % w przypadku mężczyzn; mając na uwadze, że niski poziom znajomości technologii informacyjno-komunikacyjnych i umiejętności cyfrowych potęguje to zagrożenie; mając na uwadze, że zwiększanie umiejętności cyfrowych kobiet po 55 roku życia i inwestowanie w te umiejętności poprawiłoby ich szanse na zatrudnienie oraz oferowałoby pewien poziom ochrony przed wykluczeniem z rynku pracy;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

- O. mając na uwadze, że wpływ seksizmu i stereotypu płci stanowi przeszkodę dla równości kobiet i mężczyzn oraz obciążenie dla rozwoju gospodarczego i konkurencyjności UE, jeszcze bardziej pogłębiając już poważną przepaść cyfrową między kobietami i mężczyznami w dziedzinie ICT, mediów i powiązanych sektorów; mając na uwadze, że istniejące stereotypy płciowe utrudniają kobietom pełny rozwój ich zdolności jako użytkowników, innowatorek i twórczyń; mając na uwadze, że aby to zmienić konieczna jest wyraźna wola polityczna, konkretne działania i uczestnictwo społeczeństwa obywatelskiego;
- P. mając na uwadze, że edukacja i szkolenia mają kluczowe znaczenie dla wzmocnienia pozycji kobiet w erze cyfrowej, a tym samym dla zapewnienia społeczeństwu przyszłej żywotności; mając na uwadze, że 60 % uczniów szkół w UE nigdy nie korzysta z wyposażenia cyfrowego w klasie; mając na uwadze, że zmniejszył się już i tak niski odsetek kobiet uzyskujących dyplomy z dziedziny ICT; mając na uwadze, że kobiety są zdecydowanie niewystarczająco reprezentowane w dziedzinach nauk ścisłych, technologii, inżynierii i matematyki oraz że blisko połowa absolwentek nie pracuje w tych dziedzinach; mając na uwadze, że w takich inicjatywach, jak unijny Tydzień Kodowania, ICT na rzecz lepszej edukacji, Startup Europe Leaders Club i wielka koalicja na rzecz miejsc pracy w sektorze cyfrowym, które zmierzają do dalszego promowania e-edukacji i e-umiejętności, kobiety nadal są w niedostatecznym stopniu reprezentowane;
- Q. mając na uwadze, że promowanie technologii cyfrowych i ICT ma duże znaczenie dla unijnej polityki współpracy na rzecz rozwoju, zgodnie z celami zrównoważonego rozwoju, w szczególności w zakresie wzmocnienia pozycji społecznej i ekonomicznej kobiet i dziewcząt oraz wsparcia ich w wychodzeniu z ubóstwa;
- R. mając na uwadze, że digitalizacja sprzyja promowaniu demokracji bezpośredniej za pośrednictwem internetu, umożliwiając w ten sposób większe zaangażowanie się kobiet w politykę oraz lepszy dostęp do informacji;
- S. mając na uwadze, że dzięki połączeniu digitalizacji i demokracji bezpośredniej kobiety mają większe możliwości osobistego zaangażowania się z pominięciem tradycyjnych schematów działania w polityce dzięki pełnemu i całkowitemu uczestniczeniu;
- T. mając na uwadze, że jak każda inna technologia ICT mogą być wykorzystywane i nadużywane do zagrożania kobietom, ich prawom i swobodom, a ostatecznie ich upodmiotowieniu, tak jak w przypadku cyberprzemocy, nękania za pomocą nowych technologii, handlu ludźmi, mowy nienawiści, podburzania do nienawiści, dyskryminacji i naruszania praw podstawowych; mając na uwadze, że anonimowość w internecie przyczynia się do szerzenia tych form przemocy wobec kobiet; mając na uwadze, że decydenci polityczni, a także przedsiębiorstwa, firmy i organizacje społeczeństwa obywatelskiego muszą identyfikować takie nowe wyzwania i zagrożenia, i odpowiednio na nie reagować, jednocześnie umożliwiając wymianę w internecie;
- U. mając na uwadze nowe technologie informacyjno-komunikacyjne są stosowane do tworzenia kanałów i platform ułatwiających niektóre formy wykorzystywania seksualnego kobiet, w tym małoletnich; mając na uwadze, że platformy cyfrowe są także wykorzystywane do handlu kobiecymi ciałami; mając na uwadze, że odpowiedni pracownicy organów ścigania powinni przyjąć do wiadomości efekt przekształcenia, jaki digitalizacja wywiera na te przestępstwa; mając na uwadze, że należy również szerzyć wśród pracowników oświaty świadomość występowania tych nowych form zagrożeń cyfrowych oraz udostępniać fundusze UE i państw członkowskich w celu wspierania edukacji na temat bezpiecznego i kulturalnego korzystania z internetu, a także zagrożeń wynikających z internetowej przemocy na tle płciowym zarówno dla chłopców, jak i dla dziewcząt, oraz angażować mężczyzn i chłopców w walkę z przemocą wobec kobiet i dziewcząt;
- V. mając na uwadze, że cyfrowe sposoby komunikacji przyczyniły się do rozpowszechniania się mowy nienawiści i gróźb pod adresem kobiet – w Europie 18 % kobiet było narażonych od wieku dojrzewania na różne formy prześladowania w następstwie znajomości zawartych przez internet, a dziewięć milionów Europejki jest ofiarami przemocy w internecie; mając na uwadze, że liczba tych gróźb – w tym groźby śmierci – wobec kobiet zwiększyła się; mając na uwadze, że świadomość społeczna na temat form przemocy za pośrednictwem internetu zarówno wśród ogółu społeczeństwa, jak i specjalistów w odpowiednich dziedzinach, takich jak pracownicy organów ścigania i nauczyciele, pozostaje niewystarczająca do zapewnienia odpowiedniego zapobiegania im, monitorowania i niesienia pomocy ofiarom; mając na uwadze, że różne formy przemocy w internecie nie znajdują jeszcze pełnego odzwierciedlenia

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

w prawie karnym ani w sposobach i procedurach ich ścigania we wszystkich państwach członkowskich; mając na uwadze brak reakcji ze strony wymiaru sprawiedliwości; mając na uwadze, że o osobach korzystających z internetu w celu czynienia szkody lub propagowania nienawiści rzadko się informuje, prowadzi w ich sprawie dochodzenie, ściga i skazuje; mając na uwadze, że zachodzi potrzeba uznania na szczeblu UE potencjalnego transgranicznego charakteru nadużyć i przemocy w internecie;

- W. mając na uwadze, że sporządzanie budżetu z uwzględnieniem aspektu płci i włączanie aspektu płci do polityki mogą być wykorzystywane jako narzędzia do propagowania równouprawnienia płci; mając na uwadze, że perspektywy uwzględniające aspekt płci powinny być brane pod uwagę na wszystkich etapach prac komisji w sprawie digitalizacji w Europie, tak by zadbać o to, by kobiety były nie tylko uwzględniane w postępach w zakresie digitalizacji, ale by były ich inicjatorkami;
- X. mając na uwadze, że niewielki udział kobiet i dziewcząt w kształceniu w dziedzinie ICT, a następnie w odnośnych zawodach jest wynikiem złożonej zależności między stereotypowym przedstawianiem płci, które zaczyna się na wczesnym etapie życia, a edukacją, oraz że utrzymuje się to następnie w trakcie kariery zawodowej; mając na uwadze, że czynniki ograniczające udział kobiet w edukacji i zatrudnieniu w dziedzinie ICT obejmują: stereotypy dotyczące płci, które występują na każdym etapie życia, podział na „typowo kobiece i typowo męskie” czynności, podział zainteresowań i zabawek od najwcześniejszych etapów wychowania, względny brak kobiecych wzorców do naśladowania w sektorze ICT oraz ograniczoną widoczność kobiet w tym sektorze, w szczególności na stanowiskach kierowniczych;

Zalecenia ogólne

1. pilnie zwraca się do Komisji i Rady o pełne wykorzystywanie potencjału społeczeństwa informacyjnego, ICT i internetu dla promowania upodmiotowienia kobiet, praw i wolności kobiet oraz równości płci bez względu na wiek, niepełnosprawność, cechy genetyczne, płeć, orientację seksualną, tożsamość płciową, rasę, pochodzenie społeczne lub etniczne, religię lub przekonania czy status ekonomiczny;
2. podkreśla, że dostęp do internetu stanowi nową podstawową usługę potrzebną wszystkim, mężczyznom, kobietom, chłopcom i dziewczynkom: internet to obecnie kluczowe narzędzie w codziennym życiu osób w kontaktach rodzinnych, zawodowych, w ramach studiów i szkolenia, narzędzie zarządzania w przedsiębiorstwach, administracji publicznej, instytucjach czy organizacjach, a także narzędzie funkcjonowania sieci społecznościowych i promowania równości szans;
3. wzywa Komisję do wykorzystania i lepszego ukierunkowania agendy cyfrowej i strategii jednolitego rynku cyfrowego z myślą o rozwiązaniu problemu poważnych różnic między mężczyznami a kobietami w sektorze ICT oraz propagowaniu integracji kobiet w tym sektorze, zwłaszcza w zawodach technicznych i telekomunikacyjnych, do promowania edukacji i szkolenia kobiet i dziewcząt w dziedzinie ICT i innych w naukach ścisłych, technologii, inżynierii i matematyce, do zwiększenia widoczności kobiet w sferze digitalizacji, do propagowania równości płci i udziału kobiet dzięki lepszemu dostępowi do finansowania, do systematycznego dokonywania ocen skutków wprowadzanych środków na aspekt płci oraz do sporządzania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci w ramach pracy nad agendą cyfrową i strategią jednolitego rynku cyfrowego, tak by należycie uwzględnić podstawową europejską zasadę równości kobiet i mężczyzn, oraz do wspierania społeczeństwa obywatelskiego i organizacji kobiecych w urzeczywistnianiu internetu integracyjnego;
4. apeluje do instytucji UE i państw członkowskich o uwzględnienie perspektywy płci we wszystkich inicjatywach cyfrowych oraz o uznanie, że potencjał cyfrowy przyczynia się do nowej, silniejszej fali świadomości na temat aspektów związanych z płcią i równouprawnieniem płci; wskazuje Komisji na skuteczność internetu w podejmowaniu takich środków, jak kampanie, fora oraz w nadawaniu widoczności wzorcom roli kobiet, które łącznie pomagają przyspieszyć osiągnięcie równouprawnienia płci; w związku z powyższym zwraca się do Komisji o rozważenie umieszczenia kobiet w awangardzie agendy cyfrowej, tak by nowa era cyfrowa była siłą napędową dla przyspieszenia osiągnięcia równouprawnienia płci;
5. pilnie wzywa Komisję do zawarcia w nadchodzącej strategii na rzecz równości kobiet i mężczyzn na lata 2016–2020 szczególnych działań służących wspieraniu integracji i uczestnictwa kobiet w społeczeństwie informacyjnym oraz do energicznego promowania internetowych sieci kobiet, gdyż są one wyrazem zorganizowanego podejścia oddolnego do wzmocnienia pozycji kobiet i powinny uzyskać wsparcie konieczne, by przeistoczyły się w zjawiska długoterminowe;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

6. przyjmuje do wiadomości komunikat Komisji „Strategia jednolitego rynku cyfrowego dla Europy”, lecz ubolewa nad jej wąskim zakresem, ponieważ nie docenia się w niej znacznego potencjału, jaki może mieć digitalizacja w odniesieniu do integracyjnego, równego i uczestniczącego społeczeństwa oraz nie przewiduje się w niej wystarczającego uznania dla możliwości, jakie może oferować ukierunkowane wsparcie i infrastruktura finansowa dla wzmocnienia pozycji kobiet;
7. apeluje o zwrócenie większej uwagi na oparte na wolnych i otwartych źródłach oprogramowanie w sektorze ICT oraz na rynku cyfrowym; uznaje wolne i otwarte oprogramowanie za kluczowe narzędzie wspierania równouprawnienia płci oraz demokratyzacji na rynku cyfrowym i w sektorze ICT; podkreśla, że należy zadbać o świadomość aspektu płci również w sektorze otwartych źródeł oprogramowania;
8. wzywa UE i państwa członkowskie do rozwijania, wspierania i wdrażania działań promowanych przez ONZ i jej organy, zwłaszcza w ramach pekińskiej deklaracji i platformy działania oraz Światowego Szczytu Społeczeństwa Informacyjnego (WSIS) w celu dążenia do wzmocnienia pozycji kobiet w erze cyfrowej na szczeblu europejskim i światowym; wzywa państwa członkowskie do wzajemnego informowania się i dzielenia najlepszymi praktykami, by promować równy udział kobiet w postępach w zakresie digitalizacji w całej Europie;
9. wzywa państwa członkowskie, by w celu osiągnięcia równości płci w ramach społeczeństwa informacyjnego i ICT ustanowiły wieloletnie plany działania zakładające: zwiększenie dostępu kobiet do społeczeństwa informacyjnego, poprawę i zwiększenie korzystania przez kobiety z ICT, nadanie kobietom ważniejszej roli w sektorach ICT, rozwijanie wiedzy o ICT u kobiet w ramach edukacji i szkoleń, promowanie zatrudnienia i ducha przedsiębiorczości kobiet poprzez regularne korzystanie z internetu i usług cyfrowych, rozwijanie treści online promujących równość płci, promowanie nieustannej wymiany, rozpowszechniania i informowania o wartościach płynących z równości, promowanie dostępu do ICT i korzystania z nich jako narzędzi walki z dyskryminacją ze względu na płeć, w obszarach takich, jak przemoc ze względu na płeć, promowanie współpracy międzynarodowej, godzenie życia osobistego, zawodowego i rodzinnego oraz przygotowanie, wdrażanie, rozpowszechnianie i ocenianie polityki i planów w dziedzinie równości;

Uczestnictwo

10. wzywa Komisję i państwa członkowskie do lepszego wykorzystania znacznego potencjału, jaki niesie ze sobą digitalizacja na wszystkich szczeblach uczestnictwa politycznego oraz do włączenia kobiet w procesy decyzyjne, np. za pomocą głosowania elektronicznego; podkreśla główne możliwości oferowane przez digitalizację i inicjatywy w zakresie administracji elektronicznej w związku z dostępem do informacji, procesami podejmowania decyzji, przejrzystością i większą odpowiedzialnością; podkreśla ponadto, że ICT znacznie zwiększają również zdolność kobiet do uczestniczenia w badaniach i forach dyskusyjnych, a także do anonimowego składania skarg czy donoszenia;
11. apeluje do Komisji i państw członkowskich o promowanie digitalizacji w polityce w celu promowania demokracji bezpośredniej, umożliwiając bardziej aktywne zaangażowanie się wszystkich obywateli dzięki przezwyciężaniu starych schematów i przeszkód, które stwarzają kobietom i grupom niedostatecznie reprezentowanym trudności przy afirmowaniu się w kontekstach wyborczych i instytucjonalnych; wzywa ponadto Komisję i państwa członkowskie do rozważenia i dalszego rozwijania procedury głosowania przez internet podczas konsultacji wyborczych w celu wyeliminowania przeszkód, które często dotyczą w szczególności kobiet;
12. wzywa Komisję do pełnego wykorzystania programu „Europa dla Obywateli”, kierując go szczególnie do społeczeństwa obywatelskiego i organizacji kobiecych działających w dziedzinie digitalizacji i ICT w celu poprawy warunków uczestnictwa obywatelskiego i demokratycznego kobiet oraz do poświęcenia szczególnej uwagi celom związanym z problematyką płci podczas nadchodzących ocen wdrażania;
13. podkreśla znaczenie, jakie nowe media mogą odegrać we wzmocnieniu udziału kobiet w procesach demokratycznych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do promowania pełnego uczestnictwa kobiet w mediach, w tym w zarządzaniu, oraz w organach regulacyjnych i nadzorczych w celu dążenia do większej równości płci w mediach, zwalczając stereotypowe i błędne przedstawianie kobiet; ponadto apeluje do Komisji o wspieranie tworzenia sieci organizacji społeczeństwa obywatelskiego i organizacji zrzeszających pracowników mediów w celu wzmocnienia pozycji kobiet, tak by mogły w nich aktywnie uczestniczyć oraz w celu uznania szczególnych potrzeb kobiet w mediach;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

14. podkreśla kluczową rolę międzynarodowego społeczeństwa obywatelskiego w zarządzaniu internetem za pośrednictwem takich forów jak Światowe Forum Zarządzania Internetem; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zaangażowania się we wsparcie organizacji społeczeństwa obywatelskiego na poziomie lokalnym i międzynarodowym oraz do promowania udziału i przedstawicielstwa kobiet i dziewcząt we wszystkich tych forach i sieciach;

15. jest zdania, że bezpłatny dostęp do internetu szerokopasmowego dla wszystkich, przynajmniej w miejscach publicznych, zwiększyłby sposobność kobiet w korzystaniu z możliwości cyfrowych i spotęgował ich szanse na dostęp do rynku pracy, co przyczyniłoby się także do większej integracji społecznej i pozytywnych skutków w dziedzinie środowiska i gospodarki; wzywa Komisję do uznania znaczenia rozszerzenia agendy cyfrowej na obszary wiejskie, tak by żaden obywatel nie pozostawał wyłączonej i odizolowany oraz by możliwości cyfrowe były dostępne dla wszystkich;

Rynek pracy

16. wzywa Komisję, państwa członkowskie i partnerów społecznych do promowania równości płci w firmach ICT i innych odnośnych sektorach, organach reprezentacyjnych i ośrodkach szkoleniowych, w tym na stanowiskach kierowniczych, do ścisłego monitorowania i śledzenia czynionych postępów oraz do dzielenia się najlepszymi praktykami w tym zakresie;

17. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zajęcia się poważnym problemem niedostatecznej obecności kobiet w sektorze ICT, zwłaszcza na wysokich stanowiskach i w zarządach; pilnie wzywa Komisję i państwa członkowskie do uznania, że projekt dyrektywy w sprawie poprawy równowagi płci wśród dyrektorów niewykonawczych spółek, których akcje są notowane na giełdzie i odnośnych środków stwarza realną szansę na zmianę kultury panującej w przedsiębiorstwach, co miałyby skutki na wszystkich szczeblach hierarchii, w związku z czym apeluje o odblokowanie prac nad dyrektywą w Radzie; zwraca pilnie uwagę na odpowiedzialność Komisji za podjęcie działań, które mogłyby pomóc w przełamaniu impasu w Radzie, jeśli chodzi o europejskie prawodawstwo zapewniające przejrzystość i większą równowagę podczas rekrutacji na stanowiska decyzyjne;

18. wzywa państwa członkowskie do zajęcia się problemem różnic w traktowaniu kobiet i mężczyzn w sektorze ICT przez podkreślenie faktu, że różnorodność sprzyja przedsiębiorczości, oraz tworzenie silniejszych zachęt zarówno dla przedsiębiorstw, jak i dla kobiet, takich jak przedstawianie osób i ścieżek kariery wartych naśladowania, aby poprawić widoczność kobiet;

19. zwraca się do Komisji i państw członkowskich, by zadbały o podstawowe prawa pracowników i ochronę socjalną osób zatrudnionych, a także o zwalczanie niepewnych warunków zatrudnienia; apeluje do Komisji o zaproponowanie, a do państw członkowskich o dalsze rozwijanie nowych mechanizmów ochronnych dostosowanych do modeli pracy i kariery kształtowanych przez digitalizację, poświęcając szczególną uwagę sytuacji kobiet; podkreśla znaczenie negocjacji zbiorowych na wszystkich szczeblach, zwłaszcza w obszarach będących pod dużym wpływem digitalizacji, dla zapewnienia stosowania zasady równości wynagrodzeń za taką samą pracę oraz ochrony jakości i bezpieczeństwa miejsc pracy w czasach digitalizacji; zauważa, że należy wypracować niezbędne ogólne warunki ramowe, aby zapewnić ochronę danych osobowych pracowników;

20. zachęca Komisję i państwa członkowskie do uznania pełnego potencjału elastyczności, jaką zapewnia digitalizacja w zakresie równowagi między życiem zawodowym a życiem prywatnym, podkreślając jednocześnie, że digitalizacja rynku pracy wymaga dostosowania zarówno polityki rynku pracy, jak i podstawowych systemów zabezpieczenia społecznego; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by w związku z planem działania Komisji „Nowy początek, by zająć się wyzwaniem związanym z godzeniem życia zawodowego z prywatnym stojącymi przed pracującymi rodzinami” ustaliły, jakie szanse i wyzwania stwarza digitalizacja w związku z warunkami pracy i koniecznością dostosowania miejsca pracy, rozwojem umiejętności i możliwości uczenia się przez całe życie, zwłaszcza w przypadku pracowników z obowiązkami opiekuńczymi; wzywa państwa członkowskie i Komisję do inwestowania również w ukierunkowany sposób w cyfrowe praktyki pracy w celu dostępnego wszystkim lepszego godzenia życia zawodowego z prywatnym;

21. wzywa Komisję i państwa członkowskie do upowszechniania koncepcji uczenia się przez całe życie oraz szkoleń i programów pomagających w przygotowaniu się do lepszej adaptacji lub potencjalnej zmiany ścieżki rozwoju zawodowego zgodnie z rosnącym zapotrzebowaniem na umiejętności cyfrowe w wielu różnych sektorach, ze szczególnym uwzględnieniem kobiet w wieku co najmniej 55 lat w celu zapewnienia im ochrony przed wykluczeniem z rynku pracy;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

22. apeluje, aby w ramach wszelkich działań podejmowanych w tej dziedzinie utrzymywać obciążenie administracyjne przedsiębiorstw na jak najniższym poziomie; zwraca uwagę, że nadmierne obciążenie administracyjne zagraża akceptacji i może prowadzić do redukcji zatrudnienia lub przenoszenia miejsc pracy; z zadowoleniem przyjmuje rozsądne i partnerskie kompromisy partnerów społecznych w wielu państwach członkowskich o silnych tradycjach partycypacji pracowników; postrzega partycypację pracowników jako jeden z wzorców najlepszych praktyk dla gospodarek europejskich;

23. zauważa, że zróżnicowanie wynagrodzeń ze względu na płeć pozostaje jednym z głównych problemów w związku ze zróżnicowaniem ze względu na płeć w sektorze ICT i dlatego wzywa państwa członkowskie, by zaczęły wreszcie aktywnie wdrażać zalecenia Komisji w sprawie wzmocnienia zasady równości wynagrodzeń dla kobiet i mężczyzn dzięki przejrzystości, a także stałym pozytywnym działaniom, najlepiej za pomocą ustawodawstwa, oraz by wprowadziły środki służące przejrzystości płac i neutralne pod względem płci systemy oceny pracy; wzywa Komisję do zajęcia się kwestią równej płacy w inicjatywie stanowiącej część programu prac na 2016 r. – „Nowy start dla pracujących rodziców”, ponieważ zróżnicowanie wynagrodzeń pogłębia się jeszcze bardziej, gdy ludzie zostają rodzicami;

24. zauważa, że skutkiem zróżnicowania wynagrodzeń ze względu na płeć jest jeszcze większe zróżnicowanie emerytur ze względu na płeć; zaznacza, że – jak zauważył przewodniczący Komisji Jean-Claude Juncker – należy zagwarantować stosowanie zasady równości wynagrodzeń za taką samą pracę w tym samym miejscu pracy, zapewniającej uczciwe i sprawiedliwe wynagrodzenia;

25. zachęca państwa członkowskie do stosowania systemów podatkowych i systemów zabezpieczenia społecznego, które nie zniechęcają osób będących drugimi żywicielami rodziny do podejmowania zatrudnienia lub zwiększania wymiaru pracy, ponieważ kobiety są zwykle drugimi żywicielami rodziny, a bardzo wiele osób o takim statusie pracuje w sektorze ICT;

26. podkreśla, że wynagrodzenia i rozwój zawodowy kobiet pracujących w sektorze ICT są wciąż zróżnicowane ze względu na płeć; podkreśla, że zasada równego wynagrodzenia za taką samą pracę w tym samym miejscu pracy zapewniająca sprawiedliwe i uczciwe wynagrodzenie wciąż jest podważana, chociaż stanowi ona jeden z podstawowych filarów sprawiedliwości społecznej na rynku pracy, wobec czego powinna podlegać szczególnej ochronie; przypomina, że w gospodarce cyfrowej nierówności nie powinny mieć miejsca pod względem równości wynagrodzenia i rozwoju zawodowego kobiet i mężczyzn; podkreśla, że większy udział kobiet w rynku pracy i powiązane inwestycje w politykę w zakresie włączenia społecznego pomogą zmniejszyć zróżnicowanie wynagrodzeń ze względu na płeć; podkreśla znaczenie negocjacji zbiorowych także w rynkowej gospodarce cyfrowej, aby chronić jakość i pewność zatrudnienia w erze digitalizacji;

27. z zadowoleniem przyjmuje fakt, jak wiele możliwości i więcej elastyczności era cyfrowa daje pracownikom i osobom samozatrudnionym, w tym możliwości związane z łatwiejszym osiągnięciem równowagi między życiem zawodowym a prywatnym, zwłaszcza jeśli chodzi o zatrudnianie rodziców małych dzieci oraz osób niepełnosprawnych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozwiązania problemów powodowanych przez elastyczne sposoby organizacji pracy i związanych ze stabilnością zatrudnienia, jakie występują powszechnie w sektorze ICT, ale podkreśla jednocześnie nowe pojawiające się w związku z tym wyzwania i wzywa państwa członkowskie do zapewnienia, aby istniały odpowiednie przepisy dotyczące zabezpieczenia społecznego; w związku z tym opowiada się za prawem pracowników do „wylogowania się” poza uzgodnionymi godzinami pracy;

28. zwraca uwagę na fakt, że uelastycznienie sposobów organizacji pracy dzięki digitalizacji może też prowadzić do powstania nietrwałych form zatrudnienia; podkreśla, że związane z pracą problemy ze zdrowiem psychicznym, na przykład wypalenie, które są spowodowane stałą dostępnością, stanowią poważne zagrożenie; w związku z tym opowiada się za koniecznością pełnego przestrzegania ustaleń dotyczących zalecanego odpoczynku pracowników i czasu pracy określonego w umowach o pracę zawieranych w oparciu o ruchomy czas pracy w celu utrzymania granic czasu pracy określonych w prawie pracy obowiązującym w poszczególnych państwach członkowskich;

Kształcenie i szkolenie

29. podkreśla znaczenie zapewnienia uwzględnienia aspektu płci w sektorze edukacji poprzez promowanie umiejętności cyfrowych i uczestnictwa kobiet i dziewcząt w edukacji i szkoleniach z dziedziny ICT dzięki ujęciu kodowania, nowych mediów i technologii, w programach nauczania na wszystkich poziomach, a także edukacji pozaprogramowej, kształcenia nieformalnego i pozaformalnego, i we wszystkich typach edukacji i szkolenia, w tym kierowanych do nauczycieli, tak by zmniejszać i likwidować niedobory umiejętności cyfrowych oraz zachęcać dziewczęta i młode kobiety do podejmowania karier naukowych i w dziedzinie ICT; podkreśla w tym kontekście znaczenie otwartych zasobów edukacyjnych (OER), które zapewniają lepszy dostęp do kształcenia dla wszystkich oraz wymiany najlepszych praktyk dotyczących włączenia perspektywy płci do edukacji w dziedzinie ICT;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

30. zachęca państwa członkowskie do wprowadzenia odpowiedniej do wieku edukacji z zakresu ICT na wczesnych etapach, ze szczególnym naciskiem na inspirowanie dziewcząt do rozwoju zainteresowań i zdolności w sferze cyfrowej oraz apeluje do Komisji i państw członkowskich o popularyzację nauk przyrodniczych, technologii, inżynierii i matematyki (STEM) w edukacji dziewcząt od młodego wieku, z uwagi na odchodzenie przez nie od przedmiotów przyrodniczych, inżynieryjnych, matematycznych i technicznych z powodu stereotypów płci, z jakimi wiążą się tego rodzaju przedmioty, braku autorytetów oraz podział zajęć i zabawek, czego skutkiem jest niedostateczna liczba kobiet na takich kierunkach na uniwersytetach, co przenosi się następnie na miejsca pracy; zaznacza zatem, że zarówno przeciwdziałanie stereotypom płci, jak i ćwiczenie umiejętności cyfrowych należy rozpocząć na poziomie edukacji podstawowej i kontynuować na wszystkich poziomach edukacji aż do edukacji dorosłych i szkoleń dla osób, które zostały wykluczone z rynku pracy;

31. apeluje do Komisji i państw członkowskich o ułatwianie realizacji inicjatyw z zakresu edukacji i uczenia się przez całe życie skierowanych szczególnie do kobiet w starszym wieku w okresie ich aktywności zawodowej i po jej ustaniu, zwłaszcza tych sprawujących obowiązki opiekuńcze oraz kobiet, które przerwały pracę lub ponownie wchodzi na rynek pracy, czego celem jest dopilnowanie, aby nie pozostały one w tyle w coraz szybszym procesie digitalizacji;

32. zauważa, że edukacja z zakresu technologii cyfrowych, ICT i kodowania we wczesnym wieku ma szczególne znaczenie dla wzmacniania pozycji dziewcząt, zachęcania ich do zajmowania się tego rodzaju tematyką oraz przezwycięzania stereotypów płci; zaznacza, że zwiększanie liczby kobiet w przedmiotach STEM w szkolnictwie wyższym ma zasadnicze znaczenie dla zwiększania liczby kobiet w sektorze cyfrowym;

33. wzywa państwa członkowskie do eliminacji różnic w traktowaniu kobiet i mężczyzn w sektorze ICT przez stworzenie większej liczby zachęt i struktur wsparcia dla kobiet, takich jak autorytety, programy opieki mentorskiej i ścieżki rozwoju zawodowego, aby kobiety stały się bardziej widoczne; wzywa w związku z tym państwa członkowskie do przyjęcia – tam, gdzie jest to konieczne – systemów edukacyjnych sprzyjających nauczaniu przedmiotów STEM i wzbudzających zainteresowanie nimi w wymiarze ogólnym, a w szczególności wśród studiujących kobiet;

34. podkreśla wartość ICT, a zwłaszcza kursów internetowych dla dziewcząt i kobiet, lecz również dla osób o specjalnych potrzebach, takich jak osoby niepełnosprawne i mieszkańcy obszarów wiejskich i oddalonych, a także możliwości telepracy w celu poprawy edukacji wśród tych grup i zwiększenia ich szans na niezależność finansową;

35. zwraca uwagę na istotną rolę i ogromny potencjał edukacji z zakresu sztuki i wzornictwa (formalnej, nieformalnej i pozaformalnej), przemysłu twórczego i sektora kultury we wzmacnianiu pozycji kobiet i dziewcząt oraz w nakłanianiu ich do pójścia w kierunku sektora cyfrowego; w związku z tym podkreśla znaczenie powiązania nauk przyrodniczych, technologii, inżynierii i matematyki z sektorem gospodarki poprzez edukację i sztukę, czyli przekształcenia STEM w STEAM;

36. wzywa Komisję do promowania technologii cyfrowych jako narzędzi ograniczania barier dostępu do rynku pracy w ramach uczenia się przez całe życie oraz do wyznaczenia benchmarków UE dla publicznych i prywatnych inwestycji w umiejętności jako odsetka PKB;

37. zachęca państwa członkowskie i Komisję do promowania, m.in. za pośrednictwem kampanii informacyjnych i uświadamiających, uczestnictwa kobiet w sektorach działalności tradycyjnie uważanych za „męskie”, do których należy też digitalizacja; podkreśla potrzebę organizowania kampanii uświadamiających i szkoleniowych, a także uwzględniania perspektywy płci dla wszystkich podmiotów zaangażowanych w politykę w obszarze digitalizacji;

38. z zadowoleniem przyjmuje europejski kodeks najlepszych praktyk dotyczących kobiet w sektorze ICT oraz wzywa do jego szerokiego i aktywnego wdrażania; z zadowoleniem odnosi się do powołania ogólnoeuropejskiej wielkiej koalicji na rzecz cyfrowych miejsc pracy oraz zachęca uczestniczące w niej przedsiębiorstwa, aby kładły szczególny nacisk na rekrutację kobiet i zapewnianie im równych możliwości rozwoju zawodowego;

39. apeluje do Komisji i państw członkowskich o wdrażanie przeznaczonych dla rodziców programów mających ich zbliżyć do ICT używanych przez dzieci, aby zwiększyć świadomość dorosłych na temat możliwych spotkań i relacji, jakie można nawiązać w sieci, a także aby zmniejszyć przepaść pokoleniową istniejącą w dziedzinie ICT;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

40. podkreśla znaczenie rozwoju umiejętności cyfrowych i kultury informatycznej w celu ułatwienia wejścia do przedsiębiorstw ICT kobiet, które z różnych powodów nie posiadają tych konkretnych umiejętności; podkreśla, że niepowodzenie w tym zakresie może spowodować pogorszenie sytuacji w dostępie kobiet do tego sektora; przypomina, że Europejski Fundusz Społeczny może uczestniczyć w finansowaniu takich szkoleń;

41. podkreśla, jak ważne jest włączanie kodowania, nowych mediów i technologii do programów nauczania na wszystkich poziomach, oraz zwraca uwagę na potencjał umiejętności cyfrowych w zakresie eliminowania przeszkód utrudniających wejście na rynek pracy; podkreśla znaczenie stałego dialogu z partnerami społecznymi w celu przezwyciężenia problemu różnic w traktowaniu kobiet i mężczyzn w tej dziedzinie;

42. wzywa Komisję, by w ramach strategii jednolitego rynku cyfrowego – a konkretniej w odniesieniu do tworzenia integracyjnego e-społeczeństwa – zwiększyła widoczność kobiet, występując z projektem pilotażowym dotyczącym europejskiego uniwersytetu internetowego poświęconego szczególnie ICT i inżynierii technicznej oraz wprowadzając dostosowany do potrzeb kobiet program stypendialny w dziedzinie ICT i nowych mediów;

43. wzywa Komisję i państwa członkowskie oraz przedsiębiorstwa do szerzenia równości kobiet i mężczyzn w dziedzinie ICT przez zbieranie danych na temat korzystania z ICT segregowanych według kryterium płci oraz opracowywanie celów ilościowych, wskaźników i poziomów referencyjnych, aby śledzić sytuację w zakresie dostępu kobiet do ICT i upowszechniać przykłady najlepszych praktyk wśród przedsiębiorstw z sektora ICT;

44. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia wsparcia na rzecz wzmocnienia pozycji kobiet w sektorach cyfrowych i ICT w ramach współpracy na rzecz rozwoju i unijnych stosunków zewnętrznych przez upowszechnienie edukacji cyfrowej oraz umożliwienie kobietom zakładania przedsiębiorstw dzięki różnym narzędziom, m.in. programom mikrofinansowania i sieciom wsparcia;

Inwestycje i finansowanie przedsiębiorczości

45. wzywa państwa członkowskie i Komisję do udostępniania funduszy, poprawiania dostępu do istniejących funduszy i w razie potrzeby udostępniania finansowania dla kobiet-przedsiębiorców w celu tworzenia przedsiębiorstw w obszarze ICT oraz przedsiębiorstw typu start-up w branży cyfrowej, a także sieci opieki mentorskiej i partnerskiej wymiany doświadczeń dla kobiet, zwiększając innowacje i inwestycje w UE; zachęca państwa członkowskie do oferowania odpowiedniego wsparcia finansowego oraz stosownego szkolenia kobietom pragnącym robić karierę w obszarze digitalizacji, aby sprzyjać przedsiębiorczości kobiecej w tym sektorze;

46. uważa, że dostęp kobiet do finansowania i usług finansowych wymaga szczególnego rozważenia, zwłaszcza w odniesieniu do celu strategii jednolitego rynku cyfrowego, polegającego na tworzeniu odpowiednich warunków dla innowacyjnego i konkurencyjnego otoczenia ICT oraz ulepszeń w kwestii możliwości finansowania MŚP i przedsiębiorstw typu start-up; zauważa, jakie znaczenie dla przedsiębiorczości kobiet ma dostęp kobiet do mikrofinansowania;

47. wzywa Komisję, by w kontekście agendy cyfrowej gruntownie monitorowała i oceniała stosowanie uwzględniania aspektu płci i sporządzania budżetu z jego uwzględnieniem w ramach funduszy UE zgodnie z art. 7 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów (rozporządzenie (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r.) dotyczących funduszy europejskich oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do czuwania nad zaangażowaniem organizacji kobiecych w komitety monitorujące programy finansowania w celu zagwarantowania, że wdrażane są ukierunkowane działania umacniające rolę kobiet w ICT; przypomina o zobowiązaniu Komisji do sporządzania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci;

48. wzywa Komisję do uwzględniania wymiaru płci przy analizowaniu zaangażowania partnerskiego i sporządzaniu sprawozdań na ten temat w kontekście agendy cyfrowej;

49. wzywa Komisję do ustanowienia we współpracy z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym programów wsparcia dotyczących inwestycji w ICT za pomocą europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, w tym zapewniania przychylnych warunków kredytowych i pożyczek dla firm, organizacji społeczeństwa obywatelskiego i przedsiębiorstw typu start-up w sektorze ICT, w których co najmniej 40 % siły roboczej stanowią kobiety;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

50. wzywa Komisję do wspierania i promowania cyfrowej kultury przedsiębiorczości z myślą o kobietach, promowania i wspierania finansowego europejskiej platformy kontaktów i opieki mentorskiej dla kobiet oraz do dalszego umacniania roli kobiet w istniejących programach; zachęca państwa członkowskie, a także przedsiębiorstwa, aby stosowały taką politykę na rzecz różnorodności, która nie sprowadza się tylko do wspierania rekrutacji kobiet, aby upowszechnić zrównoważony rozwój gospodarczy i model przywództwa;

51. zwraca uwagę na rolę przedsiębiorstw społecznych i alternatywnych modeli biznesowych takich jak towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych i spółdzielnie we wzmacnianiu pozycji kobiet w zakresie przedsiębiorczości cyfrowej i w zwiększaniu liczby kobiet w sektorach cyfrowych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do popularyzacji inicjatyw z zakresu przedsiębiorczości społecznej mających na celu wzmacnianie pozycji kobiet i dziewcząt w dziedzinie ICT;

52. nalega, by Komisja, państwa członkowskie i wszystkie zainteresowane strony w większym stopniu korzystały z wielkiej europejskiej koalicji na rzecz cyfrowych miejsc pracy w celu wspierania środków skierowanych na poprawę umiejętności cyfrowych wśród kobiet i dziewcząt, promowania zatrudnienia kobiet w sektorze ICT i zwiększania rozpowszechniania różnych dostępnych możliwości kształcenia i szkolenia zawodowego;

Walka z przemocą wobec kobiet w świecie cyfrowym

53. wzywa do zidentyfikowania wyzwań, które niosą ze sobą ICT i internet, jeżeli chodzi o popełnianie przestępstw, grożenie, molestowanie lub zadawanie przemocy wobec kobiet w wyniku mizoginizmu, homofobii lub transfobii, czy jakiegokolwiek innej formy dyskryminacji; pilnie wzywa decydentów politycznych do zajęcia się tymi kwestiami we właściwy sposób, z uwzględnieniem szczególnych grup kobiet o wieloaspektowo trudnej sytuacji, a także do dopilnowania, aby były wprowadzone ramy umożliwiające organom skuteczne ściganie przestępstw cyfrowych, biorąc pod uwagę wyzwania wynikające z anonimowości w internecie oraz potencjalnie transgranicznego charakteru takich przestępstw i nadużyć; wzywa państwa członkowskie do przeznaczania niezbędnych zasobów na egzekwowanie prawa, tj. wdrażanie obowiązujących przepisów, w zakresie przeciwdziałania przemocy, zastraszaniu, napastowaniu i uporczywemu nękananiu w internecie oraz mowie nienawiści;

54. wzywa Komisję do zażądania od państw członkowskich większych starań w celu ścigania przestępstw na tle homofobicznym i transfobicznym, do których dochodzi w sieci, a także do właściwego stosowania obowiązujących przepisów UE w tej dziedzinie oraz związanych z prawami ofiar;

55. wzywa Komisję do zajęcia się problemem seksizmu i stereotypu płci w edukacji i mediach, w ramach prac nad przekształceniem dyrektywy w sprawie równego traktowania;

56. wzywa Komisję do opracowania kodeksu postępowania mającego zastosowanie do jej własnej polityki komunikacyjnej i polityki komunikacyjnej agencji unijnych, aby sprzyjać wzmacnianiu pozycji kobiet oraz zwalczać stereotypy i seksizm, a także niedostateczne i błędne przedstawianie kobiet;

57. wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozważenia zmienionych w wyniku digitalizacji realiów w odniesieniu do kobiet i dziewcząt przy wdrażaniu przyszłych przepisów UE w dziedzinie ochrony danych; podkreśla, że administratorom danych wolno wykorzystywać sensytywne dane jedynie w ograniczonym zakresie i w żadnym wypadku nie mogą przekazywać dalej takich danych;

58. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przewidzenia koniecznych środków w celu zagwarantowania, że przestrzegane są przepisy dotyczące przechowywania sensytywnych danych zawartych w przekazach internetowych;

59. wzywa Komisję do zwiększenia wsparcia finansowego dla infrastruktury bezpieczniejszych usług cyfrowych w internecie a finansowanej w ramach instrumentu „Łącząc Europę”, a państwa członkowskie do zwiększenia finansowania linii pomocy dla młodych osób, które padły ofiarą cyberprzemocy; podkreśla, że prawdopodobieństwo, że ofiarami będą dziewczęta jest dwa razy wyższe w stosunku do chłopców;

60. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia środków chroniących dziewczęta przed reklamą w środowisku cyfrowym, która mogłaby skłaniać do zachowań szkodliwych dla ich zdrowia fizycznego i psychologicznego; zwraca się do Komisji o odnowienie i rozszerzenie programu „Bezpieczniejszy internet”, biorąc w szczególności pod uwagę kwestię płci, jako jeden ze środków koniecznych do zwiększenia bezpieczeństwa dziewcząt w środowisku cyfrowym;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

61. wzywa Komisję do rozpoczęcia i wspierania programów z zakresu umiejętności cyfrowych i szkoleń, a także kampanii uświadamiających, zwiększając tym samym wiedzę o potencjalnych zagrożeniach świata cyfrowego i sposobach ich odpierniania wśród zainteresowanych stron, takich jak osoby uczące się na wszystkich poziomach edukacji, nauczyciele, osoby zawodowe związane z branżą edukacyjną oraz pracownicy organów ścigania; wzywa Komisję do promowania kampanii zwalczania seksizmu i stereotypów płci w mediach społecznościowych i cyfrowych oraz wykorzystywania potencjału mediów cyfrowych do eliminowania stereotypów;

62. z zadowoleniem przyjmuje przedstawioną przez Komisję propozycję ujęcia w strategii w sprawie handlu ludźmi na okres po 2016 r. przepisów o prewencji, pomocy dla ofiar, bezpiecznym powrocie i reintegracji, a także o roli internetu; zaznacza, że należy zająć się również zjawiskami napastowania i uporczywego nękania w internecie;

63. wzywa UE i państwa członkowskie do udostępniania dostatecznych zasobów i funduszy Europejskiemu Instytutowi ds. Równości Kobiet i Mężczyzn, aby mógł on prowadzić badania i zbierać dane na temat możliwych sposobów lepszego wykorzystania i odpowiedniego dostosowania usług cyfrowych, tak aby służyły one kobietom oraz równości kobiet i mężczyzn;

64. wzywa instytucje, agencje i organy UE, a także państwa członkowskie i ich organy ścigania do współpracy i konkretnego koordynowania swoich działań w celu walki z wykorzystywaniem ICT do popełniania przestępstw związanych z handlem ludźmi, napastowaniem seksualnym lub nękaniami lub pomocą nowych technologii, gdyż przestępstwa te mają często charakter transgraniczny, a koordynacja na szczeblu UE ma zasadnicze znaczenie dla ich ścigania; wzywa państwa członkowskie do przeprowadzenia przeglądu i potencjalnie rewizji swojego prawa karnego w celu dopilnowania, aby nowe formy przemocy cyfrowej były jasno zdefiniowane i uznane oraz aby były wprowadzone odpowiednie tryby ścigania takich przestępstw; wzywa państwa członkowskie do stworzenia portali, dzięki którym obywatele będą mieć w internecie swoje własne bezpieczne i zapewniające poufność miejsce, gdzie mogą zgłaszać przypadki napastowania użytkowników internetu; wzywa do uwzględnienia tych kwestii w strategii UE w zakresie bezpieczeństwa cybernetycznego i w działalności Europejskiego Centrum ds. Walki z Cyberprzestępczością; wzywa Komisję do promowania szkoleń i budowania potencjału w zakresie wsparcia dla ofiar w dziedzinie digitalizacji wśród policji i organów sądowych, a także wsparcia psychologicznego podczas postępowań sądowych związanych z tymi sprawami;

65. wzywa Komisję, aby jak najszybciej poczyniła niezbędne przygotowania do ratyfikacji przez UE Konwencji Rady Europy w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, z zastrzeżeniem spoczywającej na UE odpowiedzialności za rozważenie wszelkich koniecznych działań w celu wyeliminowania i zapobiegania przemocy wobec kobiet we wszystkich państwach członkowskich, oraz wzywa państwa członkowskie do ratyfikacji konwencji stambulskiej, która ma zasadnicze znaczenie dla eliminacji przemocy wobec kobiet, w tym cyfrowych form przemocy, ponieważ wprowadza ujednolicone definicje prawne i tryby ścigania przestępstw popełnianych za pośrednictwem nowych technologii komunikacyjnych, takich jak handel ludźmi i uporczywe nękanie;

66. wzywa Komisję do jak najszybszego przedstawienia europejskiej strategii walki z przemocą ze względu na płć, która obejmie instrument prawny i zajmie się nowymi formami przemocy wobec kobiet i dziewcząt, takimi jak cyberstalking, wykorzystywanie poniżających obrazów online, rozpowszechniania w mediach społecznościowych prywatnych zdjęć i filmów bez zgody zainteresowanych osób itd.;

67. apeluje do Komisji i państw członkowskich o uważniejsze monitorowanie uwodzenia przez internet przez terrorystów, którzy rekrutują młode kobiety, a następnie zmuszają je do wychodzenia za mąż lub prostytuowania się w krajach trzecich;

o

o o

68. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2016)0141

Wniosek o uchylenie immunitetu poselskiego Bolesława G. Piechy**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Bolesława G. Piechy (2015/2339(IMM))**

(2018/C 066/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek o uchylenie immunitetu Bolesława G. Piechy przekazany przez Prokuratora Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej dnia 29 października 2015 r. w związku z postępowaniem, które zamierza wszcząć Główny Inspektor Transportu Drogowego (nr ref. CAN-PST-SCW.7421.653220.2014.13.A.0475), ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 23 listopada 2015 r.,
- uwzględniając okoliczność, że Bolesław G. Piecha zrezygnował z prawa do udzielenia wyjaśnień zgodnie z art. 9 ust. 5 Regulaminu,
- uwzględniając art. 9 protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, jak również art. 6 ust. 2 aktu dotyczącego wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,
- uwzględniając wyroki wydane przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w dniach 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r., 15 i 21 października 2008 r., 19 marca 2010 r., 6 września 2011 r. oraz 17 stycznia 2013 r.⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 105 ust. 2 i art. 108 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 7b ust. 1 i art. 7c ust. 1 polskiej ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora,
- uwzględniając art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 1 oraz art. 9 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0152/2016),

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 maja 1964 r., Wagner/Fohrmann i Krier, 101/63, ECLI:EU:C:1964:28; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 lipca 1986 r., Wybot/Faure i inni, 149/85, ECLI:EU:C:1986:310; wyrok Sądu z dnia 15 października 2008 r., Mote/Parlament, T-345/05, ECLI:EU:T:2008:440; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 października 2008 r., Marra/De Gregorio i Clemente, C-200/07 i C-201/07, ECLI:EU:C:2008:579; wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r., Gollnisch/Parlament, T-42/06, ECLI:EU:T:2010:102; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 września 2011 r., Patriciello, C-163/10, ECLI:EU:C:2011:543; wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2013 r., Gollnisch/Parlament, T-346/11 i T-347/11, ECLI:EU:T:2013:23.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

- A. mając na uwadze, że Prokurator Generalny Rzeczypospolitej Polskiej przekazał wniosek Głównego Inspektora Transportu Drogowego o uchylenie immunitetu wybranego w Polsce posła do Parlamentu Europejskiego Bolesława G. Piechy w związku z wykroczeniem z art. 92a ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń w związku z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym; mając na uwadze, że zarzucane wykroczenie dotyczy konkretnie przekroczenia dopuszczalnej prędkości na obszarze zabudowanym;
 - B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej posłowie do Parlamentu Europejskiego korzystają na terytorium swojego państwa członkowskiego z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu tego państwa członkowskiego;
 - C. mając na uwadze, że zgodnie art. 105 ust. 2 i art. 108 Konstytucji RP poseł lub senator nie może być pociągnięty bez zgody – odpowiednio – Sejmu lub Senatu do odpowiedzialności karnej;
 - D. mając na uwadze, że w związku z powyższym do Parlamentu Europejskiego należy decyzja o ewentualnym uchyleniu immunitetu Bolesława G. Piechy;
 - E. mając na uwadze, że zarzucane wykroczenie miało miejsce, zanim Bolesław G. Piecha został posłem do Parlamentu Europejskiego; mając na uwadze, że zarzucane wykroczenie miało miejsce w czasie, gdy Bolesław G. Piecha był senatorem RP; mając na uwadze, że w konsekwencji zarzucane wykroczenie nie ma bezpośredniego lub oczywistego związku z wykonywaniem przez Bolesława G. Piechę obowiązków posła do Parlamentu Europejskiego;
 - F. mając na uwadze, że w odpowiedzi na wezwanie Głównego Inspektora Transportu Drogowego Bolesław G. Piecha nadesłał do Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego oświadczenie, w którym wyraził zgodę na przyjęcie mandatu karnego za wykroczenie określone w art. 92a kodeksu wykroczeń; mając na uwadze, że w związku z tym trudno stwierdzić zaistnienie *fumus persecutionis*, czyli wystarczająco poważnego i precyzyjnego podejrzenia, że wniosek złożono z zamiarem zaszkodzenia politycznej działalności posła;
 - 1. podejmuje decyzję o uchyleniu immunitetu Bolesława G. Piechy;
 - 2. zobowiązuje przewodniczącego do bezzwłocznego przekazania niniejszej decyzji i sprawozdania właściwej komisji właściwym organom Rzeczypospolitej Polskiej i Bolesławowi G. Piesze.
-

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2016)0138

Umowa UE-Gruzja o wspólnym obszarze lotniczym (przystąpienie Chorwacji) ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich Protokołu zmieniającego Umowę o wspólnym obszarze lotniczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Gruzją, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej (12227/2014 – C8-0035/2015 – 2014/0134(NLE))

(Zgoda)

(2018/C 066/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (12227/2014),
 - uwzględniając projekt protokołu (12226/2014),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 100 ust. 2 i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0035/2015),
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2 oraz art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Transportu i Turystyki (A8-0128/2016),
1. wyraża zgodę na zawarcie protokołu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządóm i parlamentóm państw członkowskich oraz Gruzji.
-

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0139

Eurośródziemnomorska umowa UE-Izrael dotycząca usług lotniczych (przystąpienie Chorwacji) ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii i jej państw członkowskich, Protokołu zmieniającego Eurośródziemnomorską umowę dotyczącą usług lotniczych między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a rządem Państwa Izrael, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej (12265/2014 – C8-0102/2015 – 2014/0187(NLE))

(Zgoda)

(2018/C 066/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (12265/2014),
 - uwzględniając projekt protokołu (12264/2014),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 100 ust. 2 i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8–0102/2015),
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci oraz art. 99 ust. 2, jak również art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Transportu i Turystyki (A8–0129/2016),
1. wyraża zgodę na zawarcie protokołu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Państwa Izrael.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0140

Konwencja w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi (przystąpienie Chorwacji) *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie zalecenia dotyczącego decyzji Rady dotyczącej przystąpienia Republiki Chorwacji do Konwencji z dnia 18 grudnia 1997 r. sporządzonej na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi (COM(2015)0556 – C8-0376/2015 – 2015/0261(NLE))

(Konsultacja)

(2018/C 066/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zalecenie Komisji przedstawione Radzie (COM(2015)0556),
 - uwzględniając art. 3 ust. 4 i 5 Aktu przystąpienia Chorwacji, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0376/2015),
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A8-0054/2016),
1. zatwierdza zalecenie Komisji;
 2. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeśli uzna ona za stosowne odejście od tekstu przyjętego przez Parlament;
 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.
-

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0143

Agencja Kolejowa UE ***II

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. dotyczącego stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Agencji Kolejowej Unii Europejskiej i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 881/2004 (10578/1/2015 – C8-0415/2015 – 2013/0014(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2018/C 066/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (10578/1/2015 – C8-0415/2015),
 - uwzględniając uzasadnione opinie przedstawione – na mocy protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – przez parlament Litwy, senat Rumunii i parlament Szwecji, w których stwierdzono, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 11 lipca 2013 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 8 października 2013 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽³⁾ w sprawie wniosku Komisji przedłożonego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0027),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art.76 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Transportu i Turystyki (A8-0073/2016),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
 2. przyjmuje do wiadomości oświadczenia Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 3. stwierdza, że akt zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 4. proponuje, by akt ten był cytowany jako „rozporządzenie Zilego-Matissa w sprawie Agencji Kolejowej Unii Europejskiej i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2004” ⁽⁴⁾;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady aktu prawnego zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 6. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu prawnego po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do przygotowania, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 327 z 12.11.2013, s. 122.

⁽²⁾ Dz.U. C 356 z 5.12.2013, s. 92.

⁽³⁾ Teksty przyjęte w dniu 26.2.2014 r., P7_TA(2014)0151.

⁽⁴⁾ Roberts Zile i Anrijs Matiss prowadzili negocjacje dotyczące aktu w imieniu, odpowiednio, Parlamentu i Rady.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

Oświadczenie Komisji w sprawie zarządu Europejskiej Agencji Kolejowej (ERA) oraz procedury wyboru i odwołania dyrektora wykonawczego

Komisja ubolewa nad faktem, że w porównaniu z pierwotnym wnioskiem przedstawionym przez Komisję uzgodniony tekst dotyczący nowego rozporządzenia w sprawie ERA odbiega od kluczowych przepisów uzgodnionych przez Parlament Europejski, Radę i Komisję w 2012 r. w ramach wspólnego podejścia do zdecentralizowanych agencji UE. Dotyczy to liczby przedstawicieli Komisji w zarządzie oraz procedury wyboru i odwołania dyrektora wykonawczego. Komisja podkreśla w szczególności, że wyznaczenie obserwatora spośród członków zarządu mającego za zadanie obserwowanie procedury wyboru stosowanej przez Komisję w celu mianowania dyrektora wykonawczego nie powinno prowadzić do powielania ról w ramach procedur wyboru i mianowania (art. 51 ust. 1).

Oświadczenie Komisji w sprawie niezbędnych środków budżetowych

Czwarty pakiet kolejowy daje Europejskiej Agencji Kolejowej (ERA) nowe uprawnienia, w szczególności uprawnienia do wydawania zezwoleń dla pojazdów i certyfikatów bezpieczeństwa bezpośrednio dla przedsiębiorstw sektora kolejowego. Nie można wykluczyć, że w okresie przejściowym opłaty i należności nie będą jeszcze dostępne dla ERA, niemniej jednak należy dokonać naboru personelu i przeszkolić go. Aby uniknąć zakłóceń na rynku kolejowym, Komisja będzie dążyć do zarezerwowania niezbędnych środków budżetowych w celu pokrycia kosztów odpowiedniego personelu.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0144

Interoperacyjność systemu kolei w Unii Europejskiej ***II

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie interoperacyjności systemu kolei w Unii Europejskiej (wersja przekształcona) (10579/1/2015 – C8-0416/2015 – 2013/0015(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2018/C 066/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (10579/1/2015 – C8-0416/2015),
 - uwzględniając uzasadnione opinie przedstawione na mocy protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności przez parlament Litwy i parlament Szwecji, w których stwierdzono, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 11 lipca 2013 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 7 października 2013 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽³⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0030),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 76 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Transportu i Turystyki (A8-0071/2016),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
 2. przyjmuje do wiadomości oświadczenie Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 3. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 4. proponuje, by akt ten był cytowany jako „dyrektywa Bilbao Barandica-Matīss w sprawie interoperacyjności systemu kolei w Unii Europejskiej (wersja przekształcona)” ⁽⁴⁾;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady aktu prawnego zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 6. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu prawnego po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do przygotowania, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, jego publikacji, wraz z odnoszącym się do tego aktu oświadczeniem Komisji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 327 z 12.11.2013, s. 122.

⁽²⁾ Dz.U. C 356 z 5.12.2013, s. 92.

⁽³⁾ Teksty przyjęte w dniu 26.2.2014 r., P7_TA(2014)0149.

⁽⁴⁾ Izaskun Bilbao Barandica i Anrijs Matīss prowadzili negocjacje dotyczące aktu w imieniu, odpowiednio, Parlamentu i Rady.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

Oświadczenie Komisji w sprawie dokumentów wyjaśniających

Komisja przypomina, że Parlament Europejski, Rada i Komisja potwierdziły we wspólnej deklaracji politycznej z dnia 27 października 2011 r. w sprawie dokumentów wyjaśniających, że informacje, które państwa członkowskie przedstawiają Komisji w odniesieniu do transpozycji dyrektyw do prawa krajowego, „powinny być jasne i precyzyjne”, by ułatwić Komisji realizację powierzonego jej zadania polegającego na monitorowaniu stosowania prawa Unii. W niniejszym przypadku takie dokumenty mogły być przydatne do tego celu. Komisja ubolewa, że ostateczny tekst nie zawiera przepisów w tym zakresie.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0145

Bezpieczeństwo kolei ***II

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie bezpieczeństwa kolei (wersja przekształcona) (10580/1/2015 – C8-0417/2015 – 2013/0016(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2018/C 066/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (10580/1/2015 – C8-0417/2015),
 - uwzględniając uzasadnione opinie przedstawione – na mocy protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – przez parlament Litwy, Senat Rumunii i Riksdag, w których stwierdzono, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 11 lipca 2013 r.⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 8 października 2013 r.⁽²⁾,
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu⁽³⁾ w sprawie wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0031),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 76 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Transportu i Turystyki (A8-0056/2016),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
 2. przyjmuje do wiadomości oświadczenie Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 3. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady aktu prawnego zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 5. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu prawnego po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do przygotowania, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, jego publikacji, wraz z odnoszącym się do niego oświadczeniem Komisji, w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 327 z 12.11.2013, s. 122.

⁽²⁾ Dz.U. C 356 z 5.12.2013, s. 92.

⁽³⁾ Teksty przyjęte w dniu 26.2.2014 r., P7_TA(2014)0150.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

Oświadczenie Komisji w sprawie dokumentów wyjaśniających

Komisja przypomina, że Parlament Europejski, Rada i Komisja potwierdziły we wspólnej deklaracji politycznej z dnia 27 października 2011 r. w sprawie dokumentów wyjaśniających, że informacje, które państwa członkowskie przedstawiają Komisji w odniesieniu do transpozycji dyrektyw do prawa krajowego „powinny być jasne i precyzyjne”, by ułatwić Komisji realizację powierzonego jej zadania polegającego na monitorowaniu stosowania prawa Unii. W niniejszym przypadku takie dokumenty mogły być przydatne do tego celu. Komisja ubolewa, że ostateczny tekst nie zawiera przepisów w tym zakresie.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0146

Wskaźniki w instrumentach finansowych i umowach finansowych *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki w instrumentach i umowach finansowych (COM(2013)0641 – C7-0301/2013 – 2013/0314(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 066/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0641),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0301/2013),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając uzasadnioną opinię przedstawioną – na mocy protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – przez Izbę Gmin Zjednoczonego Królestwa, w której stwierdzono, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego z dnia 7 stycznia 2014 r.⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 21 stycznia 2014 r.⁽²⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady przekazane pismem z dnia 9 grudnia 2015 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A8-0131/2015),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu⁽³⁾;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2013)0314

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 28 kwietnia 2016 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszu inwestycyjnego i zmieniające dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2016/1011.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 15.4.2014, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 177 z 11.6.2014, s. 42.

⁽³⁾ Niniejsze stanowisko zastępuje poprawki przyjęte dnia 19 maja 2015 r. (Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0195).

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL